

MINISTERUL DE INTERNE
DEPARTAMENTUL SECURITAȚII STATULUI



61354

D 001444

**MISIUNE
NEOFICIALĂ**

1981

70

MINISTERUL DE INTERNE
DEPARTAMENTUL SECURITĂȚII STATULUI

UZ INTERN

MISIUNE
NEOFICIALĂ

Nr. 277

SERVICIUL EDITORIAL ȘI CINEMATOGRAFIC

— 1981 —

MISIUNE NEOFICIALĂ

Copertă executată de VICTOR JERCA

CUVÎNT ÎNAINTE

Lucrarea de față, intitulată Misiune neoficială, a fost realizată prin traducerea selectivă a unei cărți scrise de Robert Rostand și apărută în Anglia în anul 1975. În cuprinsul său sînt descrise măsurile și acțiunile întreprinse de un comando special angajat să asigure securitatea unui fost lider african — detronat de cumnatul său — care dorea ca, împreună cu fiica sa, să părăsească Anglia și să se reîntoarcă în patrie pentru a prelua puterea. Din informații rezulta însă că el se afla tot timpul în atenția a trei asasini de profesie plătiți, pentru a-l suprima, de adversarul său politic.

Titlul cărții sugerează caracterul neoficial al misiunii, în sensul că, din rațiuni politice, în caz de eșec, nu angaja responsabilitatea guvernului englez, care oferise demnitarului respectiv azil politic.

Din aceste motive, M.I. 5 (Serviciul de contrainformații englez) apelează la sprijinul secției europene din Londra a organizației secrete „Syops”, patronată de C.I.A., care, spre deosebire de aceasta — după cum pretind componenții săi — asigură protecție și nu apelează la atentate și suprimări. Că lucrurile nu stau așa, rezultă clar din desfășurarea intrigii. Pe cine contează „Syops” în îndeplinirea misiunilor ordonate? Ea are în organigramă profesioniști de clasă, ce posedă calități fizice și volitive deosebite, cum ar fi: dibăcie în mînuirea armamentului din dotare, dexteritate în lupta corp la corp, orientare în teren, curaj împins pînă la sacrificiul suprem, foarte dezvoltat simț al auzului, văzului, mirosului etc. Printre aceștia există însă și cadre viciate, deși se dovedesc competente din punct de vedere profesional.

Scriind lucrarea în genul romanelor de aventuri sau polișiste, autorul a urmărit să stîrnească curiozitatea cititorului, dar mai cu seamă să amplifice tensiunea dramatică a cărții, folosind în acest scop pînă la obsesie elementul de răfuială între adversari.

Și totuși, Misiune neoficială descrie un caz real, prezentînd atentatele puse la cale pentru suprimarea demnitarului african în cauză, mijloacele de transport folosite în acest scop, măsurile luate pentru asigurarea securității în timpul călătoriei și în interiorul clădirilor, modul de penetrare a unui sistem de securitate și gardă etc.

În cele ce urmează, ne vom opri la cîteva concluzii mai importante ce se desprind din lecturarea traducerii. O primă concluzie ar fi aceea că serviciile secrete occidentale colaborează strîns între ele, ajutîndu-se și făcînd schimb de informații, chiar dacă în realitate urmăresc scopuri diferite. Astfel, M.I. 5 acoperă crima săvîrșită de „Syops” asupra unui membru al unei misiuni comerciale, iar aceasta, la rîndul său, se angajează formal să-i asigure securitatea demnitarului african, deși — conform înțelegerii dintre cele două servicii secrete — șeful secției europene „Syops” ordonă unuia din subalterni să-l ucidă pe fostul lider african.

Cititorul va constata, de asemenea, că, pentru a-și îndeplini în condiții cît mai bune sarcinile încredințate, orice serviciu secret ce se respectă trebuie să culeagă informații despre obiectivele existente în lucru. De exemplu, M.I. 5 are întocmite dosare cu datele personale ale celor trei asasini angajați să-l ucidă pe demnitarul african și despre modul în care aceștia au pătruns în Anglia (sosesc din țări diferite, pe calea aerului, la ore diferite, folosesc nume și pașapoarte false etc.).

În lucrare, autorul mai prezintă și unele metode și mijloace folosite de elementele teroriste pentru suprimarea victimelor. Cunoașterea acestora ajută cadrele Ministerului de Interne să desfășoare o eficientă activitate de prevenire a unor asemenea fenomene.

Traducerea oferă și alte aspecte din munca specialiștilor în asigurarea securității demnitarilor și în combaterea terorismului, cum ar fi modul de predare și primire a unui obiectiv, realizarea dezinformării etc. Autorul nu trece cu vederea nici greșelile ce pot fi săvîrșite cu prilejul îndeplinirii unor asemenea misiuni, dintre care reținem: nesupravegherea autoturismului utilizat, ceea ce a creat posibilitate adversarilor să amplaseze sub el o bombă artizanală; necunoașterea

aggravării unor defecte fizice ale membrilor echipei de către conducătorul acesteia; aprecierea inexactă a condițiilor meteorologice ș.a.

Avînd în vedere că lucrarea prezintă diferite aspecte privind măsurile și acțiunile întreprinse pentru asigurarea securității unui demnitar și contracararea încercărilor teroriste îndreptate împotriva acestuia, sîntem de părere că ea va contribui la lărgirea orizontului de cunoștințe profesionale ale cadrelor Ministerului de Interne, mobilizîndu-le pentru întărirea vigilenței și combativității în îndeplinirea atribuțiilor ce le revin.

Colonel ION PLUTEANU

Colonel VASILE DRĂGOI

„Syops” folosea cu eficiență, de mai mult timp, instalația de supraveghere cu infraroșii pe timpul nopții. Locken știa că în imaginile multicolore ale împrejurimilor ținutului englez ar fi putut recunoaște imediat un om, chiar unul tirindu-se pe burtă, la o distanță de o sută de yarzi de fermă. Totuși, din instinct, dezagrea sistemul pentru plictiseala ce-i afecta propriile simțuri.

Își aruncă ochii spre ceasul de la mină, își întoarse privirea la ecrane și se adresă bărbatului adormit pe canapea, la câțiva pași de el :

— E timpul, Eddie.

Vocea-i era joasă, tonul egal, o voce obișnuită să nu se irosească în cuvinte inutile și nici în inflexiuni fără rost. Deși devenise conștient că vorbea brutal, pină la grosolanie, de obicei, acorda prea puțină importanță acestui lucru.

— E aproape ora patru, se adresă tinărului cu mai multă căldură.

— Dumnezeu !

Omul de pe canapea sări brusc, clipind, ștergindu-și ochii, apoi își căută cu mâinile gulerul boțit al cămășii și spuse :

— N-o să mă obișnuiesc niciodată cu o asemenea corvoadă.

— Lăptarii fac acest lucru zilnic. Primii zece ani sint cei mai grei, răspunse interlocutorul.

— Oricum, asta nu-mi ține de cald, replica tinărul care se ridică, își slăbi cureaua și își mută tocul cu pistolul din față, unde-l atîrnase gata de tragere, pe șoldul stîng.

— Bea niște cafea, apoi treci pe la posturi, zise Locken.
— Iarăși?
— Iarăși, preciză Locken, cu calm. Dealtfel, peste două ore vei face la fel și când Perry și Crowell intră, vei relua treaba.

Eddie îi zîmbi forțat și spuse:

— Ești un tip dur, mister.

Se întoarse după zece minute cu răsufierea înghețată de aerul tăios al dimineții de primăvară.

— Fii atent aici, zise Locken, privindu-l în față pe Eddie pentru prima oară.

Era un băiat cu o figură simpatcă și deschisă; păr blond, tuns scurt, perie, la modă acum douăzeci de ani. Cîndva, fără chef, Locken se uitase la o poză instantanee, pe care Eddie i-o arătase s-o privească. Era vorba de o femeie — numită Cheryl Charlotte sau Charlene — cu o față dubioasă. Locken s-a lămurit pe loc. Pentru treaba lor, problemele acestea nu însemnau nimic.

Locken întrebă:

— Ce face Wrodny?

— Doarme. Sforăie ca un ferăstrău, răspunse Eddie.

— Te-ai uitat la el? Ești sigur că era Wrodny?

Tinărul mimă timid.

— Atunci du-te înapoi și te uită. Încredințează-te că-l așa, îi ordonă Locken.

Cînd se întoarse, Eddie zîmbi ușurat și spuse:

— Sigur că-i Wrodny. Și un gîfuit ar fi fost suficient, argumentă el, întrebînd dacă toți beau atît de mult.

Ochii lui Locken fixară din nou ecranele radarului și apoi răspunse:

— Aproape la toți le este frică de lume. De noi, de compatrioții lor. Unii o arată mai mult decît alții. Majoritatea din ei beau.

— Cine crezi că este acest Wrodny, în realitate? întrebă Eddie.

— Un membru al unei misiuni comerciale. Asta-i tot ce trebuie să știu, conchise Locken.

Eddie se încruntă și deveni curios:

— Ce se va întîmpla cu el?

— Cîteva persoane din M.I. 5, preciză Locken, vor veni de la Londra cu Perry și Crowell. O să-l vadă mîine dimineață. Apoi va pleca cu avionul.

— După aceea, înțeleg, completă Eddie.

— Pe naiba, nu știu, spuse Locken, devenind brusc iritat. Nu-l urmăresc. O să-l țină într-o casă din Arlington pînă ce experții află ce a adus cu el. Apoi va mai apare încă un străin într-un orașel, undeva, cu o pensie.

— Nu te-ai întrebă niciodată? insistă Eddie.

Pentru moment ochii lui Locken aruncară o privire piezișă, apoi se întoarseră, țintindu-l pe tinăr pentru a-l pune la punct:

— Nu, nu m-am întrebă. Noi nu sîntem C.I.A., Eddie. E treaba lor să racoleze deștepti și să le dea noi identități. Sarcina noastră este să-i predăm întregi. Gîndește în felul asta despre „Syops“ și vei fi mult mai fericit.

— Vreau să zic că și ei sînt oameni, nu-i așa? Cu familii, cu sentimente, ca oricare alții, fu de părere Eddie.

Locken îi aruncă o privire tăioasă, dar vocea îi rămase calmă:

— Nu știu nimic despre asta. Majoritatea din ei sînt codoși, marinari ori idealisti înăcriți ce devin niște fricoși.

— Am vrut să știu ce sens are să faci o treabă ca asta dacă nu-ți pasă de oameni, medită Eddie.

— Pentru că sînt un profesionist și un profesionist n-are voie să aibă sentimente. O face pentru el însuși, il contră Locken.

Eddie îi rinji în față:

— Perry zice că nu ți-a scăpat niciodată vreunul.

Insinuarea idolatriei nedisimulate îl irită pe Locken:

— Perry știe mai bine. L-am pierdut pe Gunter Rachman.

— Perry a zis că Rachman s-a spînzurat.

— E același lucru, reacționă Locken sărînd în picioare, ca pentru a pune capăt subiectului.

Era nefiresc de zvelt pentru înălțimea lui, mușchii subțiri și tendoanele reliefîndu-se pe oasele mari ale antebrațelor. Fața sa n-avea nimic comun din tinerețea celui alt, deși îi despărțeau doar opt ani. Locken reflectă că fusese de vîrstă lui Eddie, douăzeci și cinci de ani, cînd s-a angajat la „Syops“. Slujba și ceea ce s-a petrecut înainte știa că i se citeau pe față. Se părea că prea mulți ani de precauții îi spulberaseră prematur tinerețea, lăsîndu-i fața brăzdată și impietrită înainte de vreme.

Locken își luă de pe masă pistolul și-l făcu să alunece în tocul de la centură. Apoi întrebă:

— Gata?

— Puțin cam frig pe perimetru, zise Eddie, alunecând deja în scaunul cu spătar drept din fața ecranelor.

— Privațiunile întăresc caracterul, interveni Locken, aproape zimbând de absurditatea celor spuse, urmărindu-l pe tinăr trăgându-și pistolul greu de la șold. Eddie îl puse cu grijă pe masă. Un singur glonț de pistol putea să facă praf o capotă de la distanța de douăzeci și cinci de yarzi. Un alt aspect care nu conta deloc. Fără să vrea, Locken se miră cât de bine ochise Eddie la ultima tragere de examen și-și notă în memorie să-l verifice. Chiar cu echipamentul electronic, dacă se întâmpla ceva, unde și cât de rapid plasai primul glonț conta cel mai mult.

Locken se uită iar la ceas și apoi zise :

— Cinci minute, Eddie. Mă duc să leg nodurile. Dacă se întâmplă ceva pe monitoare, strigă. Chiar dacă-i Moș Gerilă !

Locken urcă scările și se îndreptă spre camera lui Wrodny, pentru a verifica personal cum stau lucrurile, meditănd la cele întâmplate cu Rachman.

Însuși Cap Collis aranjase asta, iar Locken admise că din punct de vedere strategic ferma se potrivea cum nu se poate mai bine. Era la douăzeci de mile de Londra și la patru de aeroportul Gatwich unde, a doua zi la prinz, Wrodny urma să fie imbarcat pe un avion militar. Aducerea lui la fermă fusese rapidă și discretă. N-o mai folosiseră drept casă conspirativă. Clădirea ca atare te făcea să nu te simți bine. Era prea mare, izolată și exista un zgomot în ea însăși.

Afacerea cu Rachman se terminase repede, fără ca Locken să se lămurească despre ce a fost vorba exact. Cap Collis a avut grijă. Acolo unde îl ținuseră pe Gunter Rachman, în septembrie anul trecut, rememora Locken, controlaseră totul. O fermă veche, cu zid de piatră ce înconjura casa, la două mile de satul galez din susul riului numit Cudwyp. De pe o pajiște din apropiere Rachman trebuia să plece cu un avion ușor spre Shannon și apoi, imbarcat pe un alt avion, spre Ottawa. Locken cercetase valea din apropiere, prima dată după fotografiile aeriene făcute, iar ulterior o parcursese pe jos. În patru puncte instalaseră sisteme de alarmă. Treaba părea sigură.

Dimineața îl găsiseră însă pe Rachman, în dormitor, spinzurat de o sfoară incredibil de subțire. Când Locken

lăsase corpul jos, se înfiorase văzînd ce puțin cîntărea Rachman — mai puțin de o sută de pfunzi, după cum declarase mai tirziu legistul. Oxigenul aflat în probele de singe prelevate din țesutul muscular indica o luptă foarte scurtă. Legistul apreciasse că Rachman s-a spinzurat singur, impunîndu-și calmul pentru a evita ruperea sforii subțiri din jurul gitului. Nimeni nu-și explica ce l-a determinat să-și schimbe hotărîrea, după ce trădase.

Locken se opri în spatele ușii lui Wrodny și ascultă un moment sforăitul zgomotos al bătrînului. Deschise brusc ușa, cu pistolul în mînă, apoi o închise și se deplasă încet de-a lungul coridorului, ascultînd.

La capătul coridorului exista o baie. Știa din experiență că la acea oră a dimineții zahărul său din singe era la punctul minim, iar reflexele i se diminuau și deveneau lente. Somnul încerca să i se furișeze în minte, dar Locken nu dormea niciodată cînd era în serviciu. Întră în baie, se aplecă spre robinet, luă o gură de apă rece și înghiți un calmant. Așeză pistolul greu pe marginea chiuvetei la distanța brațului și își scoase repede hainele. Medicamentul, combinat cu ritualul intrării în apă rece, îl punea pe picioare pentru următoarele opt ore.

Dădu drumul la duș și intră sub șuvoiul înghețat. Șocul mușcător îl făcu să gîfîie. Inspiră adînc și pentru cîteva minute lăsă jetul înțepător de apă să joace peste mușchii încordați ai corpului. Mina era gata să închidă robinetul, cînd auzi zgomot la toaletă.

Furia că Eddie părăsise monitoarele îl cuprinse deodată. În alte treburi, lipsa de experiență putea fi o scuză. În meseria lor, însă, nu existau scuze.

Trase brusc de perdeaua dușului, stăpînindu-și în gît cuvinte usturătoare.

Îi trebui cîteva secunde pentru a-și da seama că pe omul din fața sa nu-l mai văzuse niciodată. Avea o frunte înaltă, părul negru, ondulat, iar fața nici mai tină, nici mai bătrînă decît a sa, deformată de un zîmbet indulgent, care era contrazis de pistolul ce-l ținea în mîna dreaptă, cu gura amortizorului căscată spre pieptul lui Locken.

— Morți, zise individul. Amîndoi sînt morți.

Cu o senzație de greață, Locken realiză că era adevărat. Bărbatul dădu din cap cu tristețe și calm, în timp ce prima împușcătură despica în două piciorul stîng al lui Locken,

care, printr-o mișcare instinctivă, de balans, se aruncă spre pistolul de pe marginea chiuvetei. Cum mișcările sale erau nesigure, individul făcu un pas înainte și îndreptă, cu grijă, din nou gura urâtă a amortizorului spre victimă.

Lui Locken i se păru că al doilea glonț i-a zdrobit umărul. Încerca să fie cât mai lucid, dar durerea se răspindea în tot corpul. Urletul care îi scăpă printre buze semăna cu un grohăit răgușit.

Deasupra sa, Locken văzu ațintiți ochii nepăsători ai agresorului, ce semănau cu ai unui doctor care-și examina pacientul de pe masa de operație.

Singurul gând ce-i stăpînea mintea lui Locken și de care se agăța cu desperare — rest de epavă pe o mare pustie — era că încă trăia, deși se putea să nu mai fi supraviețuit.

Individul deșurubă încet și metodic amortizorul, întinse mîna stîngă, dădu drumul la duș și zise, ridicînd pistolul :

— Eu sint Hansen. M-am gîndit că ți-ar face plăcere să știi.

Apoi se aplecă înainte spre Locken, presîndu-i pistolul jos, la încheietura organelor genitale. Ezită o clipă, apoi apăsă pe trăgaci...

I

— Trei, repetă Alec Ashton-Smith mohorit, și toți în Anglia, în numai douăzeci și patru de ore.

Se lăsă pe spate și-și luă privirea de la ceilalți doi bărbați aflați la masă.

Era masa sa favorită, plasată în colțul de nord-est al sufrageriei de la etajul doi din strada James, suficient de izolată pentru a fi sigur că discuția lor va rămîne strict particulară. Chipul său se întunecă, fiind copleșit de o profundă îngrijorare din pricina problemei pe care urma să o pună îndată în discuție. În timp ce medita, îl auzi în stînga sa pe Wilton murmurînd :

— Cerule ! Vreau să zic, dacă ei sint aici... Apoi se așeză, privindu-l pe Ashton-Smith cu înțelegere și mestecîndu-și capetele mustății sale lungi, ca de morskă. Wilton avea meschinul obicei de a lăsa frazele neterminate.

— În regulă, Alec, zise cel de-al treilea bărbat de la masă. Hai să spargem gheața.

Ashton-Smith oftă și-și ridică privirea, fără tragere de inimă, spre Cap Collis, ce făcea aproape totul în silă. Chiar modul de a se îmbrăca, care, în ciuda eforturilor unui reputat croitor, semăna cu cel al unui comis voiajor neglijent. Din toate însă accentul american grosolan și nerușinat îl deranja cel mai mult pe Ashton-Smith. Și, totuși, avea foarte mare nevoie de Cap Collis.

Collis își puse mîinile pe masă și se aplecă spre el, întrebînd :

— Cine sint și de ce se află aici ?

— Foarte neplăcut, Alec, realmente, zise Wilton și apoi vocea i se stinse.

Smith oftă aproape imperceptibil și scoase din buzunarul interior al hainei cele trei rapoarte pe care adjunctul său i le adusese în grabă în dimineața aceea. Își dresе glasul care, totuși, sună teribil de sec :

— Un bărbat pe care-l știm ca fiind Etienne Bouche a aterizat pe Heathrow ieri după-amiază cu un „Sabena“, venind dinspre Bruxelles. Avind un pașaport falsificat cu măiestrie, n-a făcut nici o declarație la vamă și a dispărut fără a fi remarcat.

Cap Collis făcu cu mina disprețuitor spre interlocutor :

— Nu mă interesează fleacul ăsta, Alec. Cine este acest Etienne Bouche ?

Ashton-Smith îi răspunse :

— Un fost colonel în armata franceză în timpul războiului de eliberare din Algeria, un șef mare și violent, ce l-a susținut pe general, dar mai tirziu a fost acuzat de tentativa de a-l asasina pe de Gaulle. Atunci era cineva, nu ? Bouche l-a împușcat în luna august 1957, prin acoperișul Mercedesului său, în fața ambasadei libiene din Bonn, pe un comerciant german ce vindea arme F.L.N.

— Bun început, murmură Wilton.

Ashton-Smith se făcu că nu-l aude și continuă :

— După afacerea algeriană, Bouche a început să-și vîndă talentele pe piața liberă. Se spune chiar că a fost implicat în afacerea Mondlane. Cred că unealta morții s-a chemat un fotoliu umplut cu exploziv. Se pare că Bouche este destul de expert în materie.

Scoase o fotografie dintr-o mapă mare de piele și o înmînă, peste Wilton, lui Cap Collis, precizînd :

— Cred că acum este mai bătrîn cu șase ani.

Cap Collis o studie cu o atenție care-l surprinse pe Ashton-Smith și apoi aprecie :

— Arată ca un preot.

— Da, are o față destul de pioasă, fu de acord Smith.

Collis îi returnă fotografia, spunînd :

— În regulă. Bouche este unul din ei.

Ashton-Smith răsfoi rapoartele, le puse pe masă și zise :

— Al doilea este cubanez și se numește Roqué. Intrat în Anglia în același mod. Pașaport fals, nici o declarație la vamă. A sosit ieri seară în Manchester, venind, la bordul unui avion, dinspre Madrid.

Cap Collis îl întrerupse cu un gest scurt al mîinii :

— Îl știu pe Roqué.

— Am auzit că Roqué a fost implicat în niște chestii neplăcute la Miami, sondă terenul Ashton-Smith, făcînd pe indiferentul.

— Ei, Alec, se poate să pui asemenea întrebări ! ? Doar știi exact totul : „...și Roqué a găurit printr-un ziar două personaje importante și s-a îndreptat spre ieșire, l-a îndrumat pe un polițist spre locul unde se auziseră împușcăturile, a sărit într-un taxi și dus a fost. A făcut totul cu sînge rece“.

— Da, răspunse Ashton-Smith cu blîndețe, dar i-am pierdut urma după aceea.

— Într-adevăr, confirmă Cap Collis. Roqué a reapărut mai tirziu.

— Ce tip detestabil, zise Wilton, lăsîndu-și ușor maxilarul în jos.

— E femeie, preciză Ashton-Smith. O cheamă Elise Roqué.

Sub mustață, gura lui Wilton se strînse într-o ușoară uimire. Collis se uită întrebător spre Ashton-Smith :

— Cine este numărul trei ?

Ashton-Smith întîmpină privirea lui Collis cu calm :

— Rickard Hansen.

Collis rămase cu gura căscată :

— Deci, este iar în Anglia, constată cu satisfacție în cele din urmă.

— M-am gîndit că poate te-ar interesa asta, îl ironiză Alec.

— Mai încap discuții ?

— Nu cumva era cel care... începu Wilton, ridicînd degetul întrebător.

Collis încuviință din cap :

— Wrodney ! Acum șapte luni i-a „aranjat“ pe Wrodney și pe cei doi băieți ai mei. Pe unul l-a ucis, iar pe celălalt l-a schilodit. Pe cei mai buni.

— Pentru cine a făcut asta ? întrebă Wilton mirat.

Ochii lui Collis se furișară între Wilton și Ashton-Smith.

— Ei bine, nu sîntem chiar siguri. S-ar putea să fi fost chiar dumneavoastră la mijloc.

— Chiar așa, Collis ? zise Ashton-Smith cu gura strîmbată de dezgust.

— Hansen lucrează pentru oricine semnează un cec. Asta dă o nuanță de eleganță. De fapt, știi bine că toți trei se află aici pentru a-l asasina pe Moses, îl puse la punct Collis.

Fața lui Wilton se înroși. Ashton-Smith se rugă în gînd să nu lase impresia că s-a emoționat.

— Moses Nyoka, repetă Collis.

— Dragă Collis, ai auzit de omul acesta! ? se miră Alec.

— Bineînțeles, zise iritat Collis. A fost izgonit de la putere din Buwanda acum trei sau poate patru ani.

— Nu chiar izgonit. O lovitură de palat în timp ce se găsea în Anglia. Se afla în vizită la fiica sa, parcă. Obişnuita farsă aranjată.

— Nu e cinstit, Alec, îl puse la punct Wilton. Era o vizită de stat..

— Aceeaşi treabă, zise Collis. Nu văd de ce acest nou individ..

— Generalul Aman, interveni prompt Ashton-Smith. Houari Aman, cumnatul lui Nyoka, musulman pînă în vîrfurile unghiilor.

— De ce se ocupă Aman de Nyoka așa de tirziu?...

— Credeam că raportul vostru informativ matinal ar putea să ne ofere un răspuns, replică ironic Ashton-Smith.

Cap Collis se încruntă :

— Hai, Alec, ştii că „Syops“-ului îi trebuie ceva mai mult ca să clacheze. Pe lingă asta, nu pot să înfrunt problema pe stomacul gol.

— Acum Aman are de furcă cu prima tentativă organizată pentru a-l răsturna de la putere, continuă Alec.

Wilton îl susţinu, dînd din cap.

— O altă lovitură ? întrebă Collis.

— Nu cred, replică Ashton-Smith. Aman are garda civilă în buzunar. Este o revoltă incipientă. Studenţii, sindicatele muncitoreşti, triburile din vest şi, fireşte, nevoiaşii oraşelor. Luptele au izbucnit ieri, spre seară.

— Ne-a prins pe toţi moţăind, cred, zise Wilton.

Ashton-Smith îl privi tăcut şi continuă :

— Cei de la „Times“ au intrat în posesia ştirii azi-dimineaţă. După-amiază o s-o vedem cu litere de-o şchioapă. Răzvrătiţii au un slogan : „Nyoka se întoarce“.

— Sună frumos, dădu din cap Collis. Simplu de reţinut. Acest lucru nu presupune, totuşi, asasinarea lui Nyoka, se arată el neîncercător.

— Nu fi absurd, îl contră Wilton cu hotărîre, ceea ce-l făcu pe Collis să întoarcă capul.

Fața lui Wilton devenise foarte expresivă. Gura-i zbîr-cită lucra cu febrilitate asupra capetelor mustăţii lăsate în

jos. Sub ea, o mină grăsulie pipăia nodul cravatei tip „club“, innodată neglijent sub gulerul cămăşii sale albe şi uzate.

— Dacă Nyoka se întoarce în Buwanda, zise Wilton cu convingere, Aman va dispărea ca un fulg.

Collis se aplecă spre Wilton :

— Ce te face să crezi asta ?

Wilton clipi, se înroşi, îşi tamponă mustaţa cu un şervet şi întrebă :

— Spune-mi, căpitane, l-ai văzut vreodată ?

Ashton-Smith îl văzu pe Collis tresărind. Wilton comi-sese greşala de neiertat numindu-l pe Cap Collis „căpitane“. Nimeni nu ştia de ce se numea Cap¹ fără să fie vreo abreviere de grad militar.

Collis fusese avocat într-un oraşel oarecare din Florida, înainte de a ajunge şeful secţiei europene a „Syops“-ului. Ashton-Smith se minuna tot timpul cum reuşise să se salte. În acel moment l-ar fi sugrumat pe Willy. Văzuse negocieri mult mai neînsemnate ce se năruiseră din cauza unor gafe mult mai mărunte.

— Nu pot răspunde afirmativ, zise Cap Collis. Am totuşi convingerea că toţi politicienii africani sînt la fel.

Wilton, care abia îl auzi, continuă :

— Născut şef, Nyoka are o figură înspăimîntătoare. Un metru optzeci şi cinci sau şapte şi cîntăreşte aproape o sută douăzeci şi cinci de kilograme. La cei şaptezeci de ani ai săi arată încă bine. A făcut din Buwanda stat independent cînd s-a separat Africa de Est şi i-a dat un fel de mîndrie plină de sine. Nyoka are încă ţara în mină.

— Cred că Willy l-a cunoscut la universitate, Collis, interveni Ashton-Smith, simţind nevoia să-i ia apărarea lui Wilton.

Mai văzuse la lucru temperamentul furibund al lui Collis. Wilton se uită departe, absent, şi-şi aminti :

— Am o fotografie de-a lui, unde seamănă cu Cristos, pe care n-am s-o uit niciodată. Tinărul Moses Nyoka, apropiindu-se de o porţiţă de cricket ca un animal graţios în cîmpie, împodobit în briliante albe, desigur. Aveam impresia că priveam ceva de domeniul miracolului.

— Cricketul este, bineînţeles, un miracol, zise Cap Collis.

Îl urmărea pe Wilton dar cu gîndul era în altă parte.

— Cicatrice tribale, o ureche schilodită într-un accident

¹ În limba engleză Cap reprezintă abrevierea gradului de căpitan. (N.T.)

din copilărie în junglă, dar îmbrăcat ca un om civilizat, pe cîntea mea, la fel de mîndru și puternic pe cît poate fi un om, fie el alb sau negru. Așa cum era, chiar acolo, priveam generația ce sărise peste o mie de ani de istorie. Știam că Nyoka va deveni cineva și am avut dreptate. Am avut dreptate, repetă Wilton și se uită cu seninătate în jur, de parcă efortul de argumentare l-ar fi epuizat total.

Cap Collis presupuse :

— Cred că acest Aman a avut un motiv serios pentru a-l ține la distanță pe Nyoka și încă nu sint convins că cei trei se află aici pentru a-l ucide.

— Ai dreptate, îl aprobă Ashton-Smith cu hotărîre.

2

Smith făcu eforturi pentru a-l privi iarăși pe Cap Collis, care-l aștepta nerăbdător să se explice.

— Spune-mi, Cap Collis, întrebă el cu o indiferență studiată, ai auzit vreodată de John Lee ?

— Pare un nume comun, veni răspunsul.

— Acum cîțiva ani era membru al Parlamentului, pornit împotriva cheltuielilor militare. A ținut un discurs strălucit, în Camera Comunelor, în '69, și a făcut o propunere radicală pentru reducerea trupelor britanice. Ideea lui era de a le înlocui cu o mică elită de asasini politici.

— Puțin cam ciudat tipul, constată Wilton.

Ashton-Smith se uită la el cu o răceală nedisimulată și continuă :

— Logica sa era că o putere mică ca Marea Britanie nu poate spera să țină pasul cu superputerile. Lee gîndea că astăzi asasinatul politic este mult mai eficace decît bomba atomică, deci un mijloc tactic mai bun. Discursul lui a produs o reală tulburare prin cotidiane.

— Inteligent om, zise Collis fără intonație. În ce constă totuși legătura cu Aman ?

— Aman a prins din zbor ideea lui Lee și s-a lăsat ispitit de ea. La mai puțin de o lună după discursul lui Lee a desființat cu mare pompă armata Buwande, zicînd că o țară săracă nu-și poate permite astfel de extravagante — cuvintele citate și necitate ale lui Lee. Desigur, Aman are încă poliția și garda civilă formată din 1500 de oameni.

— Și un cont bancar gras în Elveția, zise Collis. Ce este esențial ?

— N-am reușit să-l descopăr încă, aruncă artăgos vorbele Ashton-Smith și continuă : Aman a început atunci să-și formeze două duzini compuse din cei mai buni asasini profesioniști pe care i-a putut găsi. Plătindu-i regește, i-a plasat pe o proprietate situată în afara capitalei. A dat de înțeles că dacă vreunul conspiră împotriva sa, nu se știe ce i se va întîmpla. Îl bănuim pe Aman că i-a angajat acum pe Bouche, Roqué și Hansen.

Collis îl studie pe Ashton-Smith, apoi dădu gînditor din cap :

— Și-a angajat cîțiva buni.

— Tocmai, că nu. Nu pricepi ?

Collis se mișcă ușor înainte :

— Nu, nu înțeleg.

— Azi-noapte am primit un telefon, îi explica Ashton-Smith, la numărul corect, menționez. Era un bărbat ce vorbea engleza, desigur, cu accent. Ne-a relatat toată afacerea.

— Ce vrei să spui prin toată afacerea ? întrebă Collis dur.

— A vorbit despre Bouche, Roqué și Hansen, numele fictive sub care au călătorit și numărul curselor aeriene. Am verificat, mai tîrziu, desigur. Totul s-a confirmat. Apoi ne-a spus că-l vor ucide pe Nyoka cînd vor avea ocazia. Fără Nyoka revolta împotriva lui Aman se va prăbuși ca un castel de nisip.

— Ce ți-a cerut în schimbul informației ?

— Nimic.

Collis se foi neliniștit pe scaun :

— Nu merge, Alec. Cei trei sint profesioniști, și deci foarte prudenți. Dacă ți-ar fi dat o astfel de informație, te-ar fi costat o groază de bani.

— Există un singur răspuns la astea, zise Smith.

— Chiar așa.

— Cel ce a sunat este unul dintre ei.

— Cerule ! se minună Wilton.

Privirea de gheață a lui Ashton-Smith se opri asupra lui Collis :

— Unul dintre ei dorește ca Nyoka să rămînă în viață. Cap Collis se înclină înainte și întrebă cu voce scăzută :

— Și atunci, de ce stăm aici, transpirînd ?

Ashton-Smith nu băgă în seamă întreruperea :

— Nu-mi permit riscul de a-l vedea pe Nyoka ucis.
 Americanul interveni cu nerăbdare :
 — Ce realizează șezînd în casă, lingă foc ? Ar trebui să fie în Buwanda.
 — Pînă acum o oră Nyoka nu știa nimic despre ce se petrece în Buwanda. Eu sînt sigur că nu cunoaște nimic în legătură cu asasinii. Presupunerea mea este că Aman a aflat de revoltă și a determinat-o să înceapă mai devreme. Ashton-Smith tuși ușor și continuă : Oricum, oamenii lui Nyoka n-au reușit să-l alerteze la timp. Cine știe cum au putut să-l mituiască totuși pe unul dintre viitorii asasini.
 — Interesantă mi se pare treaba cu banii, zise Cap Collis pentru el.
 Ashton-Smith se destăinui :
 — M-am întrebant ce va face Nyoka cînd va afla de revoltă. Am pus oamenii să-i supravegheze casa, întrucît presupunem că va încerca să plece în Buwanda cît mai urgent posibil.
 Cap Collis dădu din cap :
 — Nu asta e problema, Alec. Mă interesează ce vrei tu de la mine.
 Ashton-Smith pronunță cuvintele cît putu de încet :
 — Aș dori să-l scoți pe Nyoka întreg dintre granițele țării mele.
 — „Syops“ ? rise ascuțit Collis. Glumești.
 Ashton-Smith se aplecă spre el :
 — Dă-mi voie să fiu total cîstit cu tine, Collis.
 — Bine.
 — Dacă Nyoka revine la putere în Buwanda, ne expunem riscului de a vedea expulzată societatea cuprului anglo-buwandeză, întreg consorțiul plus cîteva alte întreprinderi britanice, exact cum s-a întîmplat după ce și-au căpătat independența.
 — Ia te uită, zise Cap Collis. Nu m-aș fi gîndit că vă puteți permite asta.
 — Nu, nu putem, recunosc cu hotărîre Ashton-Smith.
 — Aman este mult mai... rezonabil. Numai să nu părem prea grijulii față de Moses Nyoka. S-ar putea ca Aman să se supere.
 — Vrei să spui că v-ar scoate și pe voi afară și s-ar orienta spre o altă mare putere, replică Smith. S-ar putea.
 Collis își lăsă capul într-o parte :

— Lasă, Alec, asta nu-i o treabă care-ți dă bătaie de cap. Ar trebui să te îngrijoreze mai mult ceea ce s-ar întîmpla dacă Nyoka ar ajunge din nou la putere.
 Ashton-Smith își ridică ochii, împreunîndu-și miinile :
 — Ne rugăm ca acest eveniment să nu se întîmple. Garda civilă a lui Aman, slavă domnului, e de mină întii !
 — Dar și ofițerii britanici, preciză Collis.
 Ashton-Smith se făcu că nu aude replica :
 — Fără prezența lui Nyoka pentru a-i stimula, n-ai crede că rebelii au vreo șansă.
 Privirea lui Cap Collis îl fixă direct pe Ashton-Smith :
 — Atunci de ce nu lăsați lucrurile să-și urmeze cursul firesc ?
 Wilton sări în picioare ca ars :
 — Vrei să spui... să permitem asasinilor... De neconceput.
 — Oh, nu știu, zise Cap Collis, uitîndu-se la Ashton-Smith, care, ocolînd privirea americanului, își notă în minte să discute cu secretarul în privința acestui om. Oftă :
 — Într-adevăr, într-un fel ne-am gîndit să-l ucidem noi pe Nyoka. Ridică privirea să vadă dacă fața lui Collis exprima vreo surpriză. Nici una. Merse mai departe : Neoficial, ar trebui să ne pese mai puțin ce i se întîmpla lui Nyoka. I-am oferit azil politic acum trei ani pentru a îndulci relațiile cu cîteva state africane. Mai bine ne-am fi abținut.
 Wilton era pe punctul să protesteze, dar Ashton-Smith îl potoli cu o privire de gheață. Se înclină spre Collis :
 — Dacă ar fi asasinat pe pămînt britanic, ne-ar costa enorm.
 — Ar merita ? întrebă Collis zîbind.
 — N-ar merita, răspunse Ashton-Smith, devenind agitat. Tărăboiul diplomatic ar fi înfiorător și Buwanda nu este singura țară în care avem interese economice. Inutil să-ți spun că, într-un fel sau altul, am fi răspunzători de moartea lui Nyoka.
 — N-aș fi surprins, Alec, zise Collis. Chiar deloc.
 — Astăzi complotul are o faimă atît de proastă, iar expertii mi-au spus că oamenii se prind destul de repede.
 — Atunci fă-ți un serviciu, îl sfătui Collis zîbind ironic. Pune-l pe Nyoka într-o custodie protectoare pînă ia sfîrșit toată afacerea. Pentru binele său, firește.
 Ashton-Smith avea, neîndoielnic, impresia că americanul se bucura, într-adevăr, vîzîndu-l în încurcătură. Se stăpîni

și se forță să-l întoarcă zimbetul cu un rînjat atotștiutor, numai al său :

— Mă tem că diplomația nu-i chiar atît de simplă, Collis. Pe cine crezi că duci ? Dacă Nyoka vrea să ajungă în Buwanda, nu putem face nimic ca să-l oprim. E suficient doar să-l atingem pe Nyoka ca să-i auzi țipînd pe cei din O.U.A. și Consiliul de Securitate că ne amestecăm în problemele africane și alte asemenea ineptii.

— Și dacă s-ar întîmpla așa, tot nu ne-ar ajuta prea mult. Vocea lui Collis era agreabilă.

Ashton-Smith clătină din cap și imediat regretă. Se simțea aproape neputincios. Preciză :

— Nu ne interesează unde merge Nyoka, pe toți dracii. Credem că este absolut necesar să evităm orice gest, față de el, care ar putea fi interpretat ca părtinitor. Nu-i așa, Willy ? se adresa lui Wilton, ce se grăbi să-l aprobe :

— Absolut, Alec.

Cap Collis le zîmbi amindurora :

— Acum, că ați fost cinstiți cu mine, ce-ar fi să-mi spuneți și adevărul ?

Obrajii lui Ashton-Smith se contractară ușor :

— Ce vrei să spui ?

— Vreau să spun că politica ambiguă poate arăta și așa. Dar nu este singurul motiv pentru care vrei să-l scot pe Nyoka în afara frontierelor Angliei. Ai putea găsi o duzină de vechi amici dornici să se vîre iarăși într-o operațiune, desigur, discretă.

Ashton-Smith smulse nervos o țigară din trusa de pe masă, o aprinse repede și trase adînc fumul în plămîni. Era frapat de mintea suspicioasă și intuitivă a lui Collis.

— În mod sigur, zise rar, Nyoka nu le va da oamenilor noștri ocazia. A-l convinge să aibă încredere că-i vom salva viața este o imposibilitate absolută. Înțelegi ? Nyoka a descoperit că figurează pe lista noastră neagră.

Cap Collis ridică cu mirare sprîncenele :

— Lista neagră ?

Smith îi privi prefăcuta sa surpriză cu amuzament :

— Ei, hai, Collis. Noi toți negăm existența unor astfel de liste, deși le avem. Serviciile noastre de informații ar trăi mai greu fără ele. Fiecare minister al oricărui guvern din lume are o listă neagră, chiar dacă nu-i alcătuită decît din propriii funcționari.

— Ce interesant, zise Collis.

— Nyoka era pe lista noastră. Orice efort am face pentru a-l ajuta ar duce imediat la bănuieli. Este un bătrîn foarte viclean și dificil.

— Deci, vrei să fac eu corvoada pentru tine ? întrebă Collis.

— Cu cît miroase mai puțin că este ceva oficial sau britanic, cu atît mai bine, îl asigură Smith.

— Și ce se întîmplă dacă nu te servesc ?

Ashton-Smith făcu o pauză. Își juca rolul cu delicatețe :

— Cred că-mi ești dator.

Cap Collis șicană :

— Mă așteptam la asta.

Ashton-Smith coborî vocea :

— N-a fost ușor să trecem afacerea cu Wrodny drept o sinucidere. Nu, cu două gloanțe în ceafă. Apoi se adresa lui Wilton : Ar fi bine să uiți asta, Willy.

Wilton clipi.

— Îmi pare rău, Alec... Ce ?

Cap Collis zîmbi :

— Ți-am fost recunoscător pentru asta, Alec, doar știi. Dar „Syops“ nu se poate angaja într-o afacere oficială, pentru aceleași motive pentru care nici tu nu te bagi. Departamentul de Stat al guvernului Statelor Unite, în care noi nu sintem decît un mic serviciu nebugetar, nu se poate vîri în problemele interne ale altei țări. Tu știi asta, Alec. Se lăsă o liniște jenantă. Cap Collis zîmbi și continuă : Aș putea, totuși, să vă ajut neoficial.

Ușurarea se citi vizibil pe fața lui Ashton-Smith :

— Ți-aș fi foarte recunoscător pentru asta, Collis.

În taxiul ce se deplasa cu repeziciune spre Holland Park, Cap Collis fredona optimist în spatele șoferului.

Din momentul cînd plecase din strada James savura una din acele plăceri desăvîrșite din viață pe care numai un anumit fel de activitate i-o putea furniza. Știa că era unul din acei indivizi destul de norocoși pentru a putea pune la cale ceva numai de dragul de a face acest lucru. Fiind inzestrat cu o abilitate innăscută, reușea cu succes să închege combinații din părți dispersate.

La un stop, taxiul în care se afla opri alături de o elegantă limuzină albastră. O tinără se uită rece spre Cap Collis. Acesta zîmbi, făcu un semn curtenitor și spuse :

— E mai bine să te naști norocos decât bogat, nu-i așa, doamnă?

Fata își întoarse brusc capul, cu un dezgust nedisimulat, iar limuzina demară la schimbarea culorii semaforului. „Păcat că tu nu știi asta”, medită dezamăgit Collis, urmărind cu privirea mașina albastră ce se îndepărta în viteză.

Apoi se lăsă pe spate, zîmbetul îi dispăru și-și continuă drumul.

3

De la etajul doi, unde se opri, Locken auzi muzica ușoară din apartamentul său, ce se afla la al treilea nivel.

Porni să urce un etaj mai înalt decât celelalte două la un loc. Exact douăzeci și trei de pași. Știa mai bine decât își cunoaște un poștaș itinerarul. Cu două luni înainte avusese nevoie mult timp de un baston pentru realizarea acestui lucru. „Recuperarea se va face anevoie”, îi spusese chirurgul, dar Locken nu crezu.

Cînd intră în apartament, îl găsi pe Cap Collis cufundat în unicul fotoliu uriaș și cu pantofii puși pe marginea mesei de stejar, tapitată, din mijlocul camerei. În colț, pe o dormeză, stătea Liz, proaspăt coafată. Gura ei, de obicei drăguță, era încleștată, ceea ce-l făcu pe Locken să-și dea seama că este furioasă.

Locken închise ușa în urma sa, își aruncă treniul pe masă, o înconjură, conștient că ochii lui Cap Collis îi urmăreau fiecare pas.

Liz îi adresă din ochi un cald și nerostit „bine ai venit”. Ochii lui Locken îl salutară pe Collis, iar acesta îl întrebă ironic:

— Cum merge? Ce-a mai rămas din tine?

— Bătrîna doamnă, pe care am agățat-o azi, n-a știut niciodată ce nenorocire și-a luat pe cap, replică Locken și o rugă pe Liz să facă trei cafele.

— Mi-a ținut o minunată companie, zise Collis, urmărind linia curbă a șoldurilor ei, pînă ce fata intră în bucătărie. Apoi se întoarse, se uită cu curiozitate la Locken și i se adresă: N-aș fi crezut că mai ești în stare de ceva acum.

— Ce-ți trece prin cap, Collis? se auzi vocea lui Locken, care dispăruse de șase luni, din ziua în care ieșise neho-

tărit din biroul lui Collis situat la etajul doi al unei case, construită în stil vechi, ce servea ca sediu secției europene a „Syops”-ului. Un formular tip împăturit cu grijă marcase sfîrșitul oficial al unui număr de trei ani din viața sa, al oricărei loialități ce ar fi trebuit s-o mai aibă față de Cap Collis. Locken îl cunoștea destul de bine și, de aceea, nu-l condamna pentru totala sa lipsă de afecțiune în ce-l privea pe el.

— Las-o baltă, zise sec Cap Collis. Știu că n-ai petrecut o oră prea plăcută la spitalul „McGill” cu o chinezoaică foarte drăguță, pe numele de Heather Lee, expertă în terapie medicală. Și înainte de asta, tu și un fost sergent-major din garda regală, pe nume Dulaney, ați lucrat patruzeci de minute într-o foarte amenajată sală de gimnastică. Se vorbește că sperai ca cei doi să te pună pe picioare.

— Altceva? întrebă Locken, doar parțial surprins de exactitatea informațiilor lui Collis.

— Cunoșc un anume chirurg ortoped care te-ar putea ajuta ca, într-un an sau doi, să-ți redobîndești condiția fizică de pe vremuri. Vreau să te sprijin, deși, în ultimul timp, nu te-ai prea arătat la față, Mike. Dealtfel știu că, fără o atelă la genunchi, piciorul tău stîng nu face nici doi bani.

— Ia act, Cap, că sînt destul de bine pregătit pentru viitorul pe care-l am în minte.

— Sper în mod sincer, Mike.

— Sînt un gentleman în retragere, cu o pensie grasă de infirm, vreau să devin din nou om. Nu strică asta, Cap!

— Te cred, dragă. Prietena ta pare teribil de reconfortantă. Chiar dacă am avea ceva de făcut sau nu amîndoi. Ai aici un locșor calduț. Pariez că ți-ai găsit chiar și un hobby.

Collis știa că era ceva absurd. Locken nu schia, nu se plimba cu barca, nu juca tenis. Absenta din cluburi și nu se aventurase niciodată fără vreun scop într-un parc. Golful și șahul le considera mărunte și lipsite de atractivitate. Bridge-ul nu-l înțelegea, deși avusese relații timp îndelungat cu persoane care-l jucau. Îi cam lipseau banii ca să joace serios, cu toate că avea aptitudini pentru a ciștiga.

Ochii lui Collis îl fixau încă pe Locken, care spuse:

— Da, domnule. Ce-ar mai putea dori un om? Apoi se ridică vioi și se îndreptă spre bucătărie, adresîndu-se fetei: Las-o încolo de cafea. După cîteva momente de tăcere, îl îndemnă pe Collis: Un om pentru care am lucrat obișnuia să spună: „să dăm cărțile pe față”.

Collis se ridică, se îndreaptă spre biroul din colțul camerei și puse receptorul telefonului într-un sertar.

— Au acum un dispozitiv cu care pot intercepta pe fir fie că este sau nu în furcă.

— Dă-i drumul, Cap.

Collis se aplecă spre el :

— Ce-ai zice să-l lichidezi pe Rickard Hansen ?

Locken simți un spasm involuntar, ce-i contractă stomacul. Cîteva clipe trăi senzația unei dureri atroce, văzu sub lucirea unei frunți înalte ochii „grijulii” privindu-l de sus și fu uimit cum după atîta timp simpla rostire a acestui nume putea să-l tulbure atît de mult. Se folosisese de posibilitățile organizației „Syops” pentru a-l găsi pe Hansen, dar eforturile sale fuseseră zadarnice.

De origine sudafrican, născut în Durban, crescut în Tanganyka, înainte ca aceasta să devină Tanzania, la douăzeci de ani Hansen era deja unul dintre vinătorii profesioniști de elită din Africa de Est, iar pe la douăzeci și doi de ani o sfeclise, ucigînd animale fugărite intenționat în afara rezervației. I se ridicase permisul și ucisese, din răzbunare, un paznic. Doi ani mai tirziu, lupta în armata de șoc, formată din mercenari albi, în timpul războiului de secesiune al Katangăi. Africanii îl porecliseră „Neinfriecatul”. Și aceasta din motive serioase. A lucrat apoi ca „gorilă” a unui șeic nepopular, într-unul din statele arabe, iar după aceea a venit perioada sa de glorie : asasinarea unui evreu bogat în Beirut ; uciderea unui lider sindical în Cleveland ; un contract cu dizidenții I.R.A.¹ pentru lichidarea ofițerilor britanici la prețul de o mie de lire sterline de om. A urmat Wrodny.

Hansen își executa sarcinile cu aceeași abnegație pentru oricine plătea. Dar Locken intui că banii însemnau, de fapt, pentru el, cel mai puțin. Lui îi plăceau tipii duri, jocul tare și nu fusese niciodată bătut. În noaptea în care Wrodny a murit, Locken și-a dat seama de modul în care Hansen a pulverizat sistemul de securitate. De ce a ales însă soluția de a-l schilodi pe viață, în loc să-l ucidă, nu-și putea explica sub nici o formă.

Percepu că mimica feții sale răspunsese întrebării lui Collis cu evidență.

— S-a întors în Anglia, îl informă Collis. El și alți doi. Sînt aici pentru a lichida un lider african pe nume Nyoka.

— Fost prim-ministru al Buwande, sublinie Locken.

¹ Armata Republicană Irlandeză. (N.T.)

— Care speră să fie din nou prim-ministru în Buwanda, preciză Collis. Tocmai vin de la un prînz servit cu un tip de la M.I. 5, al cărui nume se scrie cu cratimă. Să-i zicem Smith, care-i destul de aproape de adevăr. A adus cu el un timpit, ce se numește Willy. Păreau că sînt preocupați de ceva.

În continuare, Cap Collis vorbi despre revolta din Buwanda și-l informă că Aman a trimis o echipă de asasini ca să-l ucidă pe Moses Nyoka.

— Smith presupune că Nyoka intenționează să descindă în Buwanda. Și-a pierdut jumătate din dimineață să mă convingă să-l ajut, să i-l țin în viață, încheie el.

— De ce te-a solicitat, are doar oamenii lui ? ! întrebă Locken.

Într-un fel, era un compliment. Toți știau că C.I.A. se infiltrasese cu nerușinare în Departamentul de Stat. „Syops” reușise să se păstreze curată pentru că, după părerea lui Collis, era absolut necesar să poată fi folosită cu încredere. Collis mormăi :

— O groază de motive politice, care nu aduc nimic în plus față de alte lucruri. Nyoka este, evident, un tip dibaci și a mirosit că britanicii i-au pus gînd rău mai demult. N-ar avea încredere în oamenii lui Smith. Altul e motivul. Lui Collis îi scăpă ceea ce Locken știa că era zîmbetul său cinic.

— N-aș putea ghici ? întrebă Locken.

— Ba da, dacă ai încerca. Smith caută un țap ispășitor. Personal e mort de frică. Ține mai mult la scaun decît la necazurile guvernului. De aceea, are o piatră pe inimă din cauza celor trei care caută o împrejurare favorabilă pentru a-l lichida pe Nyoka. Cred că știu ce a zis Kennedy, că cel mai periculos lucru din lume pentru un politician este un om înarmat cu o pușcă. Dacă i se întîmplă ceva lui Nyoka, Smith al nostru o încurcă rău, și nu dorește așa ceva.

Locken îl privi, mijindu-și ochii :

— Iar tu ai preluat o parte din responsabilitate.

— Neoficial. Fiînd vorba de Hansen, am acceptat cazul necondiționat, asta-i realitatea.

— Și cine mai este cu Hansen ?

— Un terorist nebun, Bouche. Un zîmbet se răspîndi pe fața lui Collis : Și Elise Roqué.

— Elise ? ! se miră Locken.

— Am crezut că nu-ți displace. O să fie ca pe vremuri.

Locken simțise că Liz intrase în cameră. Se întrebă cît auzise. Probabil, foarte puțin, întrucît reacția lui Collis fusese

aproape imediată. Privi scurt într-o parte și se apropie agale de masă, pentru a câștiga timp, și se uită într-un punct fix. Locken își aminti că în astfel de împrejurări calmul lui Cap putea avea însușirea unui fitil aprins.

— Vă las, zise Liz. Întîrzi de la servicii, Mike, trebuie să mă pregătesc.

Alunecă spre dormitor, închizînd ușor ușa.

— Minunată, aprecie Collis ridicînd din sprincene. Unde lucrează o astfel de doamnă la ora asta?

— Repetiție la un club. Cîntă, răspunse Locken mașinal, cu gîndul la numele lui Elise Roqué, care îl tulbura.

— Ești unul din tipii dați dracului la gură, observă Collis, lăsînd să se înțeleagă altceva.

— În probleme de serviciu, zise Locken cu asprime.

— Asta este serviciu? Știi ce cred despre femei?!

— Nu sînt sigur că da.

Collis avu un rinjet hidos:

— Trebuie să fie surdă și să stea în banca ei. Știe ceva despre tine?

— Destule.

— Despre treburile tale, Mike. Că pe anatomia ta nu dau nimic.

— Numai ce presupune. Mai mult decît aș dori eu să știe.

Collis rămase pe gînduri un moment, apoi le îndepărtă ridicînd din umeri:

— Desigur, nu ți-am spus încă partea cea mai importantă.

— Întotdeauna ai lăsat ce e mai bun pentru la sfîrșit.

— Unul dintre cei trei trădează. Pentru unele motive, de care nu-mi dau seama, ar fi teribil de fericit să-i vadă pe ticăloși lichidați și pe Nyoka acasă, fără o zgîrietură.

— A spus-o el? Locken se aplecă spre Collis: Ce știi? Acesta clătină din cap:

— Vocea care a transmis informația la telefon era a unui bărbat. Asta-i tot.

— Bouche sau Hansen.

— Aparent, da, dădu din umeri Collis. Sau poate tot această Roqué a pus pe cineva să telefoneze în locul ei; în caz că se află că unul dintre ei face joc dublu, s-ar putea ca celorlalți să nu le placă asta.

— Ești sigur că Hansen e unul dintre ei? Asta-i important, Cap.

Collis îi răspunse:

— O chestie ciudată s-a petrecut azi după prînz. Cînd am o bănuială o consult pe Annie. Îți amintești de Annie? îl întrebă pe Locken, făcîndu-i cu ochiul ștrengar. L-a sunat pe un anume detectiv, un inspector pe care îl cunosc de la Scotland Yard. Se pare că pe la nouă și jumătate dimineața un domn foarte sobru, cu un zîmbet deschis și înarmat cu un pistol, a intrat într-un magazin de pe strada Burton. Cînd a ieșit afară, știi ce avea cu el? Un pistol ultramodern și o carabină de superclasă în valoare de 900 dolari.

4

Collis își lovi soldurile, se ridică și începu să se plimbe agitat:

— Nu știu, Mike, probabil am comis o greșală venind aici. Poate m-am ramolit, crezînd că...

Locken întui:

— Că o să-l scot pe Nyoka în afara granițelor țării?

Collis se opri, privindu-și cu intensitate interlocutorul și rosti cu prudență:

— Un singur lucru este sigur: prietenii lui Nyoka vor fi la o distanță de cel mult o împușcătură de Hansen. Asta îți garantez.

— Desigur, cu carabinele acelea s-ar putea să fie vorba de cinci sute de yarzi.

Collis zîmbi larg:

— Poate, dacă pînă atunci Bouche nu mai lichidează din voi, deși este posibil ca Elise să fie destul de aproape pentru a le băga bețe în roate.

— Cred că unul din ei va avea grijă ca așa ceva să nu se întîmple.

— Sper asta, Mike. Pe mine însă mă interesează dacă poți să duci treaba la bun sfîrșit.

Locken, imperturbabil, îl întrebă:

— Tu ce crezi?

— Cred că odată ai fost cel mai bun om pe care-l aveam. Mă gîndesc, totuși, că un om se rablagește repede chiar și atunci cînd, fizic, este în formă. O iei prea ușor, nu înțelegi lucrurile. Atît îți trebuie, să eziți.

— Sînt capabil să duc treaba la bun sfîrșit, răspunse încetat Locken.

— Poți ? il chestionă Collis.

Mișcarea lui Collis fu rapidă pentru un om în aparență lent. Sticla de whisky făcu un salt spre Locken, atîrnînd o clipă la apogeu. Locken sări în picioare, clipi și, instinctiv, o ajunse cu mîna dreaptă.

Sticla sări din degetele sale întinse și rigide și se sparse în tîndări de dușumea. Ambii bărbați urmăreau pata ce se întindea ca și cum n-ar fi fost whisky.

— Te-am încercat doar într-o privință, zise Collis.

— Data viitoare să vii cu un exemplu propriu, replică Locken.

Ușa de la dormitor se deschise brusc.

— Ce naiba se petrece aici ? zise Liz supărată, uitîndu-se la Collis și apoi la Locken. Ce-i cu voi ?

— Știi de ce mi-e frică, Mike, se încruntă Cap Collis.

— De întuneric, să stai singur pe întuneric.

— Acum vorbesc serios.

Ușa de la dormitor se închise cu zgomot de ferestre sparte.

— Da, Mike, mai mult decît de trup. De asta erai tu atît de bun. Nu aveai încredere în nimeni decît în tine însuși și știu că asta mă privea și pe mine.

— Se vedea, nu-i așa ?

— Nu vorbesc prostii. Erai cu adevărat un profesionist și te-am admirat pentru asta. Nu știu ce dracu a căzut pe capul tău.

— Ce vrei să zici cu asta ?

— Te văd hibernînd aici mulțumit. În mod sigur ceva s-a întîmplat cu tine. Probabil ai început să gîndești prea mult. Un profesionist care încearcă sentimente față de oameni dă de bucluc. Poate Hansen ți-a făcut o favoare, Mike. Ești încă în viață.

— O să am grijă să-i mulțumesc, o doresc, Cap.

— Cred că ai s-o faci, zise, în cele din urmă, Collis, dar te previn că e destul de șiret și poate să-ți întindă capcane. Ca atare, ai nevoie de ajutoare.

— Îmi ajunge Mack.

— Mack ! exclamă uimit Collis. Ești nebun.

— Am nevoie de un șofer. El este cel mai dibaci din ciți am cunoscut. Pe deasupra, se pricepe și la explozivi.

— Da, dar are cincizeci și opt de ani. E mai bătrîn decît mine. Mai devreme sau mai tîrziu, o să te încurce.

— Nu cînd stă în spatele volanului. Știu ce poate.

Collis se scărpină în cap și aprobă în silă :

— Bine, poți să-l iei, dar îți mai trimit pe cineva.

— Doi sînt suficienți.

— Nu, Mike, dă-mi voie să-ți fac un serviciu. Collis se rugă cu o voce răgușită : După cum spune Smith, Nyoka n-o să fie bucuros dacă-l ajutam.

— Ce are de gînd ?

— Reține numai acest aspect, zise calm Collis. S-ar putea să fie nevoie să-l convingem. Mă întreb dacă chiar poți să ții o armă cu brațul ăla paralizat, ca să nu mai vorbesc de capacitatea de a trage.

— Și stîngul era la fel de bun.

— Acum nouă luni, Mike. Poate e și acum, dar nu pun preț pe el. Îți trimit un țintaș. Am un băiat bun.

— Cum îl cheamă ?

— Miller.

— N-am mai auzit de el.

Iritarea era vădită în vocea lui Locken.

— Ei, hai, nu te înfuria, zimbi, în colțul gurii, Collis. E un băiat de excepție.

— Bine, îl luăm pe Miller, dar convinge-l să execute și ordinele. Cît de repede poate veni aici ?

— Într-o oră, zise Collis fără ezitare, și-i atrase încă o dată atenția că operația este neoficială și că „Syops“, în mod oficial, nu participă la ea.

— Am bănuît.

— Dacă iese prost...

Collis nu termină fraza și Locken i-o tăie brusc :

— Avem nevoie de cîteva lucruri.

— Zi-le.

— Bani, cîteva mii în numerar. Trei aparate de radio emisie-recepție, pe ultrascurte, fiecare să intre în cite un buzunar.

Collis începu să zimbească :

— Astăzi se lucrează cu aparatură electronică.

— Arme foarte moderne. Am înțeles că Miller este dotat, nu ?

Collis confirmă, făcîndu-i cu ochiul :

— Ți-am spus, Mike, băiatul ăsta e deosebit.

— Te cred pe cuvînt. Să aducă o listă cu orarul curselor avioanelor cu care Nyoka ar putea pleca în următoarele douăzeci și patru de ore spre patrie. Vreau să aleg.

— Se face.

Ochii lui Locken se mișcau iute, ginditori :

— Trebuie să avem în vedere că cea mai simplă variantă pentru Nyoka ca să iasă din Anglia este cea mai evidentă : cumpără un bilet și urcă într-un avion.

— Ai de gând să-l lași ? întrebă Collis, urmărindu-l atent. Locken privea fix :

— Vrei să spui că, dacă-l scap pe Nyoka, îl pierd și pe Hansen ?

Collis dădu nepăsător din umeri :

— Prietenii noștri sînt pe punctul să ajungă la aceeași concluzie la care am ajuns și eu.

— Cap, nu se poate întimpla asta.

— Mike, vreau să ții bine minte ce-ți spun. Treaba voastră este să-l ții pe Nyoka în viață și nu să-l vînați pe Rickard Hansen. Să nu uiți acest lucru.

— Cu siguranță.

Telefonul sună strident în încăperea. Collis răspunse și ascultă mormăind din cînd în cînd, apoi închise fără să salute :

— Era Smith. Se pare că Nyoka s-a decis să plece. A ieșit și le-a dat cu tifla oamenilor englezului.

Locken rămase tăcut.

— Nu, draguță, se însenină Cap Collis. Am cîțiva băieți de-ai mei care-l supraveghează pe Nyoka, dacă mișcă.

— Ai grijă să nu-l sperie, zise Locken calm.

— N-o să-l sperie, te asigur, replică Collis. Și trebuie să se miște, deoarece vrea să ajungă în Buwanda înainte ca Aman să înăbușe revolta.

Locken aprobă din ochi :

— Aranjează ca Miller să fie aici într-o oră. Eu îl sun pe Mack.

La ușă, Collis se întoarse și-l privi pe Locken cu o mutră înțepată și ostilă :

— Știi că Marlis a plecat înapoi în Statele Unite ? A luat copiii cu ea.

— Nu, Cap.

— N-are importanță, zău. Nu s-a mai întimplat nimic între mine și ea de ani de zile. Bătrînul zimbi opac. Am crezut că ți-a scris.

— Mie ?

Collis dădu, stingaci, din umeri :

— Am presupus doar că ar fi putut. Înainte de a ieși se opri : Nu ți-ai pierdut cumpătul, nu-i așa, Mike ? Contez

pe asta. Am crezut că atunci cînd te-a împușcat, așa, față în față, ceva s-a dereglat în tine pentru totdeauna.

Înfățișarea lui Locken nu se schimbă :

— Nu știu, Cap. O să aflăm.

— Noroc, Mike, zise Collis, cu un suris hotărît din nou pe față. Și nu-ți face griji cu Miller. E bun.

— Sper.

— Este un băiat aparte.

5

Locken o găsi pe Liz în dormitor, cu valiza deschisă pe pat, printre rufele împrăștiate. Cu spatele la el, numai în sutien și chiloți, ocupată cu împachetatul, zise :

— Aș vrea să plec undeva, un timp.

Cu altă femeie, întreaga situație ar fi avut un stil melo-dramatic, cu siguranță. Locken știa însă că nu stătea în caracterul prietenei sale așa ceva. A aflat acest lucru din prima zi cînd a întîlnit-o, o după-amiază luminoasă de primăvară, pe bacul ce trecea de la Calais spre Dover.

Locken luase trenul de la Geneva, via Paris, unde petrecuse ultimele luni într-un spital particular, în stare de convalescent, după rănilor provocate de împușcături. Preferase monotonia peisajului rustic al Franței și o trecere ușoară peste canal în locul aeroporturilor și taximetrelor obositoare. Liz se întorcea singură după o săptămînă petrecută în sudul Franței.

Stăteau unul după altul, în rînd cu ceilalți călători ce așteptau să le fie controlate pașapoartele de către un funcționar din Departamentul emigrări. Locken risese pentru sine, amuzîndu-se că stăteau acolo ca oile. Ea a ris, molipsindu-se de la el.

După șase ore, se găseau în același pat, neliniștea lui Locken din cauza rănilor fiind alungată de gura dulce și mîngîierile blinde ale fetei.

A doua zi ea își mutase lucrurile la el, de acolo de unde fuseseră. Locken nu întrebese de unde, și nici Liz nu fusese curioasă să afle proveniența urmelor proaspete, avînd culoarea roz, de pe corpul său, cînd își plimba degetele peste ele.

Lunile trecuseră repede de atunci.

Liz se întoarse spre el. Fața sa era dură, cu pomeții proeminenți și ochii adânciți în orbite, o față nu tocmai frumoasă.

— Am auzit tot. Acest Hansen despre care ați vorbit este omul ce te-a împușcat?

Locken rise, dar Liz, infuriată, atacă:

— Ce-a însemnat Elise Roqué pentru tine, Mike?

— N-are importanță. S-a întâmplat acum un secol.

— Ai iubit-o?

— Am iubit o mulțime de lucruri, pe-atunci. Elise a fost o parte din ele.

Liz îi zîmbi și întrebă:

— Ce s-a întâmplat cu Elise?

— N-am mai văzut-o, dar am auzit câte ceva despre ea.

Liz tăcu, pentru moment. Apoi zise repede:

— De fapt, nu-mi pasă de ea, dragă. Vreau să știu ce ți s-a întâmplat ție.

— Timp de trei ani, nimic deosebit. Apoi, o față bărbierită din Washington, ce își spunea Jones, mi-a oferit un mic dejun la care a pâlăvrăgit mult despre curaj și idealism, iar în final mi-a propus să lucrez pentru C.I.A. L-am refuzat, deoarece cuvintele lui aveau acel ton familiar și înșelător. Dacă ar fi spus de la început că voia un tip ce vorbește spaniola de șant și trage cu pistolul, poate aș fi mers. A urmat Collis. El mi-a oferit o slujbă fără să fluture steaguri sau să facă teorii despre morală.

— Și ai crezut că ai făcut un pas înainte? întrebă întristată Liz.

— Liz, ceva s-a prăbușit în mine când m-am despărțit de Elise, continuă Locken și, văzând suferința de pe fața prietenei sale, se scuza: Tu m-ai rugat să-ți spun.

— Vreau să știu.

— A început să nu-mi mai pese, Liz. De idealuri, de oameni, de tot. Ori așa credeam...

Liz reuși un zîmbet forțat:

— Chiar și eu știu asta, dragă. Ai ajuns o mașină care merge, vorbește, dar nu simte. Trebuie să-ți pese de ceva, Mike, altfel ești gol.

Liniiile feței lui Locken se adânciră și mai mult.

— Ba da, pînă la Hansen credeam într-un fals Dumnezeu care m-a ținut pe picioare. M-am avut pe mine. Îndemînarea mea. Eram priceput.

Liz rise crud.

— Nu-mi spune mie de îndemînare, dragă. Mi-am pus-o la bătaie șase seri pe săptămînă, două spectacole pe seară, conștientă de fiecare notă, de fiecare vibrație. Să crezi în corp nu-i destul, Mike. Orice femeie știe asta.

— Poate, dar nu sint dispus să dau în primire.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că sint încă în mină. De aceea îl vreau pe Hansen.

Liz se uită spre el:

— Da, răzbunarea este un motiv demodat, dar destul de bun, deși nu-i chiar atît de simplu de realizat.

Locken se explică:

— În spital m-am gîndit de o sută de ori la noaptea aceea în care am fost împușcat, Liz. Hansen singur nu era în stare s-o facă. Nici o amprentă, nici un semnal de alarmă, nimic. Și a plecat, lăsînd doi morți și un schilod în urma lui.

— Cum a reușit așa ceva?

— Nu știu.

— Ai grijă acum, zise Liz.

— Tocmai am început să mă desmeticesc, dar voi fi în tot restul vieții foarte nemulțumit dacă nu-mi încerc șansa acum. Numai pedepsirea lui Hansen îmi va aduce liniștea.

— Nu ești chiar în formă s-o poți face, dragă. Ce ai de gînd? îl atenționează Liz.

Chiar în momentul cînd rostea aceste cuvinte realiză și greșeala. Trecînd lunile, fusese martora unei schimbări miraculoase în firea lui Locken și ceva s-ar fi năruit dacă ar fi încercat să i-o spună. Urmărise cu atenție cum îi dispăreau reflexele de prudență, lăsînd omul obișnuit să iasă la suprafață. Dungile încruntate ale frunții și din jurul gurii se atenuaseră și el începuse să vorbească. Despre lucruri mărunte, disperate, care puse cap la cap formau pentru ea un mozaic al vieții lui de dinainte de a-l cunoaște.

Acum îi spusese mai mult decît trebuia despre trecutul lui. Dar ea dorise doar să-l aducă în prezent. Cu o singură întrebare neinspirată îl făcu să se închidă din nou în el. Răceala din ochii lui o înfricoșă. Se îndepărta de ea și n-avea cum să-l oprească.

— Îmi pare rău, Mike, zise ea cu o tristețe adîncă în glas. Trase aer în piept și se ridică în picioare. Își dădea seama că discuția se încheiase. Sint fericită că am fost doar amanta ta. Nu cred că te-aș fi convins să te căsătorești cu mine. Ochii i se umplură de lacrimi și oftă: Of, doamne!

Fugi în cealaltă cameră, ferindu-se de mina care se întindea spre ea.

Cînd se întoarse, Locken era îmbrăcat, așteptînd, cu fața ciudat de expresivă. O luă de umeri, aproape cu timiditate:

— Rămii, Liz.

Ea clătină din cap:

— Dacă n-o să te ucidă, știi unde sînt. Pe aproape. Dar nu aici.

— Ești sigură?

— Da, sînt, iubitele, sînt.

6

Taximetrul în care se găsea Locken intră pe o stradă îngustă.

Cele două clădiri mici, cu două etaje, de pe partea opusă, fuseseră cîndva grajduri ale celor avuți, iar celelalte case aparțineau celor săraci. Locken coborî din mașină în fața unui garaj. Intră și fu întîmpinat de un tînăr cu fața obosită, îmbrăcat într-o salopetă pătată de ulei.

— Mack e pe-aici? întrebă Locken.

Tînărul se uită la ceas și zise:

— Vine peste circa zece minute. Așteptați în birou, dacă vreți. Ceaiul e în cană.

„Biroul” avea forma unui pătrat construit din lemn și sticlă, situat într-un colț al garajului. Arăta rău și mirosea. O ceașcă se odihnea pe masa talmeș-balmeș, ce trăda prezența urmelor de tutun stătut și de benzină. Pe un perete, un calendar al unei companii de transport infățișa o fată cu un zîmbet provocator. Alături de ea era o fotografie a lui Mack Kinnex aflat la volanul unui automobil de mare putere.

Locken recunoscuse expresia de pe fața lui Mack. Cu o singură privire sobră Mack își exprima toată starea sufletească, de la furie la veselie. Locken nu-l văzuse niciodată rîzînd degajat, ridicînd vocea sau dînd drumul temperamentului său scoțian. Viața îl făcuse așa: patru ani ca minutor de mine în timpul celui de-al doilea război mondial, curse profesionale de automobile terminate cu douăzeci de ani în urmă la volanul unui taximetru londonez. Toate îi oțeliseră lui Mack nervii foarte tare.

Locken îl folosise pe neînduplecatul scoțian ce își oferise, cu cinci ani în urmă, serviciile „Syops”-ului, spunînd, în felul său original, că el știa ce se petrece acolo și dorea să sofeze pentru ei.

Cap Collis clipise atunci, apoi risese zgomotos. Îl întrebă pe Mack de ce făcea această opțiune.

— Sînt plictisit, replicase Mack, flegmatic.

Locken își turnă o ceașcă de ceai și se uită la ceas. Era trei și jumătate, mai puțin de o oră de cînd Cap Collis îi răsturnase lumea cu capul în jos, pronunțînd numele lui Rickard Hansen.

Evită să se gîndească la modul cum ar proceda dacă oamenii lui Cap Collis l-ar pierde pe Nyoka sau Hansen și ceilalți l-ar găsi primii.

Locken cunoscuse oameni de un curaj orbesc și aparent cu un singe rece total, care și-au pierdut viața prosteste. El conta mult pe nervii săi. Precizia rece, calculată, și celelalte calități ce i se atribuiau fuseseră dezvoltate printr-un serios antrenament și autocontrol riguros, o permanentă depășire a limitelor, pînă la treapta unde aflase cu exactitate cît era de priceput. Calmul său se baza pe această conștiință a valorii sale. Se întreba, totuși, cît de mult îi dărimase acest eșafodaj amintirea crudă a celor trei gloanțe care-i sfîșiaseră carnea și ajunsese la concluzia că primul glonț tras de aproape i-o va spune. Deveni atent la zgomotul unui motor și urmări taximetrul ce intra în garaj. Îi ieși în întîmpinare.

— Nu arăți atît de rău, după cum am auzit, zise Locken.

Mack își scoase mînușile. Era la fel de înalt și de zvelt ca și Locken, avea o față uzată și nas acvilin. Ochii lui stăruiau asupra lui Locken, aproape cu afecțiune.

— Trebuie să te odihnești, Mack, băiete. Nu pari a fi tu însuși, îl sfătui Locken.

— M-am odihnit destul, replică Mack.

— Am ceva de lucru. Te interesează? întrebă Locken.

— Nu mai lucrez pentru „Syops”, Mike. Prea multe fețe noi.

— Nu pentru „Syops”. Pentru mine.

— Asta-i altceva. Despre ce-i vorba?

Întrebarea era destul de directă. Locken îi vorbi de Nyoka, Aman și de cei trei teroriști sosiți în Anglia, netăinuindu-i nimic. Apoi îi explică că dorește să-l prindă pe Hansen și să-l pedepsească. Totodată, preciză că dacă ar trebui

să aleagă între Hansen și Nyoka n-ar sta la îndoială, intrucît pentru el Nyoka nu însemna nimic.

— De cînd ai devenit „prietenu” lui Nyoka? îl întreba Mack.

— De cînd am aflat că gentlemanul care mi-a dat trei găuri este unul din cei trei. Mă cunosc și cu doamna Roque.

— Afacerea pare interesantă. Eu ce rol am?

— Să-l duci poate pe Nyoka la avion.

— La Heathrow?

Locken dădu afirmativ din cap. Mack își aruncă privirea spre ceas și spuse:

— E oră de vîrf și în oraș aglomerația este infernală. În plus, mai avem de parcurs încă 14 mile după ce ieșim. Cred că o să dăm de bucluc.

— Îți garantez asta. O să apelăm și la ajutorul unui oarecare domn Miller.

— E bun?

— Cred că da.

— Vrei să te explici? întreba Mack.

— N-o să fie prea ușor. Nyoka nu ne-a cerut sprijinul și n-am idee ce-o să întreprindă cînd ne vom prezenta, după ce Collis va da de el. Dacă pînă mîine n-o întinde, o să fie probabil prea tîrziu. În situația că cei trei nu se arată între timp, atunci nu sînt oamenii pe care-i așteptăm. Te anunț, Mack, că problema pecuniară este bine pusă la punct.

— Nu mă îngrijorează banii.

— Atunci, de ce ai căzut pe gînduri?

— Încerc să ghicesc ce s-ar putea întimpla.

— Dacă nu vrei, spune-o, zise Locken repede. O să mă descurc și numai cu Miller.

— Pe dracu, replică Mack.

— În regulă. Mint prost. Am nevoie de tine.

— Atunci, dă-o încolo de conversație. Ce mașină voi conduce?

— Tu hotărăști. În orice caz, una puternică, pe care să contăm dacă se pune problemă.

Mack se gîndi un timp și apoi se pronunță:

— Ce zici de taximetrul meu?

— Nu cred că-i potrivit pentru a căra ceva greu.

Lui Mack îi scăpă un oftat nerăbdător:

— Ești puțin cam bătrîn ca să te învăț. Las-o baltă! Îl conduse la taximetru: Burt nu este doar un vehicul obișnuit pe patru roți.

Locken sesiză acel entuziasm care străbătea vocea lui Mack atunci cînd vorbea despre automobile.

— Mie mi se pare la fel ca oricare altul, îl necăji pe proprietar.

— Un taximetru londonez nu este un vehicul obișnuit, preciză Mack și pumnul său uriaș lovi tare în capotă. Astfel de automobile nu s-au scos în cincizeci de ani de producție. Burt cîntărește o tonă și jumătate, dar poate executa un viraj de 180 de grade elegant și cu ușurință. În plus, rezervorul, lipit sub scaunul din spate, este etanșat cu mult metal.

Locken îl ascultă atent și aprecie:

— Bine gîndit.

— Nu-i așa? Aruncă-ți o privire în față.

Deasupra barelor de protecție întărite exista un suport cu trei faruri. Alt far, detașabil, era fixat aproape de șofer.

— Faruri Lucas, cu cuarț și iod, intonă, cu mindrie, Mack.

— Ți-e frică de întuneric? i-o întoarse Locken.

— Îmi place să văd pe unde merg, replică Mack. Cel mai bun lucru este că pe lîngă acest Burt în mișcare pe străzi mai sînt încă circa paisprezece mii de veri ai săi. N-o să fim reperați ușor.

— Se mișcă?

— Burt se descurcă. Nu e Austinul pe motorină la care te uiți. Acesta, Michael băiete, are motor pe benzină, cu șase cilindri. Am lucrat ceva pe el. Nu merge rău.

Locken recunoscă felul tipic al lui Mack de a diminua realitatea. Aprobă din cap:

— Bine, Burt face parte din echipă.

Băiatul cu fața gîlbejită ieși din „birou” și întreba:

— Dumneavoastră sinteți Locken?

— Exact.

— Veniți la telefon!

Locken intră în încăpere, închise ușa după el, ridică receptorul și constată cu satisfacție că la celălalt capăt al firului era Cap Collis. Îl întreba:

— Știi sau nu unde se află Nyoka?

— Pe naiba, da. În casa fiicei sale. Smith ar fi trebuit s-o descopere. Dar Nyoka nu-i singur.

— Cum ai aflat?

— Unul din băieții mei a stors o informație de la un băcan pakistanez din apropiere, care i-a spus că tocmai cumpărase alimente suficiente pentru a hrăni o armată.

— Era sigur că-i fata lui Nyoka?

Collis rise:

— Părea destul de sigur. Ce, vrei și cartea sa de vizită?

— Care-i adresa?

Collis i-o dădu și-i explică:

— Un fel de apartament vechi, situat într-o clădire din West 10. Cei din anturajul ei par a fi din Jamaica. Gardianul e în stare de orice. A fost muncitor și agitator printre emigranți. Țin un om pe acolo pînă ajungi. N-o să-l vezi.

— Cum o cheamă?

— Femi Nyoka.

— Altceva? întrebă Locken.

— Telefonează-mi cînd intri în contact cu ei.

— Te țin la curent cu tot ce fac.

7

— Miller?

— Exact.

Locken îl cuprinse cu privirea pe omul care stătea în pragul ușii. Băiatul lui Collis nu arăta prea grozav. Avea douăzeci și doi sau douăzeci și trei de ani, cu o jumătate de cap mai scund decît Locken, cu trăsături delicate, un nas ușor ridicat, aproape spiritual, și un păr blond minunat, puțin cam sburlit. Lentilele de culoare închisă ale ochelarilor ascundeau ochii. Purta un costum gri și un trenchi albastru mototolit. Geanta de tenis atîrna grea pe umărul stîng.

— Sculele mele, zise Miller, zîmbindu-i deschis lui Locken.

Locken sosise acasă doar de cîteva minute. În timp ce Mack aștepta în automobil, el se ocupa de propriile pregătiri.

Luă din trusa medicală trei doze disponibile de novocaină cu capetele acelor de seringă învelite în plastic. Dacă durerea devenea insuportabilă, fie la cot, fie la genunchi, îl puteau ajuta s-o înlăture.

Apoi intră în dormitor, conștient de aerul străin și rece ce stăpînea apartamentul. Realiză golul care nu putea fi înlocuit decît de o anumită persoană. Liz plecase, așa cum a spus. Locken știuse asta chiar înainte de a băga cheia în ușă.

Și-o scosese din cap. Nu pentru că-i era ușor. Liz începuse să devină o parte din el. A supraviețui însă însemna să nu-ți permiți nici cea mai mică lipsă de concentrare. Cu un veritabil efort de voință, înghesui imaginea ei în adîncurile conștiinței sale.

Dădu drumul la radio, intră în toaletă și luă valijoara. Știrile de la ora patru se refereau la revolta din Buwanda. „Astăzi, în Buwanda au izbucnit lupte violente...”.

Locken ascultă comunicatul și scoase din valiză cuțitul înfășurat într-o învelitoare uleioasă. Fusese confecționat la un atelier, după indicațiile sale. Nu era decît o lamă subțire din oțel super, telescopată de un arc din minierul ușor ondulat. Își potrivea teaca sub încheietura brațului stîng și băga cuțitul în ea.

Se întoarse în camera de zi. Miller îl aștepta, răbdător.

— Vino, îi zise Locken. E timpul să trecem la treabă.

— Mack, el e Miller. Miller, Mack.

Nici o stringere de mînă, doar ușoare înclinări din cap.

Locken urcă în taximetru, după Miller, în spate. Mack porni motorul. Locken îi dădu adresa pe care o primise de la Cap Collis prin telefon și-l întrebă:

— Știi unde?

Mack îi aruncă o privire plictisită și nu se deranjă să îi răspundă. Locken zîmbi în sinea sa:

— În regulă. Miller, hai să vedem ce ai acolo.

Tinărul îl privi cu un zîmbet viclean și trase fermoarul genții de tenis.

Mack viră la stînga pe Bayswater Road, apoi din nou strîns la stînga, pe lîngă o circumă galbenă, numită Soare la apogeu, și se îndreptă spre capătul de sud al străzii Portobello.

— Ia-o încet, Mack, zise Locken. Ne oprește poliția, continuă el, uitîndu-se la geanta lui Miller, și o să creadă că am spart vreun arsenal.

Locken luă de la Miller cele zece hirtii de cîte o sută de dolari, le strecură într-un buzunar și puse bancnotele de zece lire sterline, noi, în celălalt, fără să le numere.

Cele trei aparate de emisie-recepție suedeze aduse de tinăr aveau bătaia maximă de două mile, erau destul de mici, dar mult prea fragile, după părerea lui Locken, care le mai folosisese.

— Cap te roagă să semnezi asta, zise Miller, scoțind din buzunar o chitanță.

— Spune-i lui Cap s-o semneze el sau să facă altceva mai potrivit cu ea.

Miller rânji din nou și Locken realizează că era mai mult un tic nervos decât un semn de amuzament.

— Cap ți-a trimis și asta, se adresează Miller lui Locken, întinzându-i un carnețel negru. Acesta îl deschise și zimbi prevederii lui Cap Collis. Era un act de identitate, uzat, cu o poză a lui Locken, ce atesta că este detectiv la secția specială a poliției metropolitane.

Deși știa că cu un asemenea document n-ar putea înșela nici măcar vigilența unui recrui, îl strecură în buzunarul hainei.

Mack îi aruncă o privire prin oglinda retrovizoare și conduse mașina spre acea parte din Portobello unde turiștii veneau să privească vechiturile antice și costisitoare. După un timp, Mack îl întrebă pe tânăr :

— Ai un prenume, Miller ?

— Jérôme.

— Nu te îndoi de judecata celor mai bătrâni, Jérôme.

— N-aș vrea să-mi spui Jérôme.

— Mie îmi convine de minune, Jérôme.

Intervenii Locken :

— Trebuie să-mi dai ceva.

Miller îi înmână un plic, privindu-l încă pe Mack. În plic era o listă cu orarul curselor aeriene, destinațiile, fiecare cu locul de imbarcare.

— Dar fotografia lui Bouche ?

Miller ridică din umeri :

— Asta-i tot ce mi-a dat Cap.

Omissiona îl infurie pe Locken. Se uită repede în josul listei. Existau cel puțin șapte posibilități de plecare de pe Heathrow, în seara aceea. O cursă a unei companii africane, la șase patruzeci și cinci, direct spre Entebbe. Un avion italian, o oră mai târziu, iar altul spre Teheran, la zece patruzeci. Mai erau trei avioane spre Paris, unul spre Casablanca și altul, la miezul nopții, spre Tel Aviv. Toate puteau fi folosite, făcându-se legăturile necesare.

Locken se uită la ceas. Acesta arăta patru și cincisprezece minute. Avionul african era opțiunea evidentă. Își aținti privirea o clipă pe fereastră, apoi se întoarse spre Miller :

— Pune armamentul în față, lângă Mack. Când îl luăm pe Nyoka, acolo ai să stai. Eu voi șede în spate, cu invitatul de onoare. Ți-a spus Cap după cine ne ducem ?

Miller zimbi reținut și se uită la geantă. În ea se găseau cele trei aparate storno, o carabină scurtă și o pușcă de vânătoare, calibrul 12, cu ambele țevi și încărcătorul miniaturizate.

„Miller este un băiat pus la punct“, reflectă în sine Locken.

— Ai ceva sub braț ?

Miller răspunse afirmativ, își ridică haina și-i arătă patul cîrn al unui pistol.

— Bine, se declară mulțumit Locken. Trase adînc aer în piept, se cufundă în scaun și încercă să se relaxeze.

Mack pilotă taximetrul pe direcția nord a străzii Portobello, iar apoi viră la stînga și arată cu degetul :

— Asta-i. Clădirea cea mare, din mijlocul cartierului.

— Treci de ea, îl îndemnă Locken. Vreau să arunc o privire.

8

Clădirea se afla în fața unui șir de imobile solide. Pe scările de la intrarea în bloc, trei bărbați negri, ascultînd un mic tranzistor, beau cidru din pungi de plastic. Unul din ei, cu o față aspră, musculoasă, își ridică ochii și urmări taximetrul ce tocmai trecea.

La capătul străzii Mack încetini pentru a permite unei duzini de băieți, care jucau fotbal cu o cutie de conserve goală, să se dea la o parte, supărați. Un băiat zimbăreț, de vreo zece-unsprezece ani, îi studie pe fiecare în parte. Zîmbetul îi pieri și ridică pumnul încheștat.

Mack trase mașina la marginea străzii și opri lângă o circumă închisă.

Locken privi înapoi, studiînd strada.

— E cam așa cum îți închipui, Mack, zise el.

Mack aprobă, fără să se întoarcă :

— Cu excepția unui individ cam prea interesat de pe scările acelea, totul e bine. Omul nevoiaș miroase cînd este rost de vreo încăierare pe aproape. Încă n-a mirosit-o nici unul. Norocul nostru s-ar putea să se apropie de sfîrșit.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă Miller, iar apoi scoase o cîrpă mică și moale din buzunar și începu să-și frece cu grijă lentilele ochelarilor.

„Ochi de vinător nocturn, se gândi Locken. Mici, negri și repezi“.

— Calculele lui Collis nu-s chiar atît de grozave, aprecie Mack. Nyoka va dispărea. Mai devreme sau mai tîrziu, prietenii noștri vor întreba de fîica sa. Puteți paria că Aman le-a spus de ea. Dacă știu, vor fi și ei aici.

Ochii lui Locken se rotiră de la stradă spre clădiri, apoi spre acoperișuri. Zise liniștit:

— Presimt că unul din ei este deja pe aici.

Capul lui Mack se răsuci întrebător.

Locken gesticulă și-i explică:

— Uită-te la împrejurimi! Mai mult de douăzeci de clădiri în fața imobilului vizat de noi. Nici un copac, nici o acoperire. E ca un poligon de tragere. Și o groază de ferestre.

Chipul lui Miller scrută metodic clădirile. Dădu din cap aprobator, un zîmbet ușor răsucindu-i gura sa aproape feminină într-un rictus încovoiat.

Locken continuă:

— Au avut la îndemină douăzeci și patru de ore pentru a se aranja în apropiere. Aflînd că Nyoka se află în această clădire, lui Hansen nu-i rămînea decît să se instaleze în unul din multele apartamente existente sau pe acoperiș și să aștepte. Cînd Nyoka iese pe ușă, îl prinde în cîmp deschis și istoria se sfîrșește.

Miller nu mai zîmbi, ci întrebă:

— Dar dacă Nyoka nu iese?

Locken se gândi o clipă înainte de a răspunde:

— Varianta cu avionul african ce pleacă spre Entebbe peste două ore este tentantă. Mîine dimineață ar fi în Buwanda. Necazul este că oricine se uită la orarul zborurilor ajunge la această concluzie.

Mack se uită cu grijă la Locken:

— Crezi că vor încerca ceva pe Heathrow?

Locken replică gînditor:

— S-ar putea să nu mai fie nevoie. Ochii i se întoarseră spre stradă: Cred că acțiunea va începe chiar aici. Mack, cît mai este pînă se întunecă?

— Soarele va apune în patruzeci și cinci de minute, zise repede Mack. Nici un nor, așa că vom mai avea ceva lumină încă patruzeci și cinci de minute după amurg.

Se încruntă către cerul foarte limpede, de parcă ar fi avut în față un inamic.

— Mai e ceva? întrebă Locken.

— Ceață, aproape sigur. Așa-i vremea acum.

Locken murmură încet o injurătură, apoi se hotărî să facă față și cetii, dacă se va ivi. Nu se gîndise la implicațiile provocate de ceață.

— Cît ne trebuie pînă la Heathrow?

— Mai puțin de o oră.

— Cît de puțin?

— S-ar putea să ne descurcăm în trei sferturi de oră, dacă ne merge totul șnur.

Locken privi spre ceas din nou, calculînd.

Miller îi zîmbi. Ochelarii săi păreau să ascundă mai mult decît ochii. Locken îi examină fața aproape adolescentină și se întrebă cît de mult putea să se încreadă în el. Avea să afle destul de curînd.

— Miller, dacă blocul acela are o intrare prin spate, aș vrea s-o găsești. Există o alee pe lîngă care am trecut, dincolo de intrarea principală, ce pare că înconjoară tot blocul.

— Și apoi?

— Acoper-o. Ai în vedere că Hansen se află undeva deasupra ta. Dacă vezi că cineva o ia spre intrarea din spate și pare suspect, folosește stornou.

Miller părea dezamăgit.

— Mack, după ce plecăm, caută un loc pe unde poți aduce taximetrul în fața sau de-a lungul aleii, cît mai rapid, dacă este necesar.

— Și acum lasă-mă să ghicesc unde mergi tu, zise Mack.

— Mă duc să discut cu Nyoka. Va fi mai ușor, dacă cooperează. Voi merge să încerc și să întind discuția pînă se întunecă.

— Contezi pe ipoteza că Hansen nu poate lovi în ceea ce nu vede? întrebă Mack cu răceală.

— Nu. În speranța că Hansen va arde de nerăbdare și va veni în vizită, îi explică Locken.

— Bine, dar te-ai gîndit cum o să pătrundem?

— De ce nu pe intrarea principală, Mack. O persoană, furișîndu-se pe alee este o țintă. Nu vreau ca oamenii din cartier să miroasă încă scandalul.

Mack privi cruciș, cu îngrijorare:

— N-o să se întunece pînă cînd intri.

— Hansen a avut posibilitatea să mă ucidă și n-a fă-

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă Miller, iar apoi scoase o cîrpă mică și moale din buzunar și începu să-și frece cu grijă lentilele ochelarilor.

„Ochi de vinător nocturn, se gîndi Locken. Mici, negri și repezi“.

— Calculele lui Collis nu-s chiar atît de grozave, aprecie Mack. Nyoka va dispărea. Mai devreme sau mai tîrziu, prietenii noștri vor întreba de fiica sa. Puteți paria că Aman le-a spus de ea. Dacă știu, vor fi și ei aici.

Ochii lui Locken se rotiră de la stradă spre clădiri, apoi spre acoperișuri. Zise liniștit:

— Presimt că unul din ei este deja pe aici.

Capul lui Mack se răsuci întrebător.

Locken gesticulă și-i explică:

— Uită-te la împrejurimi! Mai mult de douăzeci de clădiri în fața imobilului vizat de noi. Nici un copac, nici o acoperire. E ca un poligon de tragere. Și o groază de ferestre.

Chipul lui Miller scrută metodic clădirile. Dădu din cap aprobator, un zimbet ușor răsucindu-i gura sa aproape feminină într-un rictus încovoiat.

Locken continuă:

— Au avut la îndemînă douăzeci și patru de ore pentru a se aranja în apropiere. Aflînd că Nyoka se află în această clădire, lui Hansen nu-i rămînea decît să se instaleze în unul din multele apartamente existente sau pe acoperiș și să aștepte. Cînd Nyoka iese pe ușă, îl prinde în cîmp deschis și istoria se sfîrșește.

Miller nu mai zimbi, ci întrebă:

— Dar dacă Nyoka nu iese?

Locken se gîndi o clipă înainte de a răspunde:

— Varianta cu avionul african ce pleacă spre Entebbe peste două ore este tentantă. Mîine dimineață ar fi în Buwanda. Necazul este că oricine se uită la orarul zborurilor ajunge la această concluzie.

Mack se uită cu grijă la Locken:

— Crezi că vor încerca ceva pe Heathrow?

Locken replică gînditor:

— S-ar putea să nu mai fie nevoie. Ochii i se întoarseră spre stradă: Cred că acțiunea va începe chiar aici. Mack, cît mai este pînă se întunecă?

— Soarele va apune în patruzeci și cinci de minute, zise repede Mack. Nici un nor, așa că vom mai avea ceva lumină încă patruzeci și cinci de minute după amurg.

Se încruntă către cerul foarte limpede, de parcă ar fi avut în față un inamic.

— Mai e ceva? întrebă Locken.

— Ceață, aproape sigur. Așa-i vremea acum.

Locken murmură încet o injurătură, apoi se hotărî să facă față și ceții, dacă se va ivi. Nu se gîndise la implicațiile provocate de ceață.

— Cît ne trebuie pînă la Heathrow?

— Mai puțin de o oră.

— Cît de puțin?

— S-ar putea să ne descurcăm în trei sferturi de oră, dacă ne merge totul șnur.

Locken privi spre ceas din nou, calculînd.

Miller îi zimbi. Ochelarii săi păreau să ascundă mai mult decît ochii. Locken îi examinează fața aproape adolescentină și se întrebă cît de mult putea să se încreadă în el. Avea să afle destul de curînd.

— Miller, dacă blocul acela are o intrare prin spate, aș vrea s-o găsești. Există o alee pe lingă care am trecut, dincolo de intrarea principală, ce pare că înconjoară tot blocul.

— Și apoi?

— Acoper-o. Ai în vedere că Hansen se află undeva deasupra ta. Dacă vezi că cineva o ia spre intrarea din spate și pare suspect, folosește storno.

Miller părea dezamăgit.

— Mack, după ce plecăm, caută un loc pe unde poți aduce taximetrul în fața sau de-a lungul aleii, cît mai rapid, dacă este necesar.

— Și acum lasă-mă să ghicesc unde mergi tu, zise Mack.

— Mă duc să discut cu Nyoka. Va fi mai ușor, dacă cooperează. Voi merge să încerc și să întind discuția pînă se întunecă.

— Contezi pe ipoteza că Hansen nu poate lovi în ceea ce nu vede? întrebă Mack cu răceală.

— Nu. În speranța că Hansen va arde de nerăbdare și va veni în vizită, îi explică Locken.

— Bine, dar te-ai gîndit cum o să pătrundem?

— De ce nu pe intrarea principală, Mack. O persoană, furișîndu-se pe alee este o țintă. Nu vreau ca oamenii din cartier să miroasă încă scandalul.

Mack privi cruciș, cu îngrijorare:

— N-o să se întunece pînă cînd intri.

— Hansen a avut posibilitatea să mă ucidă și n-a fă-

cut-o. Acum îl caută pe Nyoka. Mai reține, zise zîmbind caustic Locken, că doresc să-l cunosc pe Hansen.

— S-ar putea să-i schimb hotărîrea, zise Mack.

Zîmbetul stăruie pe fața lui Locken :

— Sper să nu fie așa.

Miller medită :

— Și dacă Nyoka nu cooperează ?

— Dacă nu se întâmplă pînă la căderea nopții nimic, îl luăm oricum. Mi-ar place în liniște. Noi nu sintem chiar în legalitate.

Locken băgă în geanta lui Miller pistolul și banii. Apoi scoase un aparat de radio-emisie, îl încercă și-l viră într-unul din buzunarele hainei.

— De ce-ți lași pistolul ? întrebă nervos Miller.

— S-ar putea să arăt mai drăguț fără el. Dacă voi dori pe cineva care să agite pistolul, o să te chem.

— Mi-ar place, răspunse acesta.

Locken ieși din taximetru și merse înapoi, de-a lungul străzii, cercetînd din cînd în cînd numerele caselor, ca și cum era în căutarea unei anume adrese.

Simțea numeroși ochi urmărindu-i fiecare mișcare. Se gîndi cîte perechi de ochi îl priveau din spatele perdelelor vechi, întrebîndu-se de ce un om străin căuta pe cineva.

În acea clipă, probabil, un singur ochi îl viza de după o lunetă, cu arătătorul înțepenit pe trăgaci, gata să-l trimită în eternitate. „O stupidă demonstrație de bravadă“, admise el. Se baza pe faptul că o împușcătură spre el însemna un avertisment pentru Nyoka și un telefon la poliție. Mai miza pe presupunerea că Hansen, știind că el era în așteptare, ar găsi o și mai mare poftă de joc. Ca și cum Hansen îl invitase din nou pe Locken să acționeze, uitîndu-se de sus la el ca în noaptea aceea de acum opt luni, spunîndu-și numele înainte de a trage pentru ultima oară. Totuși, era stupid.

Locken inspiră adînc, încet. Realiză că nici nu respirase încă de cînd ieșise din mașină.

La intrarea în clădire se opri, conversația bărbaților încetînd și ea. Urcă scările fără grabă, trecînd pe lîngă ei. Aceștia nu făcuseră nici o mișcare pentru a-i înlesni trecerea.

Locken se uită la cutiile poștale, pînă găsi inițialele F.N.

Își notă numărul. Deschise ușa și intră fără să se uite înapoi.

Holul măsura circa patru metri în lungime și doi în lățime, avînd pereții zugrăviți în culoarea porumbului, un li-

noleum roșu pe jos, ce scîrțîia la mers. Becul era smuls din dulie. Nu exista ascensor. În dreapta, o scară înaltă urca spre etajul următor.

Dincolo de o arcadă, un hol îngust ducea drept în spate, de-a lungul clădirii. Locken îl cercetă. Merse de-a lungul lui destul de repede pentru a găsi al doilea rînd de scări apropiate de ușa din spate, ce dădea spre alee.

Se întoarse. Făcu drumul înapoi, percepiînd un zgomot înăbușit, caracteristic locurilor prea mici în care trăiau foarte mulți oameni. Negrul cu fața aspră îl aștepta în hol.

— Nu locuiești aici, dom'le.

— Niciodată n-am spus asta, preciză Locken continuîndu-și drumul.

— Stai o clipă, îl opri negrul cu un accent jamaican sau buwandez.

Urechile lui Locken se dovediră mai puțin fine. Continuă să urce, mai încet decît ar fi vrut.

— Am zis, o clipă, dom'le. Locken se opri și simți pistolul proptit cu putere de șira spinării : Hai, urcă pînă la etajul următor. Dar încet.

Sus, negrul îl percheziționa atent, dar percheziția sa fu neprofesională. Locken simți frica și fața i se umplu de transpirație. Ar fi putut să-i ia pistolul doar cu o singură figură dibace a mîinii, dar se abținu din motive tactice și îi zise :

— Vreau să discut cu Nyoka.

În replică, cu o mișcare rapidă, negrul sfărîmă storno de balustradă.

Locken îi zîmbi :

— Mi-au trebuit o groază de bani ca să-l cumpăr.

Omul se repezi la picioarele lui Locken, palpă curios în jurul protezei genunchiului și se opri la cîțiva centimetri de cușitul său, fixat sub încheietură. Se îndreptă și îi ordonă :

— Sus !

Îl împinse pe Locken într-un apartament de la etajul trei. Camera nu era mult mai mare decît holul și avea : rafturi din lemn și cărămidă pline de documente ; patru fotolii ; o masuță cu patru farfurii și rămășițele unui dejun. Totul trăda o ordine perfectă. Camera mai avea două uși. Lîngă masă, se odihneau o valiză veche din piele și o pereche de pantofi uriași, negri, purtați, dar bine lustruiți.

Moses Nyoka intră pe una din cele două uși, copleșind încăperea cu statura sa uriașă și cu încă ceva — un miros specific — pe care Locken îl simți imediat.

Purta o cămașă albă, scrobită, și pantaloni albaștri din dimie, susținuți de bretele. Era numai în ciorapi, chinându-se să-și încheie un buton, operație și mai grea când dădu cu ochii de Locken. Urechea stângă a lui Nyoka nu mai era decît un muguraș ros de o veche rană. Privirea îi rămăsese directă, curioasă și ușor amuzată :

— Avem un oaspete, Joseph ? îl întrebă Nyoka, cu un accent mai englez decît al multor englezi, pe negru.

— Se îndrepta încoace, dom'le. Avea un aparat de radio-emisie.

Nyoka îl privi pe Locken :

— Cine ești dumneata ?

— Mă numesc Locken.

— Și ce cauți aici ?

— Să vă ajut pe dumneavoastră, dacă pot.

— Era înarmat, Joseph ?

Acesta răspunse negativ.

— Și ce te face să crezi că am nevoie de ajutor ?

— Știți la fel de bine ca și mine. Am putea folosi timpul asta într-un mod mai util.

Fata intră în cameră prin spatele lui Nyoka, pe nesimțite. Femeia Nyoka era aproape la fel de înaltă ca și tatăl ei și avea în jur de douăzeci de ani. Cu nas puternic, ușor arcuit, încadrat de obraji plini, cu părul natural, dar tăiat scurt. Ochii erau negri și plini de furie.

Legă cravata tatălui său și i-o potrivea sub guler.

Nyoka își încheie butonul și privi la ceas :

— Avem timp, mister Locken.

— Mai puțin de două ore pînă la decolare.

Nyoka dădu din cap fără surprindere.

Locken zise :

— Dacă nu greșesc, pot pune rămășag că cineva își va face timp.

Nyoka începu să-și încheie celălalt buton :

— La cine te gîndești, mister Locken ?

— La cei trei indivizi pe care cumnatul dumneavoastră i-a trimis să vă ucidă.

Locken lăsă ideea suspendată în aer, fără să explice că unul din cei trei asasini juca un rol dublu. El se gîndea că Nyoka s-ar putea să știe deja totul. Își dădu seama repede că greșea. Presupunerea sa inițială fusese exactă. Nyoka părea total nepregătit pentru toată afacerea.

Pistolul reapăru brusc în mina lui Joseph. Fața fetei lui Nyoka trăda multă furie. Numai Moses Nyoka părea imobil față de vestile aflate. Se mulțumi să ofteze într-un fel care-l convinse pe Locken că, în ciuda dimensiunilor sale și a impresiei unei imense puteri, era, de fapt, un om bătrîn și obosit.

— Da, zise în cele din urmă Nyoka. Apoi se reculese : Pot să te întreb de unde știi ?

— Un tip pentru care lucram a aflat de la M.I. 5.

— Și ce interes ai avea în problema asta ?

Numai curiozitatea se mai citea în ochii lui Nyoka. Amuzamentul dispăruse.

— Unul din ei m-a schilodit acum opt luni.

Locken simți schimbarea din ochii fetei în timp ce-l privea.

Nyoka zimbi din nou :

— Deci, nu ești aici ca să mă ajuți pe mine sau, mai precis, Buwanda. Ești pentru tine.

— Se poate lua și așa.

— Ești un tip practic, nu, mister Locken ?

— Nu mă interesează politica, dacă vreți să știți. Nici politicienii.

Nyoka îl urmări un moment cu curiozitate :

— Cuvintele ți-au venit foarte repede pe buze, dar n-are importanță. Noi respingem oferta dumitale de ajutor.

Femeia îl privi pe Locken cu ochii ei negri, plini de ură, și zise :

— Înțelege că tatălui meu îi vine greu să se încreadă într-un alb. Și o lecție : să știi în cine să ai încredere. Dacă sînt negri, bizuiește-te pe ei în orice împrejurare. Dacă-s albi, atunci nu !

Privirea lui Nyoka era ușor condescendentă. Se întoarse spre fiica lui și îi spuse cu asprime :

— Nu vorbi prostii, fetițo !

— Ar trebui să n-ai încredere în ei, îi replică fata. Pentru ceea ce ți-au făcut.

— Să știi că am luptat mai mult cu propriul meu popor decît cu englezii. De fapt, imi plac mai degrabă englezii la ei acasă. I-am bătut în țara noastră pentru că au refuzat să plece.

— Și acum ai încredere în ei ?

Tonul fetei era batjocoritor.

Nyoka replică calm :

— Am încredere în oameni, nu în naționalități sau culori. Cumnatul meu are culoarea ceaiului și este unul în care am cea mai puțină încredere. Fața lui Nyoka deveni dură. Dacă trebuie să discutăm despre cei în care să n-avem încredere, ar trebui să începem cu propriul meu popor. Este leneș, nedisciplinat, ușor de corupt. Propriul meu popor se face vinovat de aceasta, continuă arătând mugurașul urechii. Lăsându-mă să mor în tufișuri, bolnav de malarie. Eram copil, abia deschiseseam ochii.

Nyoka se uită la Locken cu o intensitate întunecată:

— M-am trezit din comă cu o respirație de hienă pe față. Îmi mîncase urechea și vroia și nasul.

Risul lui Nyoka începu în adînc, în final revărsîndu-se într-un acces de veselie, dîndu-și capul pe spate pînă ce acest ris se îndreptă spre tavan. Apoi se adresă fiicei:

— Știi cine m-a găsit? Un misionar. Și cine m-a învățat? Soția lui. Amîndoi englezi și albi.

Urmărind reacțiile lui Nyoka, Locken simțea că acesta avea putere de mag. Schimbările din starea sa sufletească erau nefirești; temperamentul său, farmecul său, sub un control total; fiecare folosit în proporțiile cuvenite, după cum o cerea situația, conștient întotdeauna de efectul catalitic pe care îl avea asupra oamenilor din preajma sa.

Locken îl urmări și așteptă pînă ce Nyoka se întoarse și îi vorbi:

— Sint sigur, mister Locken, că nimic din aceste lucruri nu prezintă interes. Flecăreli de politician, unul care, fără îndoială, a fost corupt de-a lungul carierei.

Locken dori să vorbească, dar renunță. Privi spre ceas și se adresă lui Nyoka:

— Am un taximetru care așteaptă și oamenii ce vă vor asigura securitatea personală.

Nyoka ridică, surprins, din sprincene:

— Sint în măsură să chem personal o mașină.

— Veți fi norocos dacă o să reușiți să intrați în ea, îi răspunse Locken. Trebuie să știți că, și dacă scăpați cu viață din clădire, mai aveți încă paisprezece mile pînă la aeroport și că nici acolo nu veți fi în siguranță, întrucît acestea sint locuri prielnice atentatelor. Cei trei teroriști sint foarte buni profesioniști.

Urmă un moment de tăcere apăsătoare, timp în care fiecare cuvînt al lui Locken fu digerat de Nyoka. Chiar și furia fiicei sale făcu pe moment loc surprinderii. Nyoka întrebă:

— Ne-o spui cu convingere, mister Locken?

— Am ceva experiență în această materie.

— Și dacă nu sint ei, replică Nyoka, accentuînd ultimul cuvînt, ci tu ești cel plătit să mă ucizi?

— Atunci de ce aș fi încercat să vă vorbesc despre moarte?

Nyoka rise, amuzat:

— Ai dreptate, dar sint totuși hotărit să nu primesc oferta dumitale. Am suficiente forțe să mă apere, după cum vezi. O fiică militantă și doi tineri destul de competenți.

Locken auzi zgomotul unor pași grei, ușa se deschise brusc și un alt negru, ce părea să fie fratele lui Joseph, se clătină în prag, iar apoi se poticni, prăvălindu-se în cameră. Singele îi curgea șiroaie dintre buzele sparte.

— Mathew! strigă Femi către bărbat, Joseph fiind deja lingă el.

Împreună, îl ridicară și-l așezară pe scaun. Locken întilni ochii lui Nyoka.

— Unul dintre tineri nu mai este, constată cu tristețe Nyoka.

9

Chiar atunci în ușa apăru Miller, cu pistolul în mînă. Locken se aștepta la asta.

Dintr-un pas, Miller fu în spatele lui Joseph, proptind cu brutalitate țeava în rinichii negrului:

— Pistolul pe dușumea. Repede!

Locken văzu scinteia de sfidare încăpățînată de pe chipul lui Joseph și își dădu seama ce ar fi urmat dacă Nyoka nu ar fi intervenit, poruncind tăios:

— Supune-te, Joseph!

Miller privi în jur și spuse, neadresîndu-se cuiva anume:

— Să nu încerce careva să-mi joace feste.

Apoi îl privi insistent pe Moses Nyoka. Un zîmbet arrogant se răspîndi încet pe fața sa pe măsură ce savura imaginea uriașului african aflat în stăpînirea sa pentru moment.

— Prietenul dumitale, mister Locken? întrebă Nyoka acuzator.

— Asociat. Gata, Miller. Intră și închide ușa!

Miller îi întinse pistolul lui Locken, spunînd:

— Poate aveți nevoie de el.

Locken simți schimbarea ce se produsese în Miller. Vocea și mișcările sale erau pline de siguranță, timiditatea dispăruse. Îl chestionă :

— De ce, Miller ?

— Un camion mare de la salubritate a apărut la capătul aleii. Am încercat să te prind prin radio, dar n-am reușit. Ochii fetei lui Nyoka se aprinseră :

— Nu-i adevărat, aici nu se colectează cu camionul, ci un om, cu fiul lui, trece cu un cal și o căruța și-l ia.

— Vezi, zise Miller. Pe lângă asta, am recunoscut pe unul din camion.

— Hansen ?

— Un pistolar periculos, scinci Miller. Unul din acei tipi care nu mor în pat. Era cu încă doi după el.

Locken își dădu seama că comisese o mare greșeală, crezând că vor fi numai trei indivizi cu care va trebui să se măsoare. În realitate, aceștia aveau și alte legături.

Se duse spre fereastră, dădu un colț al perdelei la o parte și cercetă intens acoperișurile, turnul de apă și coșurile. Se uita aproape în soare, care coborîse destul pentru a fi pe jumătate mascat de acoperișuri, accentuându-le și mai mult contururile. Hansen prefera să tragă cu soarele în spate. Logic, el trebuia să fie acolo, dar Locken nu era sigur de aceasta. Se întrebă ce rost avea prezența celor trei pistolari pe aleea din spate, dacă adversarul lipsea. Ceva se întâmpla și, înainte de plecare, Locken trebuia să știe exact cum stau lucrurile.

— Dă-i pistolul lui Joseph, Miller, zise Locken și acesta se execută de îndată.

Conturul unui coș păru să se mărească, apoi se redusese la forma inițială.

Locken privi țință la coș, dorind să creadă că visase. Apoi se îndepărtă de fereastră, stăruind să creadă că se înșelase.

— În mod sigur Hansen este acolo, anunță Locken, analizând ideea de a merge după el. Chiar dacă ar fi ajuns pe acoperiș, o vânătoare ar fi fost fizic imposibilă. Dă-mi storno, se adresă el lui Miller, care o urmărea pofticios pe fată.

De îndată ce Locken intră pe recepție, vocea lui Mack se făcu auzită :

— Avem oaspeți, Jérôme, mă auzi ? Nu-l prind pe Locken.

— Aici e Locken, Mack. Sint în apartamentul lui Nyoka. Miller se află și el aici. Vorbește în clar.

— Un Rover cenușiu s-a oprit puțin mai jos de bloc, acum douăzeci de secunde. Trei tipi s-au îndreptat spre voi. Nici un copil prin jur, dintr-o dată. Nimic nu mișcă.

Locken intui pe loc ce se întâmplă : eliminarea neprevăzutului din planul lui Hansen, în cazul că Nyoka n-ar fi apărut pînă la lăsarea întinericului.

— E groasă rău, Mack. Alți trei se află pe alee, iar Hansen pe acoperiș. Stai pe recepție, pînă îți dau semnalul. După ce îl auzi, ai exact treizeci de secunde să aduci taximetru la scara blocului. Vreau să mă avertizezi dacă apar cei trei din față.

— S-a făcut. Aveți circa un minut.

Locken băgă storno în buzunar și, dintr-un pas, fu lângă telefon. Îl smulse, ascultă și puse receptorul în furcă cu un zimbet sec în colțul gurii. Se uită la Nyoka și-i vorbi repede, dar calm :

— Șase oameni ne ațin calea. Un altul, pe acoperiș, ne așteaptă cu o pușcă. Vă întreb : pentru cine ?

Nyoka reuși să zîmbească, întunecat.

— Valiza sau sicriul, nu, mister Locken ?

— Așa se pare.

Dar Nyoka pornise deja, alunecînd în pantofii săi uriași. Vorbînd fără întrerupere, vocea-i puternică impunea ascultare imediată.

— Joseph, ajut-o pe Femi să-l ducă pe Mathew în dormitor.

— Da, dom'le.

— Puneți-l sub pat și sfătuiți-l să stea liniștit. Faceți-l să înțeleagă că viața sa depinde de odihnă.

Se întoarse spre fată :

— Tu, Femi...

— Da, tată, răspunse ea, pîrînd că aștepta cu încordare cuvintele tatălui său.

— Acum trebuie să vii. Aici nu mai ești în siguranță.

— Știu, zise ea.

Nyoka se întoarse spre Locken cu valiza în mînă, inclînîndu-se grațios și anunțîndu-l :

— Ne incredințăm duminică. O spun în silă, dar n-ai greșit. Instrucțiuni, te rog.

— S-o luăm spre acoperiș, propuse Miller. Pe o parte a clădirii există o scară.

— Acoperișul se exclude, hotări Locken. Am acționa exact cum dorește Hansen; noi pe acoperiș, înșirați ca niște păsărele.

— În spate sint niște scări, zise fără chef Femi, care își strinse cordonul treniului bej și începu să burdușească o geantă largă, verde, cu lucruri scoase dintr-un șifonier.

— Acolo vor fi acoperiți, interveni repede Miller.

— De câți e nevoie? întrebă Locken.

— De doi.

Locken se întoarse spre Nyoka și Femi și zise:

— Ascultați-mă și faceți așa cum spun. Fata se dădu înapoi la auzul vocii poruncitoare. Ieșim pe ușa asta și o luăm la dreapta, de-a lungul holului. Coborim pe scările din spate un etaj, apoi ne întoarcem în hol. Așteptăm acolo. Niște indivizi sint gata să ne curețe la loc deschis. Nu știu câți. Probabil vor folosi scara din față, pe cea din spate sau pe toate. Sper că nu se vor opri la fiecare etaj să controleze holurile. Orice om cu judecata întreagă ar urca în direcția opusă.

— Dacă totuși controlează?

— Vor trage. Vă trintăți pe burtă și stați acolo.

Nyoka dădu scurt din cap, zdrobind încăpăținarea provocatoare a fetei.

— Și apoi? întrebă tăios.

— Coborim pe scara din față și ieșim. Nu avem prea multe șanse, dar când ieșim șoferul ne așteaptă.

Miller zimbi, prevăzând ce va urma. Își frecă, absent, pistolul și întrebă:

— Unde mă plasați?

Locken spuse repede:

— Eu ies primul, cu Joseph după mine. Apoi Nyoka, Femi și tu, Miller. Când începem să coborim scara din față, lichidezi pe oricine apare. Aperi spatele!

— S-a făcut.

— Atunci, să pornim.

Așteptară pe holul de la etajul doi, adunați pe un singur rând. O liniște stranie cuprinsese clădirea, așteptând parcă să fie tulburată de bolborositul vădit absent al vreunui aparat de radio sau al unui televizor.

În storno aflat în mîna lui Locken se auzi un singur cuvînt: „Acum“. În aceeași clipă, își dădu seama că ușa principală de la etajul inferior se deschisese.

După zgomotul pașilor auziți, ce veneau de pe scări, Locken aprecie că doi oameni urcau nici încet, nici repede. Doi din șase. Trei erau în spatele lor. Cinci din șase, deci mai răminea unul. În spatele său, Joseph, lipit de perete, murea de frică. Fața lui Nyoka era impasibilă. Cu o mișcare a mîinii, o adăposti pe Femi după statura sa uriașă.

Agresorii trecură de etajul doi fără să fie opriți.

Locken așteptă pînă ce planșeul de deasupra capului său începu să răsună sub greutatea celor doi. Fu un moment de tăcere. Locken știa că erau la ușa apartamentului fetei.

Spuse „dă-i drumul“ în aparat și îi conduse pe toți cu iuteală, fără zgomot, neținînd seama de durerea din piciorul stîng în timp ce fugea, concentrîndu-se numai la scări, cînd cobora, sărînd cite două trepte deodată. Mai aveau puțin, cînd un individ le apărură în față. Locken căzu într-un genunchi, ridicînd instinctiv pistolul, în timp ce un junghi neobișnuit venit din piciorul stîng îi smulse involuntar un țipăt de durere, însoțit de trosnetul pistolului cu care bărbatul trase primul. Auzi icnetul scurt al lui Joseph în spatele său, apoi simți greutatea neașteptată a corpului care se prăvăli înainte, împingîndu-l spre balustradă. Locken trase de corpul inert ce se lăsase pe brațul său stîng, forțînd pistolul pe dedesubt în încercarea desperată de a-l aduce în poziție de tragere. Bărbatul de la piciorul scării se balansa ușor, căutîndu-și ținta. Locken se lupta încă cu corpul lui Joseph, cînd ecoul unei explozii îi zdruncină capul.

Încercătura din pușca de vînătoare a lui Miller îl nimeri pe pistolar drept în piept, răspîndindu-se pe un diametru de 30 cm. Omul făcu un salt și se răsuci ca o păpușă epileptică, cu brațele filfiînd. Se ciocni de perete, lăsînd o diră roșie, și se prăbuși mort.

Locken se scutură, scăpînd de corpul deja fără viață al lui Joseph. Miller păși peste el cu arma în mînă. Se aplecă peste pistolar și ținti încă o dată în ceafă.

— Era mort înainte de a atinge peretele, zise Locken.

Miller ridică privirea:

— Aștia-s din cei care-și revin și teucid.

Moses Nyoka se mișcă cu agilitate și o adăposti pe Femi după o ușă. Fața sa nu trăda nici o emoție și Locken se întrebă oare câți oameni uciși a văzut de-a lungul existenței sale. Lîngă el, Femi își apropie fața de zid cu ochii la corpul neînsuflețit al lui Joseph.

— Liniștește-te, fetițe, zise Nyoka. O să ai parte de lucruri și mai groaznice în viață.

Locken privi cu îngrijorare spre scară, știind că mai au câteva clipe până ce vor apărea ceilalți doi pistolari și se întrebă unde naiba era Mack.

Uruitul ascuțit al unui motor îi răspunse la întrebare. Privi prin ușă, dintr-un unghi convenabil, pentru a vedea Burtul mișcându-se spre ei cu o viteză incredibilă. O clipă chinuitoare crezu că taximetrul va trece pe lângă ei, dar în ultimul moment acesta viră, frână destul pentru a urca puțin în curbă, apoi se opri lângă ei, la marginea trotuarului.

Tocmai când Miller pătrundea pe ușă, cu Nyoka și Femi după el, Locken auzi pași grei pe scări. Trase doar o dată, cu atenție, reculul pistolului părindu-i-se străin și familiar, totodată. Auzi un strigăt de durere și-l văzu pe primul individ prăbușindu-se cât era de lung în josul scărilor, cu ambele mâini încheștate pe coapsă. Locken așteaptă o secundă ce i se păru o veșnicie. Nu mai apărură nimeni.

— Nu pierde timpul, Michael, se auzi vocea lui Mack, ce parcă venea foarte de departe.

Trase repede aer în piept, se năpusti spre ușă și plonjă cât era de lung în taximetru, aterizând greu pe pantofii negri și strălucitori ai lui Nyoka.

Înainte ca Locken să-și reia poziția normală, Mack, dintr-o manevră, readuse taximetrul în stradă, accelerând rapid.

De pe scaunul din față, Miller coborî geamul. Pușca dispăruse. În locul ei, în mâinile sale, aproape mingiетоare, se odihnea carabina scurtă, semiautomată.

— Atenție, Mack!

Pe când vorbea, Locken văzu camionul salubrității ieșind dintr-o parte a străzii la circa o sută de metri în fața lor. Urmări transfigurat cum uriașul vehicul se opri de-a curmezișul drumului, contururile sale masive acoperindu-le parbrizul. Aprecie că nu mai există nici o șansă de evitare a coliziunii și, instinctiv, se propti tare pentru a primi conștient impactul. Mack apăsă hotărît pe ambreiaj, schimbînd cu ușurință direcția de mișcare.

— Fii pe fază, Jérôme, zise Mack cu calm și întoarse mașina înapoi cu o viteză ce părea fizic aproape imposibilă.

În timp ce taximetrul trecea la câțiva centimetri de camion, Miller trase de trei ori, într-o succesiune rapidă. Fața pe care Locken o zărise dintr-o fulgerare a privirii prin parbriz cu o clipă înainte nu se mai vedea.

Autoturismul se întoarse pe porțiunea străzii pe care tocmai o traversaseră. Locken auzind doar vuietul ascuțit al motorului în timp ce Miller băga liniștit trei cartușe în magazia carabinei sale.

Un alt individ aștepta la intrarea în alee. Fără a primi indicații, Mack alesese această porțiune, evitînd să riște parcurgerea întregii străzi unde trebuia să treacă prin fața clădirii și, desigur, prin raza puștii lui Hansen. Intrarea în alee avea abia doi metri și jumătate lățime și era încadrată cu ziduri de cărămidă. Mack încetini, apreciînd cu grijă distanța, și accelera din nou când pistolarul apărură din spatele unei porți de culoare verde, dinspre partea unde stătea Locken.

În timp ce individul se pregătea să-l țintească pe Mack, Femi Nyoka scapă un strigăt de avertizare exact în clipa în care Locken trase prin geam, explozia făcînd un zgomot asurzitor în mașină. Nimeri, și omul se prăbuși, scoțînd un țipăt de durere.

Mack făcu un viraj derapant, la nouăzeci de grade pe alee, un scrișnet mușcător ieșind din cauciucuri, în timp ce accelera din nou, chiar înainte ca automobilul să fie pe direcție în întregime.

La mai puțin de șapte metri, deasupra lor, pe scara de incendiu, stătea Hansen. Pușca i se legăna ușor în mînă, iar piciorul atârna peste balustrada de fier. Surprinsă, fruntea sa părea și mai înaltă decît își amintea Locken.

Taximetrul trecu de el înainte ca Miller să poată spune altceva decît: „Dumnezeule!”

— Oprește! îi ordonă scurt Locken lui Mack.

Ca și cum nimic nu s-ar fi întimplat, taximetrul își continuă drumul.

Locken îl amenință pe șofer:

— Mack, oprește sau sârim în aer!

10

Privi prin cătarea pistolului, fixînd țelul într-un punct situat după urechea stîngă a lui Mack, care nu-l asculta, ci se încăpățina să conducă concentrat taximetrul.

În cele din urmă Locken cobori pistolul, trase adine aer în piept, se reazează și-și șterse ochii. Își dădu seama că ceva îl doare. Fiorii suferinței emanau din genunchi, deplasindu-se de-a lungul piciorului său stîng spre cotul drept.

Vocea calmă și laconică, ca întotdeauna, a lui Mack sparse tăcerea apăsătoare din automobil :

— Poți prinde ocazii mai favorabile, Michael.

— Știu. Era prost plasată creatura.

— Fii liniștit ! Nu-i ultima oară cînd îl vedem pe Hansen.

— Sînt sigur de acest lucru, zise Locken. Mergi spre aeroport, Mack.

Acesta incuviință fără să se uite înapoi și preciză :

— Sîntem deja la jumătatea drumului.

Locken făcu eforturi pentru a-și aduna gîndurile și întrebă :

— La ce meditezi, Miller ?

Tinărul răspunse :

— Constatam că ne-am descurcat în treaba asta destul de elegant.

— Da. Încîntător ! Trei morți, poate patru. Mai pune la activ și răpirea oaspetelui nostru. Cînd poliția va asambla totul, vom deveni un caz foarte deosebit.

Gura lui Miller se strînse ușor :

— Am rezolvat-o totuși bine. Fiți mulțumit măcar că eram acolo, mister Locken.

— De asta ești plătit, Miller. Nu te aștepta la cine știe ce recompense. Era o remarcă făcută în autoapărare, pe care Locken o regretă imediat.

Nyoka își lăsă o mină pe brațul său :

— Afacerea nu este inițiată de dumneata, mister Locken. Cred că ar trebui să explicăm cit mai convingător poliției treaba asta.

— Dumneavoastră să explicați, i-o întoarse Locken. Bineînțeles că vor fi necesare o zi sau mai multe pînă să vă creadă.

Nyoka clătină din cap după cîteva momente de gîndire :

— În condițiile acestea este imposibil.

Locken îl întrebă :

— Aș vrea să știu un lucru. De ce n-ați plecat acasă acum cîteva zile ?

Surprins, constată că era supărat pe faptul că Nyoka era nepregătit.

Nyoka rise încetișor, scuturînd din umerii săi uriași și răspunse :

— Dacă aș fi știut... !

— Revolta v-a surprins ?

— Nu chiar. Anticipam ceva în ultimul timp. Un om de genul lui Aman nu putea să conducă Buwanda prea mult. Acest fel de împotrivire a venit pe neașteptate. N-am știut nimic pînă ce au sosit Mathew și Joseph azi dimineată.

— Bietul Joseph, zise absentă Femi Nyoka.

— Deci, n-a fost ideea dumneavoastră ?

— Deloc. Sînt un om în vîrstă, mister Locken. Buwanda are nevoie de o conducere mai tinărară, cu o rezervă de vitalitate mai mare decît a mea. Eu, așa cum spuneți voi americanii, sînt pe dric...

— Prostii, zise Femi Nyoka. Ești singurul care-i poți, într-adevăr, conduce pe ei.

— Nu pe ei, Femi, poporul nostru. Ei cred că au nevoie de mine pentru a-l doborî pe Aman. Nonsens. Au nevoie doar de răbdare și puțină organizare politică. Mă tem că generația ta duce lipsă de ambele.

— De ce ar aștepta ? întrebă cu răutate fata.

— Pentru că este timp suficient pentru Buwanda.

— Tu n-ai avut răbdare.

Nyoka răspunse calm argumentului Femeii :

— Pentru că atunci era momentul să se facă un pas. În curînd va veni și ziua celui de-al doilea Aman va cădea în cele din urmă, fie că sînt sau nu acolo pentru a sprijini răsturnarea sa. Timpul este de partea noastră, fetișo, și probabil că și istoria.

Locken zise :

— Dacă gîndiți așa, de ce vă puneți viața în primejdie întorcîndu-vă ?

O privire de amuzament detașat trecu prin ochii lui Nyoka :

— Cuvintele vin pe gură, mister Locken. Fac un drum lung de la inimă. Mă tem. V-aș putea întreba de ce riscați dumneavoastră înșivă ca să mă ajutați într-o treabă atît de periculoasă.

— V-am explicat o dată. Am de luat o revanșă.

— Desigur.

Privirea calmă a bătrînului îl irita pe Locken :

— Nu mi-ați răspuns încă la întrebare.

— Evit adevărul, presupun. Să zicem că sînt destul de

orgolios să cred că cu cât sosesc mai curînd în țara mea, cu atît voi salva mai multe vieți. Mă tem că tinerii mei partizani nu mi-au oferit altă alternativă.

Locken sesiză ironia din vocea lui Nyoka :

— Hai să presupunem că Aman pune lucrurile la punct înaintea sosirii dumneavoastră.

— Atunci voi fi primit mai puțin calduros. N-am de gînd să mor ca un erou, mister Locken, așa că sugerez să ne mișcăm cît mai repede posibil.

Locken se uită gînditor o clipă :

— V-ați luat bilete pentru avionul de Entebbe... ?

Nyoka îl privi țintă :

— Unul singur.

Femi Nyoka murmură :

— Aici am slujbă. Obligații. Nu pot să plec.

— Fiica mea se consideră și ea o revoluționară, mister Locken, o preocupare destul de la modă în zilele noastre. Știe lozinci, are atitudini, aproape totul, cu excepția sentimentului pentru propria-i țară.

— Nu-i adevărat. Rămîn pentru că oamenii de aici au nevoie de mine...

Nyoka privea drept înainte, fără a-i lăsa nici o șansă de înțelegere :

— Sînt sigur că au mai multă nevoie decît oamenii unei țări înapoiate, care întîmplător sînt din propria ta țară.

Dădu din mină, îndepărtînd o muscă imaginară de pe fața sa și se întoarse, privind pe fereastră :

— Avem griji mai arzătoare, nu-i așa, mister Locken ?

— Exact.

— Deci, dacă mă urci în acel avion, relația noastră scurtă va lua sfîrșit.

Locken dădu gînditor din cap :

— Mai sînt și alte căi de rezolvare. Nu trebuie să fie neapărat Heathrow. Poate fi un tren spre Paris sau un avion spre Birmingham.

— Pierdere de vreme, interveni ferm Nyoka. Nu vom merge cu voi.

Locken se răsuci pe banchetă :

— Ai auzit, Mack ?

Ochii acestuia îi întîlniră în oglinda retrovizoare pe ai lui Locken. O clipire de înțelegere. Locken se întoarse și-l privi decis pe Nyoka :

— Va trebui, totuși, să-mi urmați indicațiile.

Mack viră spre autostrada cu patru benzi, aglomerată de mașini. Mai aveau încă o milă pînă la Heathrow.

În față se vedea ultima ieșire, înaintea tunelului care ducea direct la cele trei culoare principale pentru pasageri ale aeroportului.

Deasupra gurii tunelului o reclamă luminoasă, din neon albastru și alb, anunța că „B.O.A.C. are grija de dumneavoastră“.

Dincolo era chiar aeroportul, cu lambriurile mari ale terminalelor luminate multicolor în întunericul amurgului și după ele se vedeau limpede enormele cozi ale avioanelor cu reacție.

Deasupra terminalurilor, în centrul geometric al complexului, se ridica turnul de control și pe el lumina de balizaj clipea cînd luminoasă, cînd estompată de trecerea intermitentă a valurilor de ceață.

— În primul rînd problema nu este în spatele nostru, zise Locken, și, probabil, nici n-a fost.

— Ce vrei să spui ? întrebă Femi Nyoka, gura sa plină lăsîndu-se în jos. Locken o studie cu atenție, recunoscînd simptomele. Încercările grele din ultima oră o dărimaseră în cele din urmă. În timp ce Locken o privea, fata se lupta să-și învingă slăbiciunea, îndepărtînd și ideea vulnerabilității. Fața i se înăspri, resemnată.

Locken zise :

— Cred că tentativa din apartamentul tău a fost înscenarea lui Hansen. Bouche și Elise Roqué ar trebui să fie în calea noastră. Presupun că s-au postat aici din clipa în care au aruncat o privire pe un orar al avioanelor. O combinație dură, cu rezultat garantat.

— Cum ar putea fi siguri că vom veni ? întrebă Femi.

— Fiînd presați de timp, așa cum a arătat tatăl tău, Heathrow este singura posibilitate logică. Bineînțeles, dacă Hansen nu reușește... Locken lăsă propoziția neterminată, blestemîndu-se pentru propria sa gafă.

— Să mă asasineze, zise Nyoka. Am mai auzit asta, mister Locken. Vocea lui Nyoka era deformată, iar umbra unui zîmbet sclipi în ochii săi. Cum te gîndești să prelungești prețioasa mea viață ? întrebă el.

— Să vă urc într-un avion spre Africa, dar prin ușa din spate. Pe scară e prea riscant.

— De ce nu l-am deturna ? zise Miller din față.

Vorbea foarte serios.

Începînd să înțeleagă cam cit îl ducea mintea pe Miller, Locken îi răspunse cu atenție, tratîndu-l cu mai multă răbdare decît ar fi dorit :

— Pentru că oriunde am ateriza va apare și un comitet de primire. Răpirile nu sînt ținute chiar în secret astăzi. Mack, cit e ceasul ?

— Cinci și patruzeci și cinci.

Locken dădu din cap :

— Heathrow este un aeroport mare și complicat, care poate să fie cu noi sau împotriva noastră.

Apoi îi explică succint și precis lui Nyoka ce intenționa să facă.

— Am mai condus oameni pe aici. Tu cum stai, Mack ?

Mack mormăi :

— Pînă mai ieri puteam să mă joc de-a vați ascunselea prin el. Bineînțeles că locul s-o mai fi schimbat de atunci.

Locken se adresă lui Nyoka și fiicei sale :

— Dați-mi pașapoartele.

— De ce, mister Locken ? Vocea Femeii era provocatoare.

— Poate am nevoie de ele.

— Eu nu plec, mister Locken. Sper că asta este limpede.

— Foarte limpede.

Moses Nyoka îi înmînă lui Locken o cărțuție verde cu un leu de aur gravat pe copertă și cuvintele „Republica Buwanda“. Femei îl găsi pe al ei în geanta de canava și-l dădu repede lui Locken. Era obișnuitul pașaport albastru, eliberat de autoritățile engleze. Nyoka îi aruncă o privire inexpressivă, apoi se uită afară.

Taximetrul plonjă în tunel. Miller scăpă un ris nervos. Mack se înclină spre el :

— Ce-i de ris ?

— Semnul ăla. Care spune că cineva o să aibă grijă de noi, îl lămuri Miller.

— Jérôme, simțul tău pentru umor mi-a înseninat ziua de azi.

Aproape de capătul tunelului, o jerbă de lumini contra cetii învălui brusc taximetrul într-o strălucire portocalie. O clipă mai tîrziu, ieșind din tunel, pe o bandă scurtă și foarte întunecoasă, Locken crezu că Mack se rătăcise. Pentru moment păru dezorientat, clipind iute din ochi. Dar apoi o luă ușor spre dreapta, alături de alte mașini ce se îndreptau spre culoarul 3.

— Voi merge singur, zise Locken. După ce voi aranja totul, Mack, o să-ți comunic prin radio.

— Și pînă atunci ? întrebă Mack.

— Continuă-ți drumul. Așa-i mai bine. Hansen nu-i departe de noi. A atacat o dată astăzi și nu are de gînd să dea în bară a doua oară. Există multe locuri de unde ar putea trage, iar apoi să dispară în mulțime fără grijă...

— Eu ce trebuie să fac ? întrebă Miller, a cărui gură era uscată.

— Ține ochii deschiși.

— Pentru ce ? zise Miller, începînd iarăși ritualul ștergerii ochelarilor, stofa moale făcînd scurte rotocoale pe lentile.

Întrebarea agasantă a lui Miller îl făcu pe Locken să admită, fără tragere de inimă, că de fapt nu era chiar atît de sigur. N-avea nici o idee cum arăta Bouche sau cum ar putea decurge lucrurile pe Heathrow. Trebuia să-și închipuie că Hansen le comunicase celorlalți eșecul său și faptul că acum Nyoka era protejat. Locken se întreba ce o fi gîndit Elise Roqué cînd a aflat că el era unul dintre paznici.

Într-o astfel de ipoteză Elise ar putea să fie cea mai periculoasă. Totuși el, cel plătit pentru a asigura plecarea în siguranță a lui Nyoka, va evita pe cit posibil contactul. Din modul cum a reacționat Hansen la început, Locken ajunsese la concluzia că acesta nu putuse informa partea adversă. Deci, rămîneau în discuție Elise sau Bouche.

— Nu știu, Miller, replică iute Locken. În orice caz, țin-ți armele ascunse. Dacă poliția nu s-a luat după noi pînă acum, are s-o facă în curînd. Atît ne lipsește, să mai arunce vreun amplotat din aeroport o privire la arsenalul tău și s-a terminat cu noi pe veci. Adică, asta în cazul în care nu-ți pasă dacă tragi într-un polițist neînarmat.

Miller ridică din umeri și zîmbi, aproape jenat.

Mack își răsuci, uimit, capul :

— Jérôme, chiar mă faci să mă simt rău.

11

Locken intră în clădirea aerogării și examinează rapid incinta și persoanele din jurul său.

Aceasta avea mai multe culoare.

Al patrulea era destinat liniilor aeriene independente, mai mici.

Găsi liniile aeriene africane la jumătatea culoarului și se adresă funcționarei, o negresă cu nasul obraznic, pe tonul infipt al ofițerilor din Secția specială a Scotland Yardului, spunându-i că dorește să vorbească cu directorul agenției.

După citeva clipe, se apropie de el un african cu fața rotundă, de circa treizeci de ani, cu pielea de culoarea cafelei cu lapte, îmbrăcat într-un costum albastru. Acesta se prezintă mister Mweeba, apoi zîmbi amabil și-l întrebă pe Locken cu ce-i putea fi de folos.

— Va trebui să colaborăm, spuse Locken pe un ton cit mai politicos posibil, fluturându-i prin fața ochilor legitimația sa falsă.

Cînd îi spuse directorului ce dorea, fața acestuia se încruntă și Locken auzi din gura lui următoarea replică:

— E o cerere cam neobișnuită. Procedura noastră obișnuită în asemenea situații este anunțarea securității aeroportului...

Locken îi spuse sec:

— Dacă ar fi o procedură obișnuită, mister Mweeba, mai degrabă aș fi mers la ei și nu aș fi venit aici. Credeți că este necesar să mă adresez superiorilor dumneavoastră?

Amenințarea din vocea lui Locken era greu mascată. Fața lui Mweeba deveni mai puțin glacială.

— Avionul pleacă în cincisprezece minute. Trebuie să mă grăbesc.

— Apreciez asta, mister Mweeba. Voi nota pozitiv atitudinea dumneavoastră în această împrejurare.

Directorul agenției se făcu nevăzut și, se întoarse după citeva minute.

— Totul e în ordine, oftă el. Luați la bord legătura cu comandantul. Se numește Lowry. Voi anunța postul de control să ofere drum liber taximetrului.

Locken dădu din cap mulțumit și îl rugă să-i spună unde se găsește cel mai apropiat telefon public.

— La capătul tejghelei, îi explică Mweeba. Mai doriți ceva?

Întrebarea era pusă cu teamă ca și cum s-ar fi așteptat la o nouă solicitare prin care să se încalce procedura legală.

— Nimic, zise Locken. Să știți, mister Mweeba, că v-ați orientat.

Apoi Locken îl părăsi, însoțit de oftatul de ușurare al funcționarului, după care telefonă pentru a verifica o informație mărunta.

Pe cînd punea receptorul în furcă, auzi un plescăit uman ce venea spre el dintr-o altă viață, la care nu se gîndise de mai mult de zece ani, dar de neuitat.

Întoarse capul și o văzu pe Elise Roqué. Stătea pe balustrada de la mezanin, situată deasupra lui, cam la șapte metri. Precaut, se apropie de ea și o privi insistent. Femeia îi anticipă intențiile și zîmbetul său deveni circumspect, nesigur. Se întoarse repede, se opri, se răsuci din nou și îl sărută scurt, după care îl părăsi, aruncîndu-i un zîmbet ce parcă spunea: „Să știi că ești un om fără minte“.

Reacțiile ei îl puseră pe gînduri. Se întrebă dacă totul se datora nostalgiei aventurii petrecute cîndva, dorinței de a-l avertiza, intenției de a-i distra atenția pentru a da posibilitate celorlalți doi să acționeze în voie sau chiar vroia să-l suprime.

Frămîntarea lui Locken fu de ordinul secundelor. Cum se dezmetici, îl chemă prin storno pe Mack și-l informă:

— Prietenii noștri sînt aici, Elise, în mod sigur. Unde ești?

— Chiar acum trec pe lingă tunel, veni răspunsul lui Mack.

— Du-te la punctul de control numărul cinci. Paznicul știe că veniți. El o să vă dea indicații.

— Miller vrea să știe ce are de făcut. Este foarte agitat.

— Spune-i lui Miller să-și ia un bilet de peron și să cerceteze sala de așteptare. Elise poartă uniformă de stewardesă. Lasă-l să ia storno. O să se simtă neputincios fără arme, dar artileria grea trebuie să stea ascunsă. Și... Mack!

— Da, Michael?

— Nu te juca!

Mack încercă să-i dea o replică, însă Locken închise. După zece minute se afla pe o scară rulantă ce-l ducea spre ușa deschisă, din spate, a unui D.C. 8, aparținînd liniilor africane.

— Acesta-i D.C. 8, îi explică comandantul Lowry, zîbind. Era în jur de treizeci de ani, un canadian cu părul blond și ochi ce se încrețeau pe margini cînd zîmbea, ceea ce se întimpla adesea.

Locken îl întrebă:

— Cît timp mai avem pînă plecăm?

— În orice minut. Bagajele sînt în avion. Acum intră echipajul cel nou. Membrii lui au întîrziat puțin.

Locken urmărește camioneta galben-albă ce se depărta de avion. O față cu ochelari, aproape ștearsă, îl privea în expresiv prin fereastra din spate.

— Cei cu aprovizionarea sînt în avion și pregătesc totul. Cînd termină, urcă pasagerii și decolăm.

— Aveți un sistem de depistare a explozivilor?

— Noi verificăm toate bagajele cu ajutorul unui aparat fluorescent și orice pare suspect se deschide. Avem oameni de la securitate care controlează și bagajele de mină.

— Stewardesele cum arată? întrebă Locken.

— Ce vreți să știți?

— Ce fel de fete sînt?

— Drăguțe, zise Lowry, puțin în defensivă.

— Vreau să zic, albe, negre, cum?

— Keniene. Negre, cafea-deschisă. Toate din familii de condiție din Nairobi.

— Știi multe despre ele?

— Desigur, zimbi Lowry. Sînt înșurat cu una.

— Una pe care n-o știi va încerca să urce în avion și, indiferent de culoarea ei, cheamă un polițist.

Un camion al liniilor africane sosi puțin mai tîrziu, urmat foarte aproape de taximetru.

Chiar de la distanță, Locken recunoscuse siguranța lui Mack în spatele volanului. Asta îi salvase deja o dată; calmul său de neclintit evitase un dezastru ce s-ar fi putut întâmpla chiar din vina lui Locken.

Cînd mașina ajunsese lângă scara avionului, Locken deschise ușa din spate și se aplecă înăuntru. Nyoka și Femi așteptau cu nerăbdare.

— Cînd veți urca scările, mergeți repede, îi sfătui Locken.

— Vrei să spui că ure și eu? întrebă fata.

— Da, și tu. Pentru moment, fă ce-ți spun!

Locken îi urmărește cum urcă în avion și apoi se întoarce spre Mack:

— Ai trecut pe lângă o camionetă galbenă ce ieșea de aici? Mack confirmă, încruntîndu-se. Vezi dacă îi poți repera pe ocupanții ei. Uită-te bine la tipi.

— De ce?

— Aș vrea să reții fețele lor. Află ce-i cu ei. Dă tircoale, Mack. Du-te, chiar dacă firea ta de scoțian îți spune nu. Ne întîlnim la clădirea administrativă peste zece minute.

Mack dădea din cap în timp ce se îndepărta cu mașina. Locken urcă spre trapa deschisă, injurînd din nou omul care a inventat scările. Moses Nyoka și Femi așteptau înăuntru. Nyoka zise, radiînd:

— Felicitări, mister Locken. Am ascultat știrile în taximetru. Tinerii mei entuziaști se pare că se descurcă destul de bine. Aman deține doar clădirile guvernamentale din capitală și cazarmile. Voi sosi la momentul oportun.

Locken ascultă nepăsător și-i indemnă:

— Mergeți spre clasa întâi!

— Cui trebuie să-i mulțumim pentru plecare? îi zimbi amabil Nyoka.

Locken trase perdeaua salonului și zise:

— Nu mulțumiți încă nimănui.

Lowry stătea lângă trapa deschisă, concentrîndu-se asupra pachetului din mîinile sale.

— Nu sînt sigur că te înțeleg, rosti Nyoka și ochii lui deveniră deodată suspicioși.

— Lowry, dă-mi obiectele solicitate.

— Imediat, mister Locken.

După ce intră în posesia a două salopete albe, Locken le întinse lui Nyoka și Femei, spunîndu-le:

— Imbrăcați-le!

— Vorbești serios? întrebă neîncrezătoare fata.

Vocea lui Locken deveni iritată:

— Tu n-o să pleci, în nici un caz. Amin doar plecarea tatălui tău.

Nyoka clătină din capul său mare:

— Mă tem că nu, mister Locken. Pentru ceea ce ai făcut, îți mulțumesc. Mă simt în siguranță în acest avion și am de gînd să rămîn.

— Vă aflați în avion, mirii Locken, dar să nu vă închipuiți că sînteți în siguranță. Nu-mi faceți greutăți!

— Nu poți să mă oprești să mă reîntorc în Buwanda, zise sfidător bătrînul.

— Nu intenționez asta. Un avion italian decolează spre Roma exact peste o oră. O să plecați cu el. Apoi luați altul, al companiei etiopiene din Roma, ce ajunge la Addis-Abeba. Veți sosi cu două ore mai tîrziu, dar veți fi în viață.

Intrucît Nyoka nu fu de acord cu această variantă, Locken scoase la iveală pistolul și-l amenință:

— Să nu mă faceți să apelez la el!

— Dar pentru ce? întrebă sălbatic Femi Nyoka.

— Să zicem că ceva nu-mi miroase a bine cu avionul ăsta. Prea ne-au mers toate ca pe roate de la început.

Nyoka rămase imobil, studiindu-l un moment pe Locken cu o intensitate invariabilă. Apoi, fără a protesta, începu să îmbrace salopeta albă.

Femi Nyoka îi privi furioasă pe tatăl său și pe Locken. Își scoase treniul, îl făcu ghem și, enervată, îl aruncă spre el:

— Să te ia dracu! după care puse pe ea salopeta, săgetându-l cu ochii.

Noua îmbrăcăminte le schimba amindurora înfățișarea mai puțin decât își imaginase Locken. Personalitatea lui Moses Nyoka rămase la fel de impunătoare chiar și în haine de muncitor.

Femi își strînsese cureaua pe mijloc și stătea cu mâinile pe șolduri, parcă zicînd: „Ei, și?”. Locken zîmbi. Femi avea stil. O militanță nervoasă, poate, dar cu o strălucire ce nu și-o putea masca.

— De ce zîmbești, mister Locken?

— De obiectul acela. Presupun că-i salopetă, nu rochie de seară.

Un zîmbet păru că-i dezgheață gura, dar și-l retrase.

— Sintem gata în orice moment, zise Lowry.

Locken îi privi pe Nyoka și fiica sa ce coborau scările de serviciu pe partea cealaltă a avionului, suindu-se apoi în camioneta de bagaje. Se opri o clipă, înainte de a-i urma.

— Să nu uiți ce ți-am spus despre stewardese!

— Vorbiți cu omul ce trăiește cu una. Eu le sînt nașul, zîmbi Lowry.

— Ce se aude cu camioneta galbenă? îl întrebă Locken pe Mack.

Întreaga operație durase mai puțin de cincisprezece minute. Erau din nou în taximetru, parcat, printre alte vehicule din parkingul destinat persoanelor foarte importante, lângă blocul administrativ.

Moses și Femi Nyoka ședeau în tăcere pe bancheta din spate, fără salopete. De acolo putură chiar atunci să distingă direle albăstrui lăsate de D.C. 8-ul companiei africane, care tocmai decolase.

— Nici urmă, răspunse Mack. La treizeci de secunde după ce m-am despărțit de tine, un tip din securitatea aeroportului m-a oprit și a vrut să știe ce învîrteam în incintă.

L-am rugat pe acest domn să-mi permită să parchez cit timp aștept o persoană foarte importantă. Bineînțeles, am folosit prilejul pentru a mă apropia cit mai mult de oamenii noștri. Le-am dat tircoale și pe jos pînă la urmă.

Locken se gîndea la arsenalul lui Miller.

— Cit timp a rămas singur taximetrul? întrebă el.

— Cel mult zece minute.

Locken dădu din cap neliniștit și urmări avionul pînă ce acesta se pierdu în zare.

Moses Nyoka se adresă interogativ:

— Și acum, mister Locken?

Nerăbdarea lui era evidentă.

— Așteptăm. I-am spus lui Miller să urmărească avionul pînă pleacă. O să-l luăm din fața clădirii, iar apoi o să tragem puțin de timp pînă pleacă avionul italian.

Deși nemulțumit, Nyoka tăcu.

— M-aș simți mai bine dacă l-aș lăsa pe Jérôme acolo unde este, zise Mack. Nu făcu nici un efort pentru a-și masca neplăcerea. Cu geamul despărțitor închis, discuția lor putea fi cel mult ghicită. E un tip odios, aprecie el.

— Se află aici pentru a face ceva. Nu trebuie să-ți placă, îl stopă Locken.

— Simt că Jérôme ar fi mai bucuros să lucreze pentru cealaltă tabără. Nu-i prea place să stea în defensivă.

Locken își aminti de privirea lui Miller satisfăcută cînd îi ținea la respect cu pistolul pe Nyoka și oamenii săi în apartamentul Femei. Era dornic să ucidă. Indiferent pe cine.

— Să mulțumim lui Dumnezeu că-i progenitura lui Collis.

— De pe unde crezi că a achiziționat Collis o pisică de pripas ca asta?

— Nu știu. Poate că-s rude.

Mack îl privi chiorș, aproape zîbind:

— Nimic nu m-ar surprinde. Tu ai fost cu ideea să-l urci în alt avion pe Nyoka?

— Cam două treimi.

— A cui este cealaltă?

— Nu există nici un avion de legătură din Roma pînă miine la amiază. Trebuia să inventez ceva pentru a-l scoate din avionul african.

Mack fluieră ușor:

— Nyoka era pe punctul să aibă încredere în tine, Michael. Acum trece verbul la timpul trecut.

— Asta-i neșansa lui, zise repede Locken. I-am salvat viața o dată astăzi. Să zicem că ne răsplătim eforturile cu un moment de răgaz.

— Nu trebuie să mă impresionezi că ești tare, Michael. Am îmbătrânit, nu uita. Și tu la fel.

— Atunci de ce te porți ca o cirpă cu Nyoka? Capul tău mic este destul de dotat și n-ai nevoie de o inimă de frișcă înghețată.

— Am și eu ale mele, zise Mack. Nu pot înțelege de ce nu l-ai lăsat să plece, mai ales că dacă cei trei încercau să-l lichideze în avion, dispăreau și ei, împreună cu Hansen.

— Poate. Totuși, în prezent, Nyoka rămâne singura momeală pe care o am pentru a-i atrage în cursă. În plus, avionul respectiv era prea bătător la ochi.

— N-a decolat cu bine?

— Așa se pare, însă la fel de bine s-ar putea să-l aștepte la celălalt capăt, la Entebbe, o duzină de teroriști.

— Atunci mai avem ceva momeală, zise Mack, trecindu-și mina aspră prin părul rar. Eu n-am fost niciodată priceput la combinații.

Locken îl privi dintr-o parte:

— De ce nu, dacă pot să te întreb?

— De obicei, îmi prind singur degetele.

Locken zimbi malițios:

— Și totuși, Mack, te-ai prins în acest joc dur.

— Mă bucur că sint de folos. Consider, totuși, că ar trebui să te explici.

— Până acum, tot ce putem face este să fim aproape de Nyoka și să reacționăm la orice pun la cale cei trei. Sintem în strictă autoapărare.

— Sint gata pentru asta, replică sincer Mack, dar Locken văzu că el deja îi anticipa gândurile.

— Este indicat să presupunem că ei nu cred că l-am urcat pe Nyoka în avion și n-au habar ce vom face în continuare.

— Tu ai?

Locken privi fix, distant:

— Caut o împrejurare care să-i aducă pe ei la noi. La aeroport sau în oraș sint atâtea ocazii pentru un asasinat încît nu am putea anticipa totul. Până acum am fost norocoși, dar n-o să țină mult.

— Nici astea nu sint încă certitudini, zise sec Mack.

— Am nevoie de un loc foarte bun, zise Locken, și fac eforturi să-l găsesc.

— Și eu, mormăi Mack și porni motorul cu mai puțin entuziasm decît lăsa să pară.

Mack îl salută prietenos pe subofițerul îmbrăcat în uniformă albastră de la postul de control numărul cinci. Viră la stînga, iar apoi la dreapta, spre fațada clădirii destinate plecărilor. Locken știa că atenția lui Mack se concentra asupra automobilelor din jurul și din fața sa, anticipînd orice situație periculoasă posibilă de a fi lovit de alte vehicule sau obligat la blocare.

Locken studie peronul parkingului aflat chiar în fața clădirii. Oricine ar fi stat la vreunul din cele cinci etaje ale fațadei de sud ar fi avut o vizibilitate perfectă asupra intrării și străzii puternic luminate ce se desfășura în fața ei.

Lîngă el, Mack se aplecă brusc înainte. Peste volan, scruta atent cu ochii îngustați.

— Ceva nu-i în regulă, zise calm. Aruncă-ți ochii spre Miller.

Locken își întoarse privirea spre partea din față a clădirii. Miller stătea cu miinile adînc infundate în buzunarele hainei, atrăgînd atenția asupra sa.

Mack bombăni:

— Discret ca un băiat de prăvălie ce ține un pepene verde în brațe.

În acel moment, Miller îi observă și se îndreptă repede pentru a întîlni taximetrul, afișînd un zîmbet nervos agățat ca un plasture pe față.

Deschise ușa din spate în timp ce mașina era încă în mers, scăpînd printre buze un „Sfinte Dumnezeule“, cînd îl văzu pe Nyoka și pe fată. Sări lîngă ei.

— Am crezut că sinteți morți, li se adresă el.

Mack o luă încet din nou spre șuvoiul de mașini. Locken se întoarse rapid, lăsă jos geamul despărțitor, urlînd:

— Spune odată, Miller.

— Toți sint morți, zise tînărul împingîndu-și înapoi ochelarii pe nas. Am auzit de la turnul de control că s-a ridicat frumos, ca o pasăre. Nu-mi venea să cred.

— Ce să crezi, omule? Locken se lupta cu impulsul de a-l lua de gulerul cămășii pentru a scoate cuvintele din el.
— Avionul ăla blestemat a explodat în aer, deasupra provinciei Suvrey.

12

— Scoate-ne de aici, Mack!

În vocea categorică a lui Locken se simțea evident furia oarbă ce-l cuprindea.

Mack răsuci puternic volanul, trăgând în spatele unui autobuz supraetajat al companiei B.O.A.C., care trecuse pe lângă ei.

— Trebuia să fi ghicit, zise Locken scurt. Elise încerca să mă avertizeze că acum urma înscenarea lui Bouche.

Mack zise:

— Te cred că ai citit multe în zîmbetul acestei femei.

Trase o injură cînd circulația se blocă într-o intersecție, dincolo de terminal.

— Aș fi putut merge direct la Lowry să-i spun că are o bombă la bord, își reproșă Locken.

Mack se uită la el, întrebător:

— Știi?

Locken negă:

— Credeam că prețul era prea mare. I-am subestimat, Mack.

Acesta se schimbă brusc la față la auzul unui sunet subțire, de metal pe metal, venit de undeva de sub mașină.

Pe cînd Locken începea să priceapă, Mack frînă încet, cu un calm desăvîrșit, și opri în mijlocul șoselei aglomerate. În spatele lui, un taximetru semnaliza cu farurile și cînd șoferul văzu că intenționat nu primește răspuns, claxonă. Buzele lui Mack se crispară peste dinții încleștați:

— Bombă!

Nu mai era necesară nici o explicație. Locken se răsucise deja și coborîse geamul despărțitor, întîmpinînd privirile întrebătoare ale celor din spate, cu un ordin scurt:

— Nimeni nu mișcă. Nici un milimetru!

Mack deschise încet portiera, ignorînd claxonatul insistent al taximetrului din spate. Locken stătea nemișcat, știind că în acel moment era absolut inutil pentru Mack. Un fior

se ridica de la baza șirei spinării. Ochii lui măsurau repede clădire după clădire în jurul său.

Oricare era amenințarea în acea clipă sub Burt, ea consta mai ales în faptul că deveniseră o țintă fixă, punctul atenției oricui de la o distanță rezonabilă.

În spatele lor traficul intens, blocat, sublinia situația trimițînd un cor puternic, discordant, din zeci de claxoane.

Mack era acum sub mașină, cu virfurile picioarelor afară, fiind absolut singur la o treabă ce însemna viață sau moarte pentru ei. Cînd Locken își ridică privirea, simți că-i venea să urle doar un cuvînt spre Mack: „Grăbește-te!”.

Complicația de care se temea cel mai mult se îndrepta spre ei, cu un mers controlat, dar destul de iute, sub forma familiarei uniforme albastre cu caschetă înaltă a unui polițist londonez.

Pe dușumea, la picioarele lui Locken, armele lui Miller erau în plină vedere. Cu piciorul drept Locken încerca să le vire sub scaun, dar nu putu, fiind blocate. Reuși să înlătore obstacolul cu mina stîngă, urmărindu-l concomitent pe sergentul care se apropia. Deși le ascunsese într-un fel, cite treizeci de centimetri din fiecare armă rămăsese, totuși, vizibilă, pentru cel care s-ar fi deranjat să se uite.

Fără să se întoarcă, Locken îi spuse lui Miller:

— Vine necazul spre noi. Indiferent ce se întîmplă, nu tragi!

— Ce se întîmplă? scînci Miller.

— Stai pe o bombă. Nu-ți lua ochii de la mine.

Femi Nyoka încercă să vorbească, dar fu redusă la tăcere cu un gest scurt de către tatăl său. O dungă de transpirație subțire se ivi pe buza de sus a lui Nyoka.

La zece metri de mașină, polițistul ezita. Văzînd clar insigne caracteristică, Locken admise că era un polițist autentic; de înălțime mijlocie, poate mai scund, cu o mustață blondă, subțire, ce-i deghiza vîrsta, în jur de treizeci de ani.

Oprindu-se un moment, polițistul vorbi repede în microfonul ascuns sub reverul hainei. Locken zîmbi lăuntric cu o doză de admirație. Tinărul polițist mirosise ceva foarte suspect și se asigurase pentru ajutoare. Apoi își reluă mersul. Locken, știind din acea clipă că strategia polițistului va fi o târăgănare calculată pînă la sosirea camarazilor săi, se hotărî. Spera însă că misiunea lui Mack sub Burt se va încheia înainte de a fi prea tîrziu.

— Ce să crezi, omule? Locken se lupta cu impulsul de a-l lua de gulerul cămășii pentru a scoate cuvintele din el.
— Avionul ăla blestemat a explodat în aer, deasupra provinciei Suvrey.

12

— Scoate-ne de aici, Mack!

În vocea categorică a lui Locken se simțea evident furia oarbă ce-l cuprindea.

Mack răsuci puternic volanul, trăgând în spatele unui autobuz supraetajat al companiei B.O.A.C., care trecuse pe lângă ei.

— Trebuia să fi ghicit, zise Locken scurt, Elise încerca să mă avertizeze că acum urma înscenarea lui Bouche.

Mack zise:

— Te cred că ai citit multe în zimbetul acestei femei.

Trase o injură cînd circulația se blocă într-o intersecție, dincolo de terminal.

— Aș fi putut merge direct la Lowry să-i spun că are o bombă la bord, își reproșă Locken.

Mack se uită la el, întrebător:

— Știi?

Locken negă:

— Credeam că prețul era prea mare. I-am subestimat, Mack.

Acesta se schimbă brusc la față la auzul unui sunet subțire, de metal pe metal, venit de undeva de sub mașină.

Pe cînd Locken începea să priceapă, Mack frînă încet, cu un calm desăvîrșit, și opri în mijlocul șoselei aglomerate. În spatele lui, un taximetru semnaliza cu farurile și cînd șoferul văzu că intenționat nu primește răspuns, claxonă. Buzele lui Mack se crispară peste dinții încleștați:

— Bombă!

Nu mai era necesară nici o explicație. Locken se răsucise deja și coborise geamul despărțitor, întîmpinînd privirile întrebătoare ale celor din spate, cu un ordin scurt:

— Nimeni nu mișcă. Nici un milimetru!

Mack deschise încet portiera, ignorînd claxonatul insistent al taximetrului din spate. Locken stătea nemișcat, știînd că în acel moment era absolut inutil pentru Mack. Un fior

se ridica de la baza șirei spinării. Ochii lui măsurau repede clădire după clădire în jurul său.

Oricare era amenințarea în acea clipă sub Burt, ea consta mai ales în faptul că deveniseră o țintă fixă, punctul atenției oricui de la o distanță rezonabilă.

În spatele lor traficul intens, blocat, sublinia situația trimițînd un cor puternic, discordant, din zeci de claxoane.

Mack era acum sub mașină, cu virfurile picioarelor afară, fiind absolut singur la o treabă ce însemna viață sau moarte pentru ei. Cînd Locken își ridică privirea, simți că-i venea să urle doar un cuvînt spre Mack: „Grăbește-te!”.

Complicația de care se temea cel mai mult se îndrepta spre ei, cu un mers controlat, dar destul de iute, sub forma familiarei uniforme albastre cu caschetă înaltă a unui polițist londonez.

Pe dușumea, la picioarele lui Locken, armele lui Miller erau în plină vedere. Cu piciorul drept Locken încerca să le vîre sub scaun, dar nu putu, fiind blocate. Reuși să înlătorească obstacolul cu mina stîngă, urmărindu-l concomitent pe sergentul care se apropia. Deși le ascunsese într-un fel, cite treizeci de centimetri din fiecare armă rămăsese, totuși, vizibilă, pentru cel care s-ar fi deranjat să se uite.

Fără să se întoarcă, Locken îi spuse lui Miller:

— Vine necazul spre noi. Indiferent ce se întîmplă, nu tragi!

— Ce se întîmplă? scinci Miller.

— Stai pe o bombă. Nu-ți lua ochii de la mine.

Femi Nyoka încerca să vorbească, dar fu redusă la tăcere cu un gest scurt de către tatăl său. O dungă de transpirație subțire se ivi pe buza de sus a lui Nyoka.

La zece metri de mașină, polițistul ezită. Văzînd clar insigna caracteristică, Locken admise că era un polițist autentic; de înălțime mijlocie, poate mai scund, cu o mustață blondă, subțire, ce-i deghiza vîrsta, în jur de treizeci de ani.

Oprindu-se un moment, polițistul vorbi repede în microfonul ascuns sub reverul hainei. Locken zimbi lăuntric cu o doză de admirație. Tinărul polițist mirosise ceva foarte suspect și se asigurase pentru ajutoare. Apoi își reluă mersul. Locken, știînd din acea clipă că strategia polițistului va fi o tîrăgănare calculată pînă la sosirea camarazilor săi, se hotărî. Spera însă că misiunea lui Mack sub Burt se va încheia înainte de a fi prea tîrziu.

— Bună seara, domnule, salută polițistul. Necazuri?
Ochii acestuia trecură ușor peste Miller, Nyoka și Femî și se opriră asupra lui Locken, care dădu din umeri.

— Nu-mi dau seama, domnule. De-abia am sosit cu avionul din Cincinatti. Am avut un zbor timpit. Cred că bătrînul s-a cam lăudat cu îndeminarea sa de șofer. Firește, nu prea sînt expert.

— Înțeleg, zise polițistul. Poate ar trebui împinsă mașina spre partea necarosabilă. Blochează circulația.

— Asta ar trebui să facem. Dar văzînd cum se tirăște șoferul pe sub grămada asta de fiare, mai bine să-l întrebăm, nu?

Locken rise din inimă, forțîndu-se să pară vesel. Polițistul îl fixă cu o privire glacială.

În acel moment, Mack se ridică în picioare pe partea opusă a mașinii, îndesă ceva pe scaunul din față, îi făcu lui Locken cu ochiul și vru să se urce la volan.

Polițistul ridică o mină:

— Un moment.

Ocoli taxiul prin față, cam prea prudent, cu ochii asupra lui Mack. Destul de edificat, omul legii era mai mult decît suspicios. Deci, urmau întrebările de rutină: permisul de conducere, carnetul de bord, polița de asigurare, destinația etc.

Locken se uită rapid spre șirul de mașini, ignorînd fețele supărate ce se iveau, ca și cum problema capitală a vieții lor era greșeala lui. În spate, la circa o sută de metri, se oprise un automobil alb-albastru și doi polițiști în uniformă coborîră și porniră spre ei.

Mack îl privi pe Locken prin fereastra taximetrului, apoi îi zîmbi, iar acesta îi făcu imperceptibil din cap, sperînd că Miller nu va interpreta greșit semnificația gestului și nu va încerca să folosească arma.

Mack tocmai închisese portiera și-și scotea documentele pentru a le prezenta, cînd Miller ieșea din mașină. Acum stătea calm în spatele polițistului, urmărindu-l pe Locken, care înconjurase taxiul și venise lîngă Mack. Apoi, fără să ezite, Miller trecu la acțiune, încercînd să tragă cu pistolul. Nu reuși, deoarece polițistul îl cuprinse cu brațele într-o îmbrățisare de urs, repezîndu-l cu putere în marginea taximetrului. Miller își pierdu răsufarea cu un icnet de om bolnav.

— Mack! strigă Locken.

Scotianul îl pocni cu piciorul pe polițist, căruia-i sări

cascheta în lături, expunînd părul blond și fin, lipit de cap din cauza transpirației. Locken îl lovi o dată cu precizie deasupra urechii și îi simți corpul fără viață.

Miller ieși de sub greutatea amorfă a tinărului polițist, un scîncet chinuit și necontrolat scăpîndu-i din gîtlej. Locken îl prinse de mină înainte de a mai îndrepta pistolul, răsucînd-o brutal de pe figura inconștientă a celui căzut.

Pentru moment Miller stătu, sfidător, cu țeava pistolului îndreptată spre Locken.

— Eu n-aș face-o, Jérôme, zise Mack liniștit.

Încet, Miller rînji cu dinții săi galbeni, mici, ce se iviră în despărțitura buzelor.

În jurul lor, fețe cu ochi holbați îi urmăreau cu neîncredere. Locken îi întoarse spatele lui Miller și sări repede pe scaunul din față. Miller îi învrednici pe martori cu o privire și, încă rînjind, urcă în grabă în spate.

Mack porni motorul și apăsă tare pe accelerator. Automobilul o zbughi înainte.

Pe scaun, lîngă Locken, se odihnea o cutie mică, pătrată, din metal, cu o coardă de nailon atașată de un dop cu un plumb greu la capăt. Mack fixase un chibrit în dop pentru a-l ține nemișcat.

Apucară pe singurul drum ce-i scotea din complexul terminalilor: tunelul vizibil de la distanță.

— Încercuți! zise Mack.

— În cel puțin șase variante, preciză Locken. Ce-i cu bomba, Mack?

— Era lipită de toba eșapamentului. Plumbul ăla trebuia să cadă de pe mufă cînd mașina era în mișcare, făcînd dopul să emită o scinteie. Dacă s-ar fi produs scinteia, o groază de alice din oțel ar fi explodat din cutia aceea, gaurînd taximetrul și pe cine se găsea în el. Mack clătină din cap, autoacuzîndu-se: Bouche a plasat-o, cînd mașina era parcată.

— Mai trăim, Mack, după atîtea greșeli?

Ieșînd din tunel, amîndoi văzură, în același timp, că în fața lor, la mai puțin de un sfert de milă distanță, trei lumini albastre strălucitoare se îndreptau rapid spre ei. Două dintre ele se despărțiră, mașinile de patrulă alunecînd de-a curmezișul șoselei.

— Blocaj! oftă Miller.

— Bună seara, domnule, salută polițistul. Necazuri?
Ochii acestuia trecură ușor peste Miller, Nyoka și Femi și se opriră asupra lui Locken, care dădu din umeri.

— Nu-mi dau seama, domnule. De-abia am sosit cu avionul din Cincinatti. Am avut un zbor timpit. Cred că bătrînul s-a cam lăudat cu indeminarea sa de șofer. Firește, nu prea sînt expert.

— Înțeleg, zise polițistul. Poate ar trebui împinsă mașina spre partea necarosabilă. Blochează circulația.

— Asta ar trebui să facem. Dar văzînd cum se tirăște șoferul pe sub grămada asta de fiare, mai bine să-l întrebăm, nu?

Locken rîse din inimă, forțîndu-se să pară vesel. Polițistul îl fixă cu o privire glacială.

În acel moment, Mack se ridică în picioare pe partea opusă a mașinii, indese ceva pe scaunul din față. îi făcu lui Locken cu ochiul și vru să se urce la volan.

Polițistul ridică o mină:

— Un moment.

Ocoli taxiul prin față, cam prea prudent, cu ochii asupra lui Mack. Destul de edificat, omul legii era mai mult decît suspicios. Deci, urmau întrebările de rutină: permisul de conducere, carnetul de bord, polița de asigurare, destinația etc.

Locken se uită rapid spre șirul de mașini, ignorînd fețele supărate ce se iveau, ca și cum problema capitală a vieții lor era greșeala lui. În spate, la circa o sută de metri, se oprise un automobil alb-albastru și doi polițiști în uniformă coborîră și porniră spre ei.

Mack îl privi pe Locken prin fereastra taximetrului, apoi îi zîmbi, iar acesta îi făcu imperceptibil din cap, sperînd că Miller nu va interpreta greșit semnificația gestului și nu va încerca să folosească arma.

Mack tocmai închisese portiera și-și scotea documentele pentru a le prezenta, cînd Miller ieșea din mașină. Acum stătea calm în spatele polițistului, urmărindu-l pe Locken, care înconjurase taxiul și venise lângă Mack. Apoi, fără să ezite, Miller trecu la acțiune, încercînd să tragă cu pistolul. Nu reuși, deoarece polițistul îl cuprinse cu brațele într-o îmbrățisare de urs, repezîndu-l cu putere în marginea taximetrului. Miller își pierdu răsufierea cu un icnet de om bolnav.

— Mack! strigă Locken.

Scotianul îl pocni cu piciorul pe polițist, căruia-i sări

cascheta în lături, expunînd părul blond și fin, lipit de cap din cauza transpirației. Locken îl lovi o dată cu precizie deasupra urechii și îi simți corpul fără viață.

Miller ieși de sub greutatea amorfă a tînarului polițist, un scîncet chinuit și necontrolat scăpîndu-i din gîtlej. Locken îl prinse de mină înainte de a mai îndrepta pistolul, răsucînd-o brutal de pe figura înconștientă a celui căzut.

Pentru moment Miller stătu, sfidător, cu țeava pistolului îndreptată spre Locken.

— Eu n-aș face-o, Jérôme, zise Mack liniștit.

Încet, Miller rînji cu dinții săi galbeni, mici, ce se iviră în despărțitura buzelor.

În jurul lor, fețe cu ochi holbați îi urmăreau cu neîncredere. Locken îi întoarse spatele lui Miller și sări repede pe scaunul din față. Miller îi invrednici pe martori cu o privire și, încă rînjind, urcă în grabă în spate.

Mack porni motorul și apăsă tare pe accelerator. Automobilul o zbughi înainte.

Pe scaun, lângă Locken, se odihnea o cutie mică, pătrată, din metal, cu o coardă de nailon atașată de un dop cu un plumb greu la capăt. Mack fixase un chibrit în dop pentru a-l ține nemișcat.

Apucară pe singurul drum ce-i scotea din complexul terminalilor: tunelul vizibil de la distanță.

— Încercuiți! zise Mack.

— În cel puțin șase variante, preciză Locken. Ce-i cu bomba, Mack?

— Era lipită de toba eșapamentului. Plumbul ăla trebuia să cadă de pe mufă cînd mașina era în mișcare, făcînd dopul să emită o scînteie. Dacă s-ar fi produs scînteia, o groază de alice din oțel ar fi explodat din cutia aceea, gaurînd taximetrul și pe cine se găsea în el. Mack clătîna din cap, autoacuzîndu-se: Bouche a plasat-o, cînd mașina era parcată.

— Mai trăim, Mack, după atîtea greșeli?

Ieșînd din tunel, amîndoi văzură, în același timp, că în fața lor, la mai puțin de un sfert de milă distanță, trei lumini albastre strălucitoare se îndreptau rapid spre ei. Două dintre ele se despărțiră, mașinile de patrulă alunecînd de-a curmezișul șoselei.

— Blocaj! oftă Miller.

Cu o nonșalanță elegantă, Mack aduse taximetrul în unghi spre stînga către rampa de ieșire. O singură secundă de ezitare din partea lui, și Locken știa că n-ar mai fi avut de ales decît tentativa de a sparge blocajul din fața lor. Din fericire, Mack strecură mașina în aglomerarea de vehicule ce veneau dinspre Londra. Lăsară în spate luminozitatea artificială a aeroportului. Locken părea mulțumit de străzile slab luminate ale orașului. Miinile lui Mack se încleștau pe volan.

— Ciudată treabă bomba aceea, Michael. Vocea lui Mack era gravă și răgușită. Puteam să mă fac de ris. Greutatea aceea de plumb căzuse de pe dop, dar coarda era prinsă de șasiu. Noi auzeam plumbul ce se lovea de dop.

— Asta nu merită nici măcar un zîmbet.

— Nu s-ar fi întîmplat, dacă Bouche ar fi fost mai grozav. N-am fi auzit nimic. Îl privi alb pe Locken. Cu excepția, poate, a unor îngerași cîntînd.

— Și ți-aș mai spune ceva, zise Mack. N-o să-l apropiem pe Nyoka în nici un caz de Africa în direcția asta. Nu te-ai gîndit încă la așa ceva?

Mack rostise totul cu ironie. Locken îl privi scurt, studiindu-i agresivitatea necaracteristică ce se furișase în atitudinea lui.

— Ce propui?

— Să dăm un ocol și să-l punem pe înălțimea Sa pe avionul ăla italian.

— Să intrăm direct în blocaj?

— E posibil.

— Și apoi, o să-l strecurăm oare pe Nyoka în avion fără să-l observe nimeni? Nici poliția. Nici prietenii noștri, dacă mai sînt încă pe aproape.

— Șansa constă în aceea că ei îl cred pe Nyoka în avionul african.

— De asta au plasat bomba în Burt?

Mack ridică din umeri:

— Ca să fie siguri, poate.

— Sau pentru că cineva a văzut destul ca să afle că Nyoka nu era în avionul acela. Un ochi aruncat în taximetru în timp ce noi circulam ar fi confirmat faptul. Locken privi pe fereastră, o idee conturîndu-i-se în minte: Pe lingă asta, Heathrow viermuiește de poliție la această oră. Isprăvile noastre de după-amiază au fost puse cap la cap, fii sigur, Mack.

— De unde știi? întrebă Miller cu voce scăzută.

— Polițistul cel tînăr era bănuitor din prima secundă cînd s-a uitat la noi.

— Cu Jérôme, care a lăsat destule cadavre ca să ne poată lua urma, nu e de mirare, zise iritat Mack. Privi peste volan și rosti: Ceață. Tot mai groasă.

— Ei bine, mister Locken, îi întrerupse Nyoka, cu vocea încărcată de bănuieli. Ce ai de gînd să faci cu noi?

— Să găsesc un telefon.

Cabina telefonică se afla în holul de la intrarea unui oficiu poștal, firma de pe fereastră arătîndu-le că au ajuns într-un cartier de vest al Londrei.

Mack dosi taximetrul fără comentarii, după cum îi spusese Locken, și-l puse pe Miller să-i păzească.

Numai Nyoka se încruntase mirat de permanenta prudență a lui Locken.

— O să afli cît de curînd de ce, mormăi pentru el acesta.

Formă numărul familiar și introduse o altă monedă cînd i se răspunse.

Recunosc vocea obraznică și competentă a Anniei, ofițerul de serviciu, mîna dreaptă a lui Cap Collis. Locken știa că o va găsi încă la birou. Ea se îndulci cînd îl recunosc pe Locken.

Cîndva, în primii ani de muncă la „Syops“, relațiile lor intîmplătoare și pur profesionale sfîrșiră inevitabil într-o scurtă aventură. Aventura cu Annie își urmase cursul inofensiv și, după cîteva luni de răceală oarecum exagerată, se transformase apoi aproape într-o prietenie.

Trecu peste momentele de tachinare care deveniseră obișnuite între ei, puse o singură întrebare directă, primînd un răspuns negativ, crispat, cînd Annie simți că e vorba de probleme de serviciu. Apoi îl sună pe Cap Collis acasă.

În spatele său, Locken auzi ușa deschizîndu-se. Privirea sa rapidă fixă conturul familiar ușor aplecat al lui Mack. Îl auzi pe Collis ridicînd receptorul la celălalt capăt al firului, chiar în momentul în care o mină uriașă îl prinse de umăr și plesni cu cealaltă cutia telefonului, întrerupînd legătura. Locken puse receptorul în furcă și se întoarse încet.

Mack făcu un pas înapoi, cu fața cenușie și contrariată a unui om străin. Îl privi îndelung pe Locken, aproape cu tristețe, înainte de a-i vorbi:

— Pină aici, Michael. Ori eu, ori tu. Îmi pare rău.
Locken își coborî ochii de pe fața ridată spre revolverul ținut ferm în gigantica mină a lui Mack, ațintit fără dubiu spre plexul lui.

13

— Nu ai nevoie de pistol, Mack.
— Nici tu de taxi pe ziua de azi. Se pare că nu ne înțelegem altfel.

Locken nu zise nimic.

— Trebuie să-ți spun ceva. Vreau să mă ascuți, fără comentarii.

Locken îi cercetă fața obosită și îl văzu pe Mack clipind în lumina slabă. Realiză atunci semnificația privirii sale întunecate pe care nu dorise s-o recunoască înainte, felul personal al terorii ce-l cuprinsese pe bunul său prieten, limpede acum pentru prima oară.

Remarcase lampioanele, momentul exact al asfințitului, îngrijorarea sa când se lăsase ceața pe cerul limpede și dezorientarea de moment când condusesse prin tunel.

Locken dorea să se apropie de bătrîn, dar se abținu, știind că mîndria lui Mack n-ar fi admis nici un gest.

— Ce necaz ai cu ochii ?

Locken trebui să facă eforturi pentru a-i vorbi aspru. Mack scăpă un grohăit supărat :

— Pare a fi ceva ce capeți când consumi prea mult gin. Degenerarea coroidelor și retinei ; așa zice un membru eminent al profesiei medicale. Nu-i destul atita ?

— Cît de grav este ?

— Destul de grav și se înrăutățește. Lateral văd ca prin ceață.

Locken își aminti de incapacitatea lui Mack de a-l vedea pe pistolarul care aproape că-l putea ucide în alee, în spatele apartamentului Femiei.

— În întuneric nu-s bun de nimic, Michael, clătină el din cap, drept încheiere.

— Nu în spatele unui volan de mașină. Dacă n-ai fi fost tu, nici unul din noi n-ar fi supraviețuit pînă la lăsarea serii.

— N-are importanță.

— Are, pentru mine.

— Credeam că știi și asta-i, pe Dumnezeuul meu, ade-vărul. Eram convins că-mi oferi un sprijin moral : să merg pe lumină.

Locken clătină din cap :

— Cum puteam să știu ?

— M-am gîndit că, probabil, Cap Collis ți-a spus.

— Collis știa ?

— Presupun. Cei de la ambasadă, cu siguranță.

Locken tăcu preț de mai mult de un minut și apoi vorbi :

— Nu mi-a zis nimic.

Mack rosti categoric :

— N-are importanță. Cert este că nu mai conduc pe întuneric sau prin ceață, deoarece te ucid mai repede decît ori-care din bombele lui Bouche.

Locken știa că o discuție în contradictoriu cu încăpățînarea lui Mack era lipsită de sens.

— De acord. Scăpă un oftat obosit și o undă de înfrîngere se strecură neintenționat în vocea sa. Păstrează pistolul ăla de omorît pentru altcineva, Mack. Trebuie să mă gîndesc, dar cu stomacul ciuruit nu pot, îl îndemnă Locken.

— Atita timp cît ne înțelegem. Mack se uită în jos spre pistol și-l puse la centură. Își ridică privirea și-l întrebă mai blind pe Locken : Ce ai de gînd ?

— Să-l prind pe Hansen.

Mack clătină din cap alene.

— Las-o baltă, Michael.

— I-am subestimat pînă acum de atitea ori, Mack, nu-i așa ? Și de atitea ori aproape că ne-am prăjit.

Mack îl privi dintr-o parte pe Locken, apoi făcu un pas mai aproape, uitîndu-i-se drept în ochi :

— Ce se petrece acolo înăuntru ?

Locken se întoarse fără un cuvînt și ridică receptorul.

Collis răspunse la mijlocul primului apel.

— Tu ești, Mike ? Am terminat. Dacă Nyoka a fost în avionul ăla, îmi pare teribil de rău.

— N-a fost, dar poate să-ți pară totuși rău. Cel puțin la o mulțime de tipi le pare.

Urmă o tăcere prelungită, înainte ca Collis să zică :

— Acum știu ce te face să fii nemulțumit, Mike, și te înțeleg. Dar am și eu problemele mele. Ce-i cu Hansen ?

— S-a apropiat mai mult ca altădată să ne vineze. Bouche aproape că era să ne termine cu o bombă la Heathrow.

— Unde te afli acum? Locken îi spuse. Ești la pământ, Mike. Te-ai băgat într-o mare încurcătură.

— Am realizat și eu pericolul.

— Ai devenit vedeta numărul unu. Poliția a mobilizat toate punctele de control, dînd semnalmentele taxiului lui Mack și o groază de detalii despre voi, inclusiv că sînteți înarmați și violenți.

— Păi sigur că sîntem.

— Să nu glumiți cu mine. Treaba nu-i un joc de-a hoții și vardiștii, știi, nu? Nu fiți copii. Au primit ordin ca să vă prindă. Asta-i formula britanică politicoasă. Vor trage în voi dacă li se ivește ocazia. Mai bine întinde-o.

Locken se răsuci spre Mack:

— Este chiar motivul pentru care te-am sunat, Cap. Am o idee. Iar tu va trebui s-o realizezi în parte.

Locken aproape că îl văzu pe Collis încruntîndu-se. Se aștepta fără surpriză să audă o cuvîntare scurtă și gilgiită, umplută de motivele pentru care „Syops“ nu se putea amesteca. Fu plăcut surprins cînd Collis zise calm:

— Te ascult.

Locken spuse:

— Vreau să-i scot pe prietenii noștri afară din oraș. Spre un loc pe care-l cunosc, destul de izolat pentru a acționa fără complicații.

— Știu ce-mi ceri. Poligon.

— Preciș. Vreau un teren de tragere.

După un timp Collis zise cu un ton schimbat:

— Presupun că te gîndești la un astfel de loc.

— Locul din Weles, cu casa aceea lungă și veche, unde l-am ținut pe Rachman.

Cap Collis chicoti pentru sine:

— Ți-o amintești, nu?

— Ca pe un coșmar.

— E în afara traficului rutier, asta-i sigur. Ținutul pustiu este situat la patru ore de drum.

— Ei ne urmăresc.

— Pari convingător.

— Sînt sigur. Probabil ei știu că Nyoka nu era în acel avion. Încă îl caută și nu intuiesc ce pas vom face pentru a-l trimite acasă. Presimt că ne-au luat urma. Locken parcă văzu sprîncenele lui Mack ridicîndu-se ușor. Ne-au plasat un avertizor sonor, Cap. L-am găsit sub bancheta din față a taxiului lui Mack cînd încercam să-i ascund jucăriile lui Miller. E

cam primitiv, dar destul de bun. Locken făcu din cap către Mack și scoase din buzunarul hainei ceva de forma unui pachet de țigări. Mack îl cîntări cu respect și-l dădu înapoi lui Locken, care continuă: Bouche l-o fi plantat în același timp cu bomba. Și-au închipuit c-o să ne vină de hac într-un fel sau altul.

— Ce vor, urmărindu-vă? Ce au de gînd?

— Încă nu știu precîș. Orice s-ar întîmpla, vom avea șanse mai bune decît avem acum. Nu uita, unul din echipa lor nu vrea să joace.

— Ai idee cine?

— Cred că Elise. Oricum, tentativele lui Hansen și Bouche au fost aproape reușite.

— Ei, hai, zise Cap Collis încet. Poate te-ai aprins și tu în jocul ăsta.

— Mai e doar o problemă măruntă.

Vocea lui Collis deveni precaută:

— Nu sînt sigur dacă am să te ascult.

— Mai întîi îl urc pe Nyoka într-un avion.

Mack îl urmărea, cu un licăr de zîmbet pe gura sa trasă.

— Ce?! tună Collis. Locken îndepărtă receptorul de ureche. Doar tocmai mi-ai spus că-l reții ca să-i momesti pe cei trei.

— Dacă o să manevrăm ca lumea treaba asta, ei n-au cum să știe dacă Nyoka este sau nu cu noi. O să-l punem într-un tren ce circulă spre Birmingham, de unde îi vom asigura un avion spre Europa.

Locken auzi răsufierea grea a lui Collis în receptor:

— Ar putea sta în Birmingham o săptămînă. Apoi, mai intervine și ceața de pe la ora cinci după-amiază.

Fără ezitare, Locken zise:

— Atunci nu riscăm. Încercăm din nou de pe Heathrow.

— Termină, Mike, zise Cap Collis cu o exagerată solitudine. Poliția mișună prin aeroport ca furnicile. O să vrea explicații de la Nyoka despre răpire și cele două cadavre lăsate într-un apartament. N-o să aibă răbdare să vă cereți scuze. Vei sfîrși în închisoare și n-o să-l vezi în veci pe Hansen. Îți garantez.

— M-am gîndit la asta.

— Și probabil ai crezut că ceața o să-ți deschidă vreo spărtură spre Londra. Ei bine, n-o să-ți meargă astfel. Heathrow va fi încercuit chiar înainte de a avea vreo șansă de a te realiza ca erou.

Locken se gîndise la ceață. Privi pe deasupra lui Mack către stradă. Un cerc de chihlimbar înconjura fiecare felinar. Vremea se înrăutățise în cele cîteva minute de cînd intrase în oficiul poștal.

— E una din acele seri păcătoase și tu ești legat de ea, îl auzi pe Cap Collis. Ai zero posibilități. Apoi tonul său deveni interogativ: Nu știu de ce te îngrijorează atît de mult soarta lui Nyoka.

— Fiindcă-i cu mine. Fiica lui este cu el.

— Ești sigur că numai asta?

— Ce alt motiv aș avea?

— Știi la ce mă gîndesc. Te-ai dat cu Nyoka și cineva te va lichida.

— N-am timp să te ascult. Și nici tu. Îl doresc pe Nyoka dus de aici cît mai devreme posibil și vreau ca tu să aranjezi asta.

— Mike, dacă ți-am spus o dată...

— Lîngă casa aceea lungă este o pajiște exact de 760 picioare, cu o perfectă vizibilitate. Am măsurat-o pe jos cu ocazia afacerii Rachman. O mitralieră se descurcă destul de ușor. De acolo se face o oră pînă la Amsterdam.

— Știu toate astea. Dar nu pot comanda un avion ca pe o ceașcă de cafea.

— Trage sforile! Vreau un avion! Cap Collis începu să protesteze. Locken i-o reteză: Ai cinci minute, Cap. Aștept să mă suni aici. Începu să citească rar numărul de telefon și-l auzi pe Collis foindu-se după creion. Cinci minute și apoi încercăm pe Heathrow. Dacă nu merge, s-ar putea să-l duc pe Nyoka spre Buwanda în taxiul lui Mack. Îl vreau afară din țară.

— O doamne, Mike, zise supărat Collis. Cu afacerea asta și restul grijilor nu voi rezista mult.

— Cinci minute!

Urmă un moment de liniște:

— O să te sun.

— Șase, și am plecat.

— Hai, Mike...

Locken închise înainte de a termina Cap Collis.

Se uită țintă la zid un moment, apoi se întoarse spre Mack:

— Dacă străpungem noaptea asta fără tine la volan, rămii cu noi?

Mack îl privi pieziș, nedumerit:

— Vrei să-mi răspunzi doar la o întrebare neînsemnată?

— Probabil.

— Îl mai vrei încă pe Hansen?

— Da. Foarte mult.

— Atunci de ce i-ai dat ultimatumul lui Collis în privința lui Nyoka?

— Pentru că este cel mai sigur mod de a-l scoate din țîțini pe Collis. Dintr-un curios motiv îl vrea pe Hansen la fel de mult ca și mine. Dacă crede că prezența lui Nyoka mă va stînjeni să-l prind, se va urni din loc.

— Și asta-i singurul motiv?

— Ești la fel de rău ca și Collis. Chiar din clipa asta Nyoka n-are nici o șansă de a ajunge în Buwanda în următoarele douăzeci și patru de ore. Mă străduiesc să-i găsesc una.

— O șansă, făcu ca un ecou Mack.

Locken se întoarse spre el iritat:

— Este tot la ce poate spera. El știe asta. Chiar în situația că îl expediem acasă într-un avion, dacă generalul Aman înăbușe revolta înainte de a ajunge el acolo, va sosi chiar la timp pentru a-și aranja propria-i înmormîntare. Socotește pe degete toate loviturile de stat africane, rebeliunile și revoltele din ultimii douăzeci de ani ce au durat mai mult de patruzeci și opt de ore și încă vei rămîne cu cîteva neferosite.

— Atunci de ce încerci?

— Mack, îl vreau pe Hansen. Și afurisitul ăla se încăpățînează să ajungă în Buwanda. Trebuie să plece cu avionul. Fie de aici, fie de pe continent.

— Ce vrei să spui cu Europa?

— Că am putea merge pînă la unul din porturile Canalului. Să-l trecem cu feribotul.

— Deci, să mergem la Folkestone sau Dover. Pe ruta asta ne trebuie cel puțin două ore. Și ce vom rezolva?

Locken își mușcă gînditor buza:

— Știu ce nu vom rezolva. Ambarcațiunile acelea elegante vor rămâne la chei până se liniștesc apele pentru a pluti spre Franța.

— Și feriboturile?

— Oricare din cele engleze circulă aproape pe orice vreme.

— Bun, să zicem că prindem feribotul la miezul nopții.

— Pe la două dimineața sîntem la Calais sau Boulogne. De acolo, facem cu trenul spre Paris patru ore, iar cu automobilul mai mult. După calcul, Nyoka ar fi la Orly, unde am putea găsi un avion care să aterizeze la cinci sute de mîle de Buwanda.

Mack întrebă :

— Nu-i deloc ușor, nu-i așa?

— Vom fi norocoși dacă vom coborî vii din feribot.

— Ce vrei să spui?

— Prietenii noștri au fost, desigur, destul de isteți și au verificat avioanele pe care Nyoka le-ar fi putut utiliza de pe Heathrow și, în consecință, s-au interesat ce vase traversează Canalul. Fii convins că ne vor aștepta, pe feribotul acela, unde se va repeta scena din apartament sau de pe Heathrow. Noi, venind spre ei.

— I-am putea păcăli folosind avertizorul, iar Nyoka să meargă pe adevăratul itinerar.

— Încercarea moarte n-are. S-ar putea să reușim. Dacă însă nu ține, o să-l ucidă.

— Te-am auzit spunindu-i lui Collis că-l poți duce unde vrei.

— Mack, după cum ne-au primit în apartament și la aeroport, nu cred să joace totul pe un avertizor și pe speranța că-l vor prinde viu pe Nyoka. Cineva va fi pe aproape și pariez că acesta se va numi Hansen. Pe deasupra, nu știu cîți mai sînt implicați în afacere. Am văzut nouă. Poate e vorba de mai mulți. Dacă dăm greș cu dezinformarea, Nyoka se va trezi pe lumea cealaltă.

— La poliție ar fi în siguranță.

Locken ezită :

— M-am gîndit la asta.

— Și? Mack îl privi atent.

— Probabil că nu va fi de acord. Ar însemna să uite de Buwanda. Dacă totuși va accepta, n-am nimic împotriva. Poate o să-l momim pe Hansen și fără el. Mack zîmbi. Asta ce mai e? izbucni Locken.

— N-ai crede nici dacă te-aș lovi în cap.

— Ce să cred?

— Acum cîteva ore vorbeai de Nyoka ca de o piesă oa-recare în acest joc. Ceva din plastic sau lemn, cu care puteai face orice, numai să te ducă la Hansen.

— Ce vezi schimbat?

— Felul în care vorbești. Nyoka are valoare acum și amîndoi știm asta. Numai că eu o și cred.

— Mack, eu îi ofer o posibilitate, atîta doar.

— Da, Michael.

— Și încerc să primesc un răspuns răspicat de la tine. Vii mai departe? Da sau nu?

— Uită de ăstia. Un deget șterse obrazul său drept pe sub ochi.

— Nu, nu uit.

Admise faptul pe cît putea de calm, încercînd să uite că era vorba de Mack. Nu se punea problema să conducă în timpul nopții. La lumina zilei era, ca întotdeauna, foarte îndemînat. Dar vulnerabil la limitele normale ale văzului și previzibil nesigur în reacții la schimbările bruște de lumină. Ochii lui Mack se pironiseră într-ai lui, făcîndu-l să priceapă, fără vorbe, că venea cu el numai dacă Locken îl ferea de situațiile în care ar fi fost o primejdie pentru ceilalți. Trebuia să fie un contract tacit între ei.

— Mai este un lucru, continuă Locken. În legătură cu Miller. Vreau să fie cu tine sau cu mine tot timpul.

Mack îl privi piezis :

— Dacă ești îngrijorat din pricina lui, lasă-l deoparte.

— Toți mă îngrijorează. Am nevoie de îndeminarea lui, Mack. Este iute, dar prea nesățios. De aceea, vreau să stea pe aproape de unul dintre noi. Înțelege, tu îmi dai de furcă, dar fără el nu mă descurc.

— În cazul ăsta, voi veni, dar tu răspunzi.

— Sint sigur că puteai să mi-o spui altfel.

Locken privea la ceas cînd auzi telefonul, cinci minute și douăzeci și două de secunde după ce vorbise cu Cap Collis. Îl auzi pe acesta intrînd direct în subiect :

— Ascultă, Mike!

— Te aud.

— Dacă pleci acum, vei ajunge pe la miezul nopții în localitatea Cudwyp.

— O țin minte.

— Ferma este la vreo trei mile mai departe, numai că nu știu cum ai s-o găsești pe întuneric. Trebuie să treci peste terenurile unui oarecare Evans. Nu uita asta, dacă te rătăcești. La ora șapte, un avion va ateriza pe pajiște.

Locken zîmbi în sinea sa :

— Cine-l pilotează ?

— Să nu fii prea curios. Cred că Nyoka este favoritul Atotputernicului, dar dacă îmi mai dai vreodată un alt ultimatum de cinci minute îți sparg capul. Să știi că unii oameni nu gîndesc atît de repede. Din fericire, i-am vorbit acestui domn despre Nyoka și avioane, cunoscînd că sînt singurele lucruri care-i fac plăcere. Fost pilot în război, evident. Zicea că are un avion, acolo, pentru a-l sălta pe Nyoka. Așa se exprima. M-a asigurat că se va ocupa de acest lucru personal.

— Pilotul poate să ne localizeze ?

— I-am indicat poziția exactă, pe o hartă militară, și i-am dat repere. Dacă mai obiectezi, am să zbor chiar eu cu blestematul ăla de avion.

— Vreau să zic pe timp de ceață.

— Mike, acolo e un alt ținut, diferit în multe privințe. Sînt șanse ca cel puțin mîine dimineată să nu fie ceață.

Locken urmărirea cu degetul pe listă plecările avioanelor, în timp ce Collis vorbea. Avea un avion japonez ce decola la 8,20 spre Beirut și un altul la 10, spre Johannesburg, via Nairobi. Ambele erau bune. Se hotări pentru ultimul.

— Presupun că i-am face un serviciu lui Nyoka dacă l-am ajutat să piardă avionul, zise Collis.

— Ce vrei să spui, Cap ?

— Că oricine ascultă B.B.C. știe că Aman s-a hotărît să se organizeze și să riposteze. Evident, deși oamenii lui Nyoka își turnau deja șampanie..., s-ar putea să mai dureze pînă s-o bea. Gloanțele țiiuie serios acum în Buwanda.

— Asta-i problema lui Nyoka, zise rece Locken. Există un han între Cudwyp și fermă. Un loc întins, situat într-o pădurice de brazi. Îți amintești cum se numește ?

— „Ingerul“. Hangiul e unul Belknap. De ce ?

— Mă gîndeam c-ar trebui să ne odihnim un pic.

— Amintește-i numele meu și lasă-i un bacșiș ; va intra și în foc pentru tine.

— Nu voi uita să i-o cer.

Collis tăcu o clipă, apoi întrebă :

— Cum merge Miller ?

— E năvălaș.

— Spune-i că-i ordon să se liniștească !

— O să-i comunic. Dacă avionul ăla nu se arată, o să am eu cîteva lucruri să-ți spun.

Collis rise minzește :

— Va veni, Mike. Am cuvîntul acelui domn.

Locken închise și se adresă lui Mack :

— O să tăcem în privința ochilor tăi. Nu va liniști pe nimeni dacă se va ști.

— Ai vreo scuză pentru mine ?

— Nici o scuză. Îți pironești mutra pe o hartă rutieră făcînd calcule cum să le-o luăm înainte prietenilor noștri. E destul drum de făcut. Cînd ajungem la Cudwyp, ne vom caza la „Ingerul“ și vom vedea cine vine în vizită. Nu vreau să-i las să miroasă locul unde va ateriza avionul pînă în ultima clipă.

— Presimt focuri de artificii, zise încet scoțianul.

— Nu chiar.

15

Un Miller posac acceptă, dar fără comentarii, ordinul lui Locken de a conduce mașina.

— Nu te necăji, Jérôme, zise Mack, alunecînd în scaunul din față, lîngă el. Își aruncă atlasul deschis în poală și-l scrută cu un fascicul de lumină. Inveți o meserie...

— Am deja una.

— Apropo, Miller, zise Locken. Cap ți-a transmis un mesaj.

— Ce-a zis ? Vocea lui Miller era prudentă, dar într-o mică măsură și mulțumită.

— Ți-a ordonat să fii băiat cuminte.

— Nu cred, zise repede Miller.

— Pe Dumnezeuul meu, Jérôme, se jură Mack. Am auzit asta cu urechile mele.

— Imposibil. Nu-și permite să mă facă băiețaș.

— De unde știi ? îl înțepă subtil Mack.

— Știu. Miller zîmbi de data aceasta. Nu rînjise, observă Locken. Era un zîmbet adevărat, mulțumit.

— Dacă zici tu, Jérôme.

Miller nu-i răspunse.

Rulau spre vest, pe autostrada A 40, prin ceață groasă. Locken îi spuse repede și discret lui Moses Nyoka alternativele.

Îi vorbi despre închiderea aeroporturilor, pericolele re-intoarcerii la Heathrow sau a tentativei de a trece prin porturile Canalului, asigurându-l că în mod cert erau urmăriți. Apoi îl informă despre avion, precizând :

— Totuși, este riscant.

Nyoka îl ascultă tăcut, cu brațele sale uriașe încrucișate pe piept. Ochii săi erau pe jumătate acoperiți de genele groase lăsate în jos, iar trăsăturile sale se îndulciseră. Locken presupuse că acesta auzise știrile privind evenimentele din Buwanda la radioul taximetrului, cit el avusese convorbirile telefonice cu Collis.

— Un avion care aterizează pe o pășune? Tonul lui Nyoka trăda, evident, îndoială.

— Putem să vă lăsăm la ușa celui mai apropiat post de poliție sau într-un tren ce circulă spre Birmingham. Dacă se ridică ceața, ați putea prinde de acolo un avion spre Europa. Dar o faceți pe cont propriu.

Femi îl privi tăios :

— Ce drăguț, zise ea cu o voce fragilă. Pină atunci călătorise tăcută, cu fața impietrită într-un fel de hotărîre.

— În asemenea împrejurări, accept întîrzierea, zise Nyoka extenuat.

— Dumneavoastră alegeți, după preferință. Așa cum gazetarul dumneavoastră, mister Lippman, zicea odată despre doi candidați la președinție.

Nyoka se uită la el, întărind cu grijă întrebarea :

— Ai încredere în omul care a aranjat cu avionul ?

Locken tăcu un timp :

— N-am încredere totală în nimeni.

— Numai în dumneata ?

— Am chiar și despre mine unele îndoieli.

Nyoka zîmbi cu o oarecare greutate. Clătină din cap încet :

— Nu-i destul, știi, mister Locken. Trebuie să acorzi totuși un anumit credit oamenilor.

— E o idee minunată, dacă trăiești mult.

— Am trăit un număr suficient de ani, replică Nyoka. Orbii trebuie conduși, mister Locken. Vom merge mai departe.

— Sinteți sigur ? Pentru Locken răspunsul era important.

Nyoka aprobă cu greutate :

— Puțin contează ce cale alegem.

Locken nu-l înțelegea. Pentru prima oară Nyoka era gata să accepte înfringerea, singura sa apărare fiind o ciudată resemnare la orice s-ar fi întîmplat. Cu ochii închiși, Nyoka murmură încet ceva într-o limbă care nu era engleza. Păru oarecum surprins să o audă pe Femi răspunzind tăios în aceeași limbă.

Locken îi vorbi fetei :

— Tu ce spui ?

— Nu fi idiot.

— Asta să însemne că rămi sau nu ? Acum o oră nu doreai să părăsești apartamentul.

Nările fetei fremătau ușor :

— Doresc să-mi văd tatăl plecat sănătos din țară, deși am încredere în tine cu puțin mai mult decît în cei care au încercat să-l ucidă.

— Să ne ucidă, domnișoară. Tu nu faci excepție. Dacă rămi, bineînțeles.

— Știu.

Ea își mută privirea din nou, lăsîndu-l pe Locken confuz. Atît Nyoka cît și fata căzuseră într-o stare pe care Locken n-o deslusea, greutatea fiind și mai mare datorită limbii vorbită de ei. Alunecaseră, tată și fiică împreună, și în acel moment se separară de el complet. O liniște nefirească învălui taximetrul, tulburată numai de biziitul continuu al motorului și de ordinele rostite de Mack pentru Miller, urmate de virajul mașinii, atunci cînd schimbau ruta.

Locken coborî scaunul și se așeză în fața lui Nyoka și Femi. Se uită peste ei prin geamul din spate. De-a lungul drumului nu văzu decît ceața groasă. La cîteva minute după ce trecură peste riul Severn, la vest de Gloucester, ceața începu să se subțieze.

Mack coborî geamul :

— Asta nu-i bine.

— Sînt destul de departe. N-am văzut faruri după ce-am trecut de Gloucester, timp de zece minute. Dacă ne ajung, se va pune problema „care pe care“, și nu cred că ei doresc așa ceva.

— Poate că nu ne urmăresc, zise Miller. Probabil că l-am dus.

— Nu te baza pe asta, interveni Mack și-i dădu lui Miller instrucțiuni să schimbe ruta, dirijându-l pe o șosea mai puțin aglomerată.

Locken se întrebă, amortit, dacă mai erau lucruri la care nu se gândise. Collis avea dreptate. Fără obișnuința de a fi permanent vigilent, pierdea partida. În afara Londrei mașina era cu siguranță suspectă, intrucit puține vehicule ar fi fost atit de dubioase ca un taximetru londonez la 100 mile vest de locul unde trebuia să fie.

— Pariez că Miller ne-ar putea fura un automobil. Nu-i așa, Jérôme? Întrebă Mack.

— Eu nu sint hoț de mașini, replică Miller.

Locken analiză serios ideea și fu împotriva ei:

— Dacă părăsim mașina, pierdem avantajul. Vom fi în munți peste câteva minute și acolo nu vor fi atit de multe persoane care să ne dea bătaie de cap.

— N-am vorbit serios, zise Mack și trase cu ochiul.

Miller se întoarse și-l urmări citeva clipe inexpressiv.

Semnele rutiere marcau acum clar faptul că Anglia rămăsese în spatele lor. Pe măsură ce urcau munții, aerul se improspăta. Femi Nyoka moțâia cu capul pe umărul tatălui său. Ochii lui Moses Nyoka se ațintiră asupra lui Locken, pe jumătate închiși. La o oarecare distanță în spatele lor, Locken urmărea farurile care scliffeau, uneori dispărind după configurațiile de relief, apoi reapărind la aceeași distanță. Farurile îi urmăreau de mai mult de douăzeci de minute.

Își mișcă brațul drept, încercînd să obțină o rază mai mare de acțiune în umăr. Fortarea genunchiului la coborîrea rapidă a scărilor din casa Femeii îi cauzase o durere surdă, dar aprecia că nu era cazul să-și facă încă novocaină. Începuseră să coboare printr-o trecătoare largă, mărginită de două piscuri, de care Locken își aminti de la prima călătorie făcută cu Rachman, cînd Mack se întoarse și ciocăni în geam, arătînd spre înainte. Coborau pe valea unui rîu. În față era Cudwyp, un locșor liniștit ca moartea, locuit de citeva sute de oameni ce-și duceau viața din vinzarea laptelui de oaie și din furnizarea unor mărunțișuri utile vecinilor din împrejurimi. Collis se plîngea că ei inundă străzile către prînz. La ora aceea Locken mizase că localitatea era pustie și întunecată.

Dar în loc să fie așa, în față lor, pe singura stradă, cea principală, luminată ca ziua, o mulțime de oameni se mișcau ca prinși de talazul unui flux.

Mack se scărpină în cap.

Femi se ridică, încercînd să-și șteargă oboseala din ochi, și întrebă:

— Ce se întimplă?

Moses Nyoka nu zise nimic.

— Nu știu. Oricum ceva la care nu m-am așteptat, răspunse Locken.

— Nu putem ocoli? întrebă Miller.

— Nu facem nimic dacă ocolim, replică Locken. Ne îndreptăm spre un local numit „Îngerul“, situat la o milă sau puțin mai mult de partea cealaltă. Continuă, dar fii cu băgare de seamă.

În satul propriu-zis auziră cîntîndu-se puternic, dar nu gălăgios — un amestec de voci bărbătești și femeiești — într-un fel savuros, reținut. De la o oarecare depărtare se auzea un fluier.

Femi îi aruncă lui Locken o privire încruntată, întrebătoare.

Locken dădu din umeri drept replică și îl privi pe Mack:

— Credeam că welșii sînt un popor liniștit.

— Este unul din cele mai liniștite. Nu-i așa, Jérôme?

Miller nu-i răspunse, ci încleștă mai tare volanul. Șiruri de lumini albe și clare se încrucișau deasupra singurei străzi mai importante, dînd chipurilor și caselor din jur o claritate orbitoare, supărătoare chiar.

— Redu viteza, Miller! ordonă Locken, care coborî geamul și se adresă unui grup de vreo zece oameni, ce beau la ușa unei circiumi. Cu ce ocazie vă distrați?

Nici unul nu păru să-l înțeleagă. Un bărbat zise ceva celorlalți și ei riseră, apoi, deodată, se apropiară tot mai mult de mașină, aplecîndu-și capetele pentru a se zgîi curioși înăuntru.

— Mai răi ca blestemații de irlandezi, zise Mack cu răsuflarea tăiată. Înțeleg engleza foarte bine, dar nu au de gînd să te facă să-ți dai seama. Limba lor seamănă cu a diavolului.

Locken își repetă întrebarea. O bătrînă în haine negre, cu o pălărie turtită, cenușie, cu obrații violent colorați în roșu, răzbi din grămadă și-și viri capul prin fereastra taximetruului.

Femi se trase înapoi.

— Nu-ți fie teamă, dragă, o liniști bătrîna.

— Ce sărbătoriți, mătușă? întrebă Mack.

Îi zîmbi, dezvelindu-și dantura perfectă, în dezacord grotesc cu fața grosolană, pietată :

— Aniversarea Cudwypului. O mie de ani. Sintem aici de o mie de ani.

Își rostogoli ochii spre Femi, scoase un sunet de plăcere și se pierdu din nou în mulțime.

— Ce creatură oribilă, constată Femi.

— Acum știm, zise Locken. Mergi mai departe, Miller.

Taximetrul ocolea încet mulțimea care nici nu stătea sfidător în calea lor, dar nici nu se dădea de bună voie la o parte.

— M-aș simți mai bine acasă, în Lepland, zise Mack, aruncînd o privire în spatele lui.

Locken se uită spre Nyoka și îl văzu zîbind abia perceptibil. Apoi umbra zîmbetului dispăru și căzu din nou în apatie. După cîteva minute, Locken reperă de la distanță hanul „Îngerul“.

— Gata, zise rar. Oprește aici !

16

Cînd le dădu instrucțiunile, în taximetru, Nyoka și Femi abia ascultau, ca și cum precauțiile priveau pe altcineva. Miller rinji. Mack dădu din cap, scărpinîndu-se absent :

— Oricum, nu mă așteptam să am vise plăcute.

— După ce discuți cu Belknap, vreau să stai în cameră cu ăștia doi și cu pușcociul tău în brațe. Nu părăsești încăperea. Clar ?

— Da, Michael, zise el supus.

— Miller, la parter găsești un bar și un hol. Stai la bar pînă se închide, apoi te muți în hol. Urmărește ușa principală și scările ce duc spre camere. Trage dacă trebuie, dar asigură-te că e cel vizat. Limpede ?

— Desigur.

Locken se întoarse spre Femi :

— Ai să-mi împrumuți o eșarfă sau o batistă mare ?

Fata ridică ușor din umeri și scoase o eșarfă mov din geantă.

— Ce pui la cale ? întrebă Mack, ridicînd din sprincene.

— Merg afară, la bufnițe. Dacă cineva încearcă să ajungă la „Îngerul“, trebuie s-o ia pe drum sau pe potecă, printre brazi. Voi supraveghea căile de acces.

— Chiar crezi că vor încerca din nou ? Vocea Femeii păstra o continuă nuanță de provocare.

— Dacă aș fi în locul lor, aș încerca.

Urmă un moment de stîmjenitoare tăcere, înainte ca Locken să iasă din taximetru în întuneric. Mașina o zbughi înainte de îndată, lăsîndu-l singur în mijlocul drumului.

Locken urmări stopurile taximetrului depărtîndu-se de el, virînd pe o potecă ce ducea spre han și, în cele din urmă, dispărînd din vedere.

Privi înapoi spre Cudwyp : drumul era pustiu. Apoi se îndreptă spre han, pe o potecă ce trecea printre brazi.

Mai fusese o dată la „Îngerul“, înecîndu-și în băutură înfrîngerea suferită prin sinuciderea lui Rachman. Își aminti limpede de nenorocirea aceea, tot ce făcuse și se întimplase în ziua respectivă, fiecare amănunt fiindu-i înecînat în minte ca într-o fină gravură.

Făcu cîteva pași printre brazi apoi se opri, ascultînd. Își legă eșarfa Femeii peste gură și nas, respirînd prin ea, pentru a evita riscul de a fi descoperit după aburii răsufării sale, deoarece în raza lui Hansen orice greșală — sunet sau lumină — însemna moarte.

Printre copaci întunericul era total. Fără conturul luminos al „Îngerului“, s-ar fi rătăcit.

Îi trebui totuși un sfert de oră ca să ajungă la han, lovit de crengi, cu tocurele pantofilor zdrelți de pietre și trunchiuri de copaci. Încă cinci minute pentru a-l înconjura complet, ascunzîndu-se printre copaci, aruncînd și o privire rapidă și prudentă de-a lungul drumului. Se făcu aproape ora unu înainte de a găsi locul ce-l dorea. În spatele hanului, la cîteva metri de parkingul autoturismelor, între doi copaci, crescîți la mai puțin de un metru unul de altul.

Taximetrul ocupa unul din locurile marcate. Locken privi spre spatele hanului și spre stînga, de-a lungul drumului ce ducea la șosea. Locul ales era pe măsura așteptărilor sale. Trebuia să se increadă în Miller în ceea ce privește ușa din față.

Cînd se întinse pe pămînt, o văzu pe Femi și injură. Fata o luă de-a lungul drumului ce trecea pe lingă han, venind chiar spre el. Se opri, privi în jur, cu ținuta ei dreaptă, dînd impresia unui animal de rasă ce adulmeca primejdia. Trecu drumul în pantă la mai puțin de doi pași de locul unde aștepta Locken.

Se uită spre el, dar nu-l văzu. Se întoarse și o luă în direcția opusă, însă Locken îi prinse mijlocul, o trase spre el, lipindu-i corpul de un copac. Cu mina stângă îi acoperi gura:

— Sunt numai un corupător de duzină.

Îi simți corpul puternic, încordat, neschimbat, chiar și când ochii dădură semne de recunoaștere. Își trase mina de pe gura ei și-și scoase eșarfa de pe față.

— Am recunoscut tehnica.

— Ai s-o pătești imediat și mai rău.

Ea replică:

— Trebuie să-ți vorbesc.

— Ar fi cel mai bine. O să-i rup gîtul lui Mack pentru asta.

— Un gentleman nu refuză unele lucruri unei doamne. Pe deasupra, m-am bosumflat și a ținut.

— Femi, treaba asta-i serioasă.

— De aceea trebuie oprită. Renunță să-l mai folosești pe tata ca să-l prinzi pe Hansen. Nu-i necesar.

— Asupra acestui punct, tatăl tău și cu mine ne înțelegem perfect. Ne folosim de tot ce putem, Femi; și noi simțim manevrați.

— El se alege cu foarte puțin.

— Eu zic că mai mult decît crezi.

— Poate fizic, zise ea. Adică în privința voinței. E curios. O bună parte din el mi-e necunoscută. Ceva ce-i încă... primitiv.

— Asta nu se vede, dar n-ar conta dacă ar apare.

— Ba da. Cînd vorbim în limba noastră, este la fel de calm ca de obicei. Știi că el a renunțat. Are o presimțire că va muri. Asta îmi spunea și, de aceea, a trebuit să vin la tine. E convins că nu va mai vedea Buwanda niciodată.

— Așa tot nu-l ajuți.

— Trebuie să oprești copilăria asta. Nu ne poți duce la locul unde vine avionul, în loc să stăm aici? Vocea i se transformase într-o caldă rugămintă. Este atîta egoism în afacerea asta, mister Locken.

— Nu pot risca pe întuneric. Cînd vei vedea pe unde mergem mîine, vei ști de ce. Și apoi, nu ești chemată să acuzi pe nimeni că e egoist.

— Sunt, zise în liniște. El are dreptate în ce mă privește și știu asta mai bine ca oricine. Desigur, îmi joc rolul printre oameni săraci și am toate cuvintele bine pregătite. Dar îmi cumpăr hainele din magazine elegante. Îmi zice că sînt o re-

voluționară la modă. Are dreptate, și poate de aceea mă lupt atîta cu el.

— Atunci, de ce nu vă ajutați?

— Fiindcă asta înseamnă să merg acasă în Buwanda. Asta-i tot ce vrea să fac. Iarăși datoria către poporul meu. De asta a venit la mine. Să mă convingă să plec cu el. Dacă n-ar fi procedat așa, ar fi fost plecat înaintea sosirii asasinilor.

— Sau poate era deja mort. De ce nu pleci?

— Fiindcă mi-e teamă. În Buwanda nu este nici un oraș în care să fugi cînd te-ai săturat de sărăcie și boli. Vezi, el are dreptate. Am fost falsă de cînd am venit. Tata îi face pe oameni să înțeleagă, Locken. De aceea merită să fie salvat. Poporul are nevoie de el, ca și mine, de altfel.

— Ce vrei de la mine?

— Să-l determini să se ducă la poliție. O să refuze, dar obligă-l. Tu poți s-o faci dacă vrei. Știi că poți.

— Să-l pun într-un sac, să-l arunc peste umăr și să-l fac plocon poliției?

În întuneric, Locken simțea ochii ei ațintiți asupra sa.

— Te rog.

Se apropie și mai mult, strivindu-și sinii grei și plini de pieptul lui. El însă nu reacționează așa cum ar fi fost firesc. Atunci ea se întoarse brusc, trecu repede drumul și se îndreptă către han.

Locken rămase nemișcat vreo cinci minute, așteptînd, încercînd să se concentreze asupra cuvintelor și gesturilor fetei, care-și oferise propriul corp pentru a-și apăra tatăl. Se aștepta acum la o mișcare scurtă și infundată cu cuțitul. Nu se întimplă nimic. Nu venea nimeni. Era încă singur.

17

Încercînd pe toate părțile, Locken descoperi în cele din urmă poziția cea mai comodă stînd întins pe burtă, cu toate că după zece minute umezeala pămîntului îi străbătu puternic corpul, ca un fior, prin șira spinării.

Din această poziție, urmări hanul liniștindu-se treptat, auzi muzica îndepărtată din Cudwyp încetînd brusc, lăsînd în locul ei un sentiment de pustietate. La etajul doi luminile de la baie clipiră după ce barul se închise, apoi se stinseră

Se uită spre el, dar nu-l văzu. Se întoarse și o luă în direcția opusă, însă Locken îi prinse mijlocul, o trase spre el, lipindu-i corpul de un copac. Cu mina stângă îi acoperi gura:

— Sunt numai un corupător de duzină.

Îi simți corpul puternic, încordat, neschimbat, chiar și când ochii dădură semne de recunoaștere. Își trase mina de pe gura ei și-și scoase eșarfa de pe față.

— Am recunoscut tehnica.

— Ai s-o pățești imediat și mai rău.

Ea replică:

— Trebuie să-ți vorbesc.

— Ar fi cel mai bine. O să-i rup gîtul lui Mack pentru asta.

— Un gentleman nu refuză unele lucruri unei doamne. Pe deasupra, m-am bosumflat și a ținut.

— Femi, treaba asta-i serioasă.

— De aceea trebuie oprită. Renunță să-l mai folosești pe tata ca să-l prinzi pe Hansen. Nu-i necesar.

— Asupra acestui punct, tatăl tău și cu mine ne înțelegem perfect. Ne folosim de tot ce putem, Femi; și noi simțim manevrați.

— El se alege cu foarte puțin.

— Eu zic că mai mult decît crezi.

— Poate fizic, zise ea. Adică în privința voinței. E curios. O bună parte din el mi-e necunoscută. Ceva ce-i încă primitiv.

— Asta nu se vede, dar n-ar conta dacă ar apare.

— Ba da. Cînd vorbim în limba noastră, este la fel de calm ca de obicei. Știi că el a renunțat. Are o presimțire că va muri. Asta îmi spunea și, de aceea, a trebuit să vin la tine. E convins că nu va mai vedea Buwanda niciodată.

— Așa tot nu-l ajuți.

— Trebuie să oprești copilăria asta. Nu ne poți duce la locul unde vine avionul, în loc să stăm aici? Vocea i se transformase într-o caldă rugămintă. Este atîta egoism în afacerea asta, mister Locken.

— Nu pot risca pe întuneric. Cînd vei vedea pe unde mergem mîine, vei ști de ce. Și apoi, nu ești chemată să acuzi pe nimeni că e egoist.

— Sunt, zise în liniște. El are dreptate în ce mă privește și știu asta mai bine ca oricine. Desigur, îmi joc rolul printre oameni săraci și am toate cuvintele bine pregătite. Dar îmi cumpăr hainele din magazine elegante. Îmi zice că sînt o re-

voluționară la modă. Are dreptate, și poate de aceea mă lupt atîta cu el.

— Atunci, de ce nu vă ajutați?

— Fiindcă asta înseamnă să merg acasă în Buwanda. Asta-i tot ce vrea să fac. Iarăși datoria către poporul meu. De asta a venit la mine. Să mă convingă să plec cu el. Dacă n-ar fi procedat așa, ar fi fost plecat înaintea sosirii asasinilor.

— Sau poate era deja mort. De ce nu pleci?

— Fiindcă mi-e teamă. În Buwanda nu este nici un oraș în care să fugi cînd te-ai săturat de sărăcie și boli. Vezi, el are dreptate. Am fost falsă de cînd am venit. Tata îi face pe oameni să înțeleagă, Locken. De aceea merită să fie salvat. Poporul are nevoie de el, ca și mine, de altfel.

— Ce vrei de la mine?

— Să-l determini să se ducă la poliție. O să refuze, dar obligă-l. Tu poți s-o faci dacă vrei. Știi că poți.

— Să-l pun într-un sac, să-l arunc peste umăr și să-l fac plocon poliției?

În întuneric, Locken simțea ochii ei ațintiți asupra sa.

— Te rog.

Se apropie și mai mult, strivindu-și sinii grei și plini de pieptul lui. El însă nu reacționează așa cum ar fi fost firesc. Atunci ea se întoarse brusc, trecu repede drumul și se îndreptă către han.

Locken rămase nemișcat vreo cinci minute, așteptînd, încercînd să se concentreze asupra cuvintelor și gesturilor fetei, care-și oferise propriul corp pentru a-și apăra tatăl. Se aștepta acum la o mișcare scurtă și înfundată cu cuțitul. Nu se întimplă nimic. Nu venea nimeni. Era încă singur.

17

Încercînd pe toate părțile, Locken descoperi în cele din urmă poziția cea mai comodă stînd întins pe burtă, cu toate că după zece minute umezeala pămîntului îi străbătu puternic corpul, ca un fior, prin șira spinării.

Din această poziție, urmări hanul liniștindu-se treptat, auzi muzica îndepărtată din Cudwyp încetînd brusc, lăsînd în locul ei un sentiment de pustietate. La etajul doi luminile de la baie clipiră după ce barul se închise, apoi se stinseră

una cite una. La nici o fereastră întunecată nu se zărea vreo umbră.

Locken nu-și dădea seama în care cameră se găseau Femi și Nyoka; nimeni n-ar fi putut ghici. Își scoase pistolul din buzunar, trase ușor siguranța, și așteptă. Către dimineată, capul îi căzu înainte, lovindu-se de patul pistolului, dar își reveni imediat. Luptă cu tentația de a se ridica, de a-și întinde corpul întepenit. Îl chinuia somnul și era înghețat până la oase, dar știa că Hansen se pricepea să aștepte. Revanșa cu el cerea răbdare. Rămase absolut nemișcat, sperând să se contopească cu pământul pe care-l simțea sub el.

Era aproape sigur că Hansen putea fi unul din cei care-l urmăreau. Evenimentele din apartament au fost o palmă dată mândriei sale și el știa acum că Locken era împotriva lui. Dar cine mai era? Dacă Bouche plasase avertizorul, atunci, după toate probabilitățile, avea cunoștințele necesare pentru a folosi echipamentul de filaj. În ipoteza că zimbetul Elisei de la aeroport fusese un avertisment, dacă aceasta era omul dublu, însemna că ea va găsi o cale de a se pierde pe drum. Totuși, trebuia să mai fie și alții. Din cei șase pistolari participanți, doi erau morți la atacul din apartament, unul probabil în cabina camionului salubrității, celălalt împușcat de Locken pe scări. Mai rămăseseră, deci, doi din cei șase existenți inițial. Bouche, ocupat cu aparatura, avea nevoie de un șofer. Hansen în mod sigur nu dorea să aibă miinile ocupate și, probabil, nici Elise. Ceea ce înseamnă cel puțin încă unul. Dacă la început îi urmărise tot grupul, acum Maek și Miller aveau de furcă cu cinci adversari. Bineînțeles, dacă nu cumva echipa inițială fusese completată. O posibilitate, hotări Locken.

Nu știa precis, dar presimțea că nu mai este singur printre copaci. După o secundă veni confirmarea, aroma ascuțită a amoniacului făcându-l să se ridice puțin pe șoldul stâng. Nu vedea încă nimic, însă deodată o umbră ieși dintre copaci și porni spre parcaj cu o nonșalanță extraordinară. Era un bărbat solid, ce purta un pardesiu botit și o șapcă turtită. Se îndreptă fără ezitare spre taximetru, având ambele miini înfundate adânc în buzunare.

Locken se forță să stea liniștit, deoarece dacă s-ar fi ridicat de la pământ ar fi fost obligat să acționeze rapid. Șansa ca bărbatul cel solid să fie singur părea posibilă. Totuși, se putea ca acesta să fie sprijinit de alți camarazi, ascunși prin apropiere, ce urmau să-l lichideze pe Locken.

Cînd ajunse la mașină, individul se opri. Scîrțitul de metal se amplifică pe măsură ce deșuruba capacul.

Locken privi rapid spre cealaltă parte, știind că fără Burt erau imobilizați, lucru foarte grav, întrucît nu-și puteau permite luxul să piardă timp. Se ridică și porni aplecat spre mașină, cu pistolul gata pregătit, deși dorea să evite impușcăturile.

Individul puse deoparte capacul și scoase o sticlă din pardesiul său lung. Locken porunci cam de la zece metri, cu voce scăzută:

— Să nu mai miști un centimetru! Nici unul! Individul ezită și încercă să se întoarcă. Nici chiar asta. Pune sticla jos, miinile sus, și apleacă-te pe taximetru. Frumos și încet. Locken se apropie prin spate, cu pistolul îndreptat spre șoldul acestuia.

— Acum o să ne distrăm puțin. Își viră stîngul între picioarele bărbatului și le îndepărtă cu ușurință. Văd că te-ai mai jucat în felul acesta și altădată.

Locken îl controlă cu mina dreaptă și găsi un revolver, o măciucă de piele și un cuțit automat, spaniol, ieftin.

Bărbatul n-avea acte de identitate. Din apropiere mirosea a bere și a tutun stătut. Individul își întoarse capul și-l privi pe Locken peste umăr, cu nasul roșu, turtit în jurul nărilor care curgeau vizibil. Pufăi:

— Las-o mai moale, agentule.

Chiar cînd vorbea, umărul său drept se aplecă cu o surprinzătoare repeziciune. Pivotă, aruncîndu-și mina stîngă în jos peste brațul lui Locken, căruia îi scăpă pistolul din mînă. El încercă să se retragă, dar fără a se mișca, ca de obicei, pe piciorul stîng, echilibrul său fiind precar. Își pierduse pistolul cu care ar fi putut să-i plaseze bărbatului dintr-o mișcare un glonț în rinichi. Deodată pumnul drept al necunoscutului îl pocni cu un scurt și rapid upercut, care-l prinse pe Locken în timp ce-și dădea capul înapoi. Pumnul bărbatului alunecă pe o parte a capului lui Locken, deasupra urechii lovindu-se de craniul dur. Individul scăpă un oftat de durere. Incapabil să se dea înapoi, pentru a lovi cu mina sau piciorul, Locken făcu un pas înainte, aruncîndu-se cu capul spre pata ce părea a fi fața adversarului. Oftatul se schimbă într-un gîlgiit moale atunci cînd simți dinții tăindu-i pielea capului.

Locken se retrase repede, dar o mînă grea îi înșfăcă gîtul. Îl izbi un miros proaspăt, amărui, amestecat cu duhoarea de

tutun stătu. Locken puse mina pe cuțitul de la picior. Brațul individului îl apăsa pe ceafă, dar cuțitul făcu o jumătate de cerc și Locken simți virful sfredelind osul, iar apoi alunecă în carnea moale. Bărbatul începu să țipe. Locken își eliberă brațul și-i înăbuși strigătul cu gulerul pardesiului. Îl răsuci înapoi spre taxi și folosi cuțitul încă o dată cu grijă. Bărbatul deveni moale și tăcu.

Fără a aștepta, Locken îl înhăță de pardesiu și-l tiri printre copaci, unde îl abandonă.

Apoi se îndepărtă puțin de drum, se aplecă și vomită cu zgomot.

Miller îl privi, tresărind :

— Cristoase, ce ți s-a întâmplat ?

— Am avut o discuție cu un tip. Despre modul de introducere a zahărului în rezervorul de benzină al taximetrului. Destul de zgomotos pentru a atrage atenția celor din jur.

Miller, care stătea singur într-un colț întunecat al holului, îl întrebă :

— L-ai ucis ?

Fără să-i răspundă, Locken trecu prin bar, găsi o toaletă și stătu destul de mult, spălându-și fața și miinile. Folosi un prosop ud de hirtie pentru a-și șterge pieptii jachetei. Mirosea încă a tutun. Se întoarse în hol și se proțăpă în fața lui Miller :

— Ei bine, să-i dăm drumul.

— La ce ? zise Miller în defensivă. Ochii săi, ascunși sub ochelari, se mișcau neîncetat.

— La tot ce s-a întâmplat de când ești tu aici. Nu pot să cred că zahărul pentru rezervor este tot ceea ce au ei mai bun în repertoriu.

— Nu s-a întâmplat nimic. Am stat aici tot timpul. Așa cum mi-ai spus. Un tip scund și brunet, Belknap, cred, și-a băgat capul de vreo câteva ori pe ușă. N-am văzut pe nimeni altcineva.

— Și nimeni altcineva n-a urcat scările acelea ?

Miller îi rinji :

— Nu, din momentul în care Femi a venit de afară foarte înfierbîntată și supărată.

Locken respiră greu și se așază într-un scaun. Nervii îi cedau. Capul îi părea gol din cauza oboselii. De undeva, din dosul hanului, se auzi apa curgînd.

— Ce-i asta ?

Miller săltă din umeri cu nervozitate.

— Femeia de serviciu, probabil. Curăța barul chiar înainte de a intra tu. Ce te deranjează ?

Locken își șterse ochii :

— Să-l lăsăm pe Nyoka să se odihnească puțin. Apoi plecăm de aici. Nu vreau să...

Deodată se auzi un claxon ascuțit, monoton și deosebit al unui automobil, jelindu-se dinspre parking.

Ochii lui Miller pârură să se îngusteze. Se sculă rapid cu revolverul în mină.

Locken era și el în picioare, cînd auzi primii pași grei pe scări, coborînd rapid, la chemarea claxonului. Se răsuci pentru a fi cu fața spre arcada ce ducea dinspre hol spre scări și se ghemui brusc, scrișnind de durere, în poziție de tragere. Mack apărură în spațiul arcadei cu fața roșie, ținînd nesigur în mină pistolul său greu.

— Mack !

Acesta clipi, zăpăcit de lumina confuză.

— Burtul. Femeia de serviciu zice că ai avut necazuri. Zicea că...

— Femeia de serviciu ? Locken se aruncă brusc înainte, sărind cite două, trei trepte deodată, folosindu-se de balustradă.

Deasupra sa se auzeau lovituri ritmice. O dată, încă o dată și apoi iarăși. O văzu din capul scării, în stînga sa. Într-o uniformă albastră, largă, de femeie de serviciu, cu bretele caraghioase la șorțul prea strîns peste șolduri, cu părul negru ascuns sub o pălărie pleoștită. Elise Roqué se trase înapoi și se aruncă violent, cu toată greutatea corpului, spre o ușă de la jumătatea holului, cu o mină căutînd la briu, pentru a deschide cu cheia legată de un șnur subțire și lung. Ușa se deschise puțin, ținută pe dinăuntru cu un lanț. Elise se trînti din nou în ușă. Din încăperea, Femi țipă :

— Pleacă de aici, pui de cățea !

Elise se dădu puțin în urmă, apucă lanțul dintr-o mișcare, iar mina dreaptă îi ajunse sub uniformă.

— Elise !

Ea se înțepeni ca un iepure prins de lumina farurilor unei mașini, apoi se roti cu fața spre el.

În spatele său îi auzea pe Mack și Miller tropăind pe scări. Elise rămase absolut nemișcată pentru o clipă, înainte

ca mina sa dreaptă să iasă de sub uniformă ținând un Colt greu.

Dar glonțul plecat din pistolul lui Miller lăsă o mică pată pe sinul ei stîng. Vru să mai tragă o dată, însă Locken îl plesni peste mină, puternic. Lovitura îl făcu pe Miller să urle ca un ciine.

Locken îndreptă hotărît țeava revolverului spre umărul drept al lui Miller, care se aplecă și se poticni. Păși spre el pentru a-l pocni cu piciorul, luptîndu-se cu brațul ce-l înco-lăcise din spate, nevrînd să asculte vocea calmă, ce-i spunea la ureche :

— Gata, Michael, destul, Michael.

El se eliberă și se întoarse spre Elise. Cînd ajunse la ea, mai răsufli încă, pieptul zbătîndu-i-se rapid, încercînd să zmulgă viața din aer. O pată viscoasă se întindea tot mai mult sub ea. Locken abia vedea fețele ce ieșiseră cu prudență de după fiecare ușă, pe bărbatul zvelt, intunecat și îngrozit, care-i liniștea, spunîndu-le că nu era nici un pericol, să fie calmi, că va veni poliția.

Mack îi trecu pe Femi și Nyoka pe lingă el. Cînd se întoarse să-l caute pe Miller, acesta nu mai era acolo unde căzuse.

Locken încercă să o ridice, dar Elise se agăță de mina lui, încercînd să facă singură acest lucru. Îi zîmbi, cu o privire febrilă în spatele ochilor, iar pentru un moment rămăseră ca ținuiți.

— Tu nu m-ai fi împușcat, Miguel, nu-i așa ?

— Probabil că nu.

— Nu ești atît de tare ca mine.

— Tu ai fost aceea, Elise ?

Ea își mișcă miinile peste ale lui, pipăindu-i fiecare deget separat, fiecare configurație. Îl recunosc și se lăsă pe spate, zîmbetul nepărăsindu-i buzele. Locken rămase pînă ce lumina din ochii ei se innoură și puterea îi părăsi miinile. Apoi se ridică încet și coborî scările.

— Cit va aștepta Belknap pînă va telefona poliției ? Vocea lui Locken era calmă, sub control.

— A zis că zece minute, replică Mack, din nou la volan.

— E destul timp pentru un cadavru și niște oameni săraci.

— Lucrează pe cinci lire sterline minutul. I-am dat cincizeci.

— În cîteva ore poliția va umple Cudwypul.

— Are vreo importanță ? îl întrebă Femi cu aciditate pe Locken, privirea ei îndepărtîndu-se de a sa.

Moses Nyoka ședea lingă ea, cu capul său masiv aplecat pe piept. Ochii îi erau galbeni, privind fix la drumul liber din față. Abătut, Miller stătea lingă Mack.

— N-o să aibă importanță pentru tine. Tu și tatăl tău o să fiți în Amsterdam. Ce o să faci pe urmă, e treaba ta.

Nyoka își ridică capul și rosti moale :

— Vorbiți despre plecarea noastră cu multă încredere, mister Locken.

— Nu vă lăsați amăgit.

— Va veni avionul ?

— Va veni.

Fără să mai schimbe vreun cuvînt, amîndoi înțelesesă că era o ultimă șansă firavă. Cursul lucrurilor se derula împotriva lor. Vremea aspră, furtunoasă, răsturnarea situației în Buwanda, iminența cercetărilor poliției. Locken mai adăugase în minte și un alt factor : dificultatea de a procura un avion în timp scurt și de a-l vedea aterizînd la capătul blestematei pajiști la momentul oportun.

— De cît timp dispunem ? întrebă Mack.

— O oră. O vom folosi din plin.

Dincolo de aparențe, Locken văzu că ceva îl neliniștea pe Mack.

— Mergi înainte pe drumul acesta pînă vezi un semn care te îndrumă spre ferma lui Evans.

— La han, Michael... tuși ușor Mack.

— Las-o baltă. Nu ești primul om păcălit.

— ...Cineva a bătut la ușă, zicînd : „M-a trimis mister Locken. Este în primejdie“. Eu, nevăzînd decît o slujnică sleampătă și nici pe aceasta foarte bine, n-am băgat-o în seamă. Nu credeam. Zîmbi distrat acestei remarci. Gîndul că își pierduse calmul obișnuit în acele condiții de stress păru să-l năucească, așa cum îl năucise și pe Locken.

Cînd văzuse privirea dezorientată a lui Mack, în hol, o jivină urîtă și micuță se furișase în abdomenul lui Locken, zbătîndu-se de frica avertismentului lui Cap Collis cu privire la abilitatea lui Mack ce se stîngea odată cu vîrsta.

avertisment pe care Locken nu voia să-l accepte. Mai întâi ochii, apoi nehotărîrea. Gîndul acesta îi lăsă un gol dureros, înrăutătit de faptul că ştia că nu putea face nimic ca să-l apere pe Mack de propria-i autocritică aspră şi neînduplecată.

— N-a fost vina nimănui, zise Locken.

Mack pufni nerăbdător, uitîndu-se înainte.

Femi il privi întrebător :

— De ce să alergăm după necazuri ? Ce avea ea de gînd să facă ?

— Nu sînt sigur, replică Locken. În orice caz, nu trebuia să rişte, ştiînd că cineva vă păzea. Ar fi putut să dea de înţeles că intenţiona să vă ajute sau să procedeze de aşa manieră încît ceilalţi să n-o bănuiască.

— Ori să-l ucidă pe bătrîn, zise Miller fără să se întoarcă. V-aţi gîndit la asta, nu-i aşa, mister Locken ?

— Da, Miller. Sînt însă sigur că nu ar fi făcut-o decît dacă pierdea controlul situaţiei.

— Presupui că ea era agentul dublu ? întrebă Mack.

— E mai bine să presupunem aşa, pînă Bouche şi Hansen ne vor oferi mii de scuze.

— Să fie cum spuneţi, mister Locken, zise Miller.

Acesta se făcu că nu observă sarcasmul său evident. Miller executase ordinele, reacţionase prompt şi trăsese rapid. Locken scosese pistolul pentru el şi ar fi făcut mai rău dacă Mack nu l-ar fi oprit. I se adresă calm lui Miller, cu un oarecare efort :

— Cum stai cu braţul ?

— E în regulă.

— Sigur ?

— Am zis, replică Miller stringînd pumnul drept ostentativ.

— Michael ! îl atenţionează Mack, arătîndu-i un indicator pe care numele lui Evans era scris cu litere negre.

— Asta-i, zise Locken mulţumit de întorsătura lucrurilor. Dă-i drumul.

Mack răsuci volanul, băgînd taximetrul pe un drum îngust şi noroios. În timp ce vira, Locken aruncă o privire înapoi. În spatele lor, la o milă şi ceva, i se păru că vede un automobil, dar, în lumina tulbure, nu fu sigur.

Un moment mai tîrziu, Mack zise :

— Drumul e închis.

Paralel, se întindea un gard înalt din stîlpi şi dincolo de

el Locken văzu căsuţa albă cu două etaje, familiară. În bucătărie ardea lumina, iar din coşul căminului ieşea fum. Dincolo de casă, peste ogradă, el identifică limpede şirul de becuri strălucitoare ce iluminau interiorul unui grajd cu acoperiş de ţiglă, din care veneau mugetele clare ale vacilor cu lapte, ce aşteptau mulsul de dimineaţă.

Un automobil mare era parcat în apropierea casei.

Mack încetini viteza pentru a trece peste un podeţ vechi din lemn, apa unui pîrîiaş şopotind limpede şi repede sub el. Locken arătă cu degetul la o urmă de roată ce ducea spre un tufiş des, aflat chiar înaintea lor.

— Întoarce şi continuă mersul.

Mack schimbă în viteza întii, îndreptînd roţile din faţă spre urmele adînci şi paralele.

Imediat fură cufundaţi din nou în întuneric.

Cioturi groase ştergeau marginile taxiului, iar copăceii flexibili ce se îndoiau de fiecare parte se împleteau într-un acoperiş de frunze deasupra lor.

Mack aprinse farurile, ochii săi întîlnindu-i pe ai lui Locken în oglinda retrovizoare :

— Poate e bine să ne spui ce se întîmplă acum, Michael. Îndemnul era blînd, dar ferm.

Locken dădu din cap ; muşchii gitului îl dureau, iar capul îi era greu de oboseală. Alungă moleşoala din voce :

— Ferma lui Evans se află la capătul larg al văii, lungă aproape de trei mile. Noi sîntem deja în ea. O să urmărim poteca asta cam o milă pînă la o poiană, unde localnicii vin după lemne de foc.

— Şi apoi ?

Locken înţelese că întrebarea lui Mack era pusă şi în locul celorlalţi.

— În poiană va trebui să părăsim maşina şi să o luăm pe jos. O cărare de o jumătate de milă duce spre pajiştea unde va ateriza avionul.

— Mai departe ? întrebă din nou Mack.

— O să ne ocupăm de Hansen, Bouche şi ceilalţi indivizi ce vor participa la petrecere.

— N-o să ne urmărească pînă aici. Ei ştiu cu siguranţă că ne-am folosit de aparat pentru a-i deruta, se pronunţă Miller.

Mack înălţă din sprîncene :

— Are dreptate, Michael. Ce se va întîmpla dacă nu vor accepta invitaţia ?

— Vor veni.

Femi se întoarse uimită de faptul că era atât de sigur pe el.

— Cu siguranță, ei îl vor pe tatăl meu?

— Da, și pentru că până acum i-am bătut. Hansen n-a fost învins niciodată. Dumnezeu știe, în ce-l privește pe Bouche. Presupunerea mea e că nimic nu-l va face să ne slăbească.

— Și dacă ne interceptează înainte ca oaspetele nostru să plece?

— Trebuie să ne asigurăm să nu ne prindă. Avem un avans față de ei. De vreme ce sîntem aici, vor trebui să se adapteze sau riscă să intre într-o ambuscadă. Locken se uită la bătrîn, apoi la Femi și continuă: Veți fi în siguranță la Amsterdam înainte de a se petrece ceva. Nyoka păru să nu-l audă.

— Aceasta e singura cale spre vale?

Locken constată prezența unei atenții deosebite la Miller, care-l surprinse.

— Cu automobilul e unica cale.

— Numai că un singur drum de intrare înseamnă și unul singur de ieșire, zise Mack, puțin stingherit.

— Răbdare, Mack. Ajung și aici. Dincolo de pajiște, unde va ateriza avionul, valea începe să se îngusteze. O milă mai departe, malurile se unesc și pare că se infundă.

— Oh, doamne, zise Mack.

— Numai că nu se infundă. Apa peste care am trecut, curge de-a lungul văii printr-o trecătoare strîmtă aflată la celălalt capăt, la circa o jumătate de milă.

— Unde duce trecătoarea? întrebă Miller.

— Înapoi la Cudwyp.

— Cum vă gândiți să jucați, mister Locken? Tonul vocii lui Miller era disprețuitor.

Locken îi replică:

— Depinde de două lucruri: de timpul pe care-l avem și de cîți vor veni după noi. Aș vrea să organizez o ambuscadă. Singura cale de a merge de-a lungul văii este poteca sau cursul de apă.

— Să zicem că nu avem timp!

— Vom aștepta până luăm contactul cu ei și-i vom lăsa să ne împingă de-a lungul văii. Dacă vin din direcția asta, va părea o retragere firească. Pe două sute de yarzi înaintea trecătorii conformația solului prezintă posibilități de a-i ataca.

Există cîteva platouri la treizeci sau patruzeci de picioare deasupra văii, pe care nu le vezi decît atunci cînd ești deasupra lor. Îi putem aștepta acolo. Aș vrea să-l prind pe Hansen viu. Dacă e posibil, adăugă Locken.

Vocea lui Miller, de fapt un scîncet neîncetător, se făcu auzită:

— Chiar credeți că vor cădea în capcană?

— Nu. Vor acționa așa fiindcă ne vor pe noi. Dacă părem că fugim înspăimîntați, e posibil ca singele lor să se înfierbînte destul pentru a continua să ne vîneze pînă ne vor prinde. Nu uita, o să fie ca și cum am fi cu spatele la zid și puțină adrenalină în singe n-o să te facă să vezi situația nicidecum mai realist.

Ochii lui Mack se opriră scurt pe retrovizor și Locken își dădu seama prea tîrziu că Mack luase cele spuse de el drept o critică a acțiunilor sale de la han.

— Și dacă vor fi mai prudenți decît am fost eu, Michael? întrebă Mack.

— Dacă dăm de bucluc, ne vom întoarce pe drumul cel mai ușor, direct prin trecătoare, înapoi spre Cudwyp. Trecătoarea este supapa noastră de siguranță.

— Și dacă nu vine avionul? întrebă Miller.

Nyoka clipi o dată încet. Femi se uită la Miller cu un amestec de neîncredere și dezgust.

— Vom acționa în același mod: prin trecătoare, spre Cudwyp.

Femi îi vorbi lui Locken, vocea ei nemaifiind provocatoare, în dorința de a se autoliniști:

— Dar ai zis că avionul va veni?!

Locken îi confirmă:

— În mod sigur.

Ajunseră într-o poiană largă, plină de cioate și copaci căzuți.

— Pînă aici am mers cu mașina, Mack. Restul drumului îl vom face pe jos.

Mack întoarse taximetrul spre direcția de unde venise și stătu nemișcat în spatele volanului în timp ce ceilalți coborau.

Nyoka acceptă fără împotrivire ajutorul Femei pentru a ieși din mașină. Fata ducea geanta verde pe care o luase din apartament. Miller își ridică valiza de pe podeaua taxi-

metrului și pași afară, aruncînd o privire neliniștită împrejurimilor. Își mișcă pumnul de mai multe ori și scoase carabina.

— Miller, hai să ne uităm în valiză.

Acesta se împotrivi :

— Pentru ce ?

— Poate găsim în ea încă un avertizor. Nu ne putem permite să le fim o țintă sigură.

Miller își lipi fața de valiză și își ridică privirea rinjind :

— Sint curat. Dar ea ? Făcu cu capul spre geanta Femeii.

— Îmi pare rău, Femi.

Fata deschise geanta :

— A mai rămas ceva prin care să nu fi scormonit, Locken ?

— Tocmai mă conving.

Goli geanta burdușită cu cosmetice și articole de îmbrăcăminte. Mulțumit că nu ducea nimic electronic, se uită la ceilalți :

— E în regulă. Să mergem.

Îi conduse repede de-a lungul potecii. Zgomotul șuvoiului repede de apă ce curgea la cîtiva pași spre dreapta lor îl acoperea pe cel al eventualei mașini care i-ar fi urmărit.

Douăzeci de minute mai tîrziu, poteca se lărgi într-un luminiș fără tufe și copaci. Înaintea lor, la circa cincizeci de yarzi, era casa vechii ferme, construită din plăci drepte de piatră cenușie și așezate în așa fel pe fundație încît părea că nici un unghi drept nu se zărea în configurația ei. Locken îi zimbi lui Mack :

— Și tu o să arăți la fel cînd o să ai nouăzeci de ani.

— Michael, simt că arăt așa chiar și acum.

Miller se opri o clipă, rotindu-și în jur capul, într-o mișcare domoală, vrînd parcă să adulmece aerul. „Verifică un eventual foc pe cîmp“, presupuse Locken. Făcuse și el același lucru cu cîteva luni înainte.

Casa putea fi apărută, dacă era cazul.

Locken se opri și arătă cu mîna. Sub ei, ușor, în pantă, la încă cîteva sute de yarzi, era pășunea, aproape pătrată, cu smocuri de iarbă.

— Unde-i trecătoarea de care vorbeai ? întrebă Miller.

— Uită-te de-a lungul văii, la circa o milă.

— Pare că într-un fel se sfîrșește.

— Acolo începe poteca. E de douăzeci-treizeci de yarzi, cel mult. Piriul trece chiar prin ea.

— Avionul va ateriza acolo ? întrebă neîncrezător Miller, arătînd spre pajiște.

— Chiar acolo.

Ceva din vocea lui Locken îl făcu pe Miller să-l privească din nou și să se îndepărteze încet.

Locken se uită la ceas. Avionul trebuia să vină în șapte minute. Neliniștea începu să-i alerteze din nou corpul :

— Veniți. E aproape timpul.

Îi conduse din nou pe potecă, către pajiște. În spatele lui îl auzea pe Moses Nyoka răsufîind greu în aerul rece al dimineții.

19

— Vă spun că am văzut ceva, îi informă Miller.

Avionul era deja în întîrziere cu șase minute. Cînd ajunseseră la marginea pășunii, Locken îl trimisese înapoi pe Miller spre un punct suficient de înalt pentru a-i acoperi și a observa spațiul de lîngă vechea casă.

Nyoka, cu fața ridată de oboseală, se chirci cu spatele lipit de trunchiul unui copac. Ochii lui nu se întîlniră cu ai lui Mack sau Femi în înceata lor rotire spre orizont.

Locken întrebă :

— Unde, exact, Miller ?

— În direcția aceea, flutură Miller brațul spre un punct unde malul văii începea să se îngusteze, dincolo de pajiște, în direcția trecătorii.

— Ce-ai văzut, Jérôme ? vru să știe Mack.

— Nu știu. Ceva scîlipind repede de două sau trei ori. Cum se reflectă soarele într-o oglindă.

Locken studie peisajul în direcția indicată de Miller, dar nu spuse nimic.

Mack era neîncrezător.

— Jur că am văzut ceva, îi asigură din nou Miller.

— Fără îndoială, zise Locken. Întrebarea este, ce ?

Mack îl privi gînditor :

— S-ar putea trece prin trecătoare dinspre Cudwyp ?

— Te gîndești la prietenii noștri ? Posibil. Ar fi trebuit să aibă o hartă la scară mare a zonei pentru a ajunge la noi. Asta ne mai lipsea.

— Riscăți dacă vreți, mister Locken. Dacă într-adevăr sînt ei, în mod sigur ne-au prins într-o cursă fără scăpare.

— Cursă? Femi studie fața lui Miller, ca și cum ar fi căutat un alt sens cuvântului.

— Nu știu ce-a văzut Miller, dar nimeni nu se află în capeană.

— Dar dacă nu vine avionul?... începu Femi.

Locken se apropie de ea și o apucă de braț:

— Avionul a întârziat doar din cauza timpului aspru.

— Ai, desigur, dreptate, răspunse ea repede, uitându-se la tatăl ei.

Mack se lăsă pe vine și curăță un loc, schițând cu un băț în timp ce vorbea.

— Michael, eu nu sint aviator, dar am făcut cîteva calcule. Avînd în vedere poziția acestei văi, orice pilot care vrea să aterizeze ca lumea pe pajiște trebuie să se apropie de locul unde Miller a zis că a văzut reflecția unei lumini.

— Am văzut-o.

— În regulă, Jérôme. Dacă Hansen sau altul dintre ei reușește să intre prin trecătoare, va fi suficient de aproape pentru a încerca distrugerea avionului înainte ca acesta să aterizeze.

— Sau cînd va decola, preciză Locken, adresîndu-se apoi lui Miller: Dă o tură în jurul pajiștei. Ia-o pe cărarea de pe partea cealaltă și du-te pînă la locul unde ai văzut reflecția. Deschide bine ochii.

Miller rînji, plimbîndu-și vîrfurile limbii peste dinții mărunți:

— Și dacă nu se întîmplă nimic?

— Consideră-te un om norocos, zise Mack.

— Dacă avem necazuri înainte de sosirea avionului, o să ne retragem în casă, hotărî Locken.

— Am înțeles, zise Miller, îndepărtîndu-se cu pas grăbit, cu carabina sub brațul stîng.

Mai trecură încă cinci minute după ceasul lui Locken. Il trimise pe Mack pe potecă pentru a verifica zona cu iarbă de lingă casă și-l văzu reîntorcîndu-se clătînd din cap. Femi se uita la cer. Ochii galbeni ai lui Nyoka priveau înainte, nevîzînd nimic. Locken începu să se convingă că avionul nu va mai veni, că se întîplase ceva.

Era însă sigur că Hansen și Bouche vor fi prezenți, dacă n-au sosit deja.

Fu pe punctul de a vorbi, cînd Femi îl privi ciulind urechile. Un zîmbet ușor înflori pe buzele ei:

— Il aud.

Locken ascultă. Nu auzi nimic. Il văzu pe Moses Nyoka clătînd din cap, confirmînd tăcerea. Avionul apără brusc deasupra capătului văii, bîzîitul sonor al motorului ajungînd pînă la ei un moment mai tîrziu.

Era un monomotor, cu aripi groase și lungi. Lățimea anormală a aripilor sale îl făcea să semene cu o libelulă. Proiectat de englezi, marca îi era nefamiliară lui Locken, dar silueta sa distinctă era negreșit construită pentru decolări și aterizări pe piste improvizate. La mai puțin de cincizeci de picioare altitudine pilotul reduse motorul și manevră avionul cu atenție tot mai aproape de virfurile copacilor.

— Asta da pilotaj, zise Mack cu vădită admirație.

Locken scrișni din dinți și pași înainte spre pajiște. Făcu cu mina deasupra capului.

Moses Nyoka se ridică încet, își scutură frunzele de pe pantaloni, cu o mină îndreptîndu-și gulerul cămășii și aranjîndu-și cravata.

Trecînd momentul de surpriză, Locken urmărea acum avionul stupefiat. Viteza de aterizare părea să fie ceva mai mică de patruzeci de mile pe oră; cu această viteză de necrezut, avionul părea să sfideze toate principiile de zbor.

La marginea pajiștii acesta coborî, fuselajul aproape atîngînd pămîntul. Apoi, cu un zgomot de motor în accelerație, se ridică din nou.

— N-o să aterizeze, strigă Femi.

— Nu, de data asta, zise Locken. Se va ridica însă din nou și va observa suprafața de aterizare.

La o sută de picioare de ei, pilotul ambală motorul, trăgînd puternic de manșă pentru a evita copacii de la marginea pajiștii. Cînd avionul trecu chiar pe deasupra sa, Locken îl văzu bine pe pilot. Avea o cască mare de protecție, ochelari negri de zbor, o mustață albă, bătoasă, și o față cu maxilare puternice.

Pilotul le arătă nepăsător degetul mare ridicat în sus și se îndepărtă, ciștigînd înălțime.

Locken se întoarse spre Nyoka:

— Fiți sigur că la a doua încercare va ateriza. Își dădu seama că mina i se odihnea ușor pe patul pistolului.

Plecînd avionul, o liniște încărcată de tensiune se lăsă iarăși peste ei. Femi își reținu un zîmbet. Mack la fel. Nyoka stătea rece, așteptînd.

O clipă mai târziu, avionul apărură aproape în același punct unde-l văzuseră prima oară. Pilotul puse brusc aparatul în pica.

— Dumnezeu! exclamă Locken.

— Uită-te la el, zise Mack, copleșit de îndeminarea pilotului.

Avionul se lăsă în jos, grațios. Locken înghiți în sec văzînd cît de încet se apropie. Auzi rateurile motorului, apoi un pocnet, și-și dădu seama că era vorba de o armă puternică, ce abia se distingea de zgomotul motorului.

— Trag în el! urlă Femi, neîncrederea transformîndu-i-se într-un sentiment de neputință.

— Trag...

Ochii lui Locken se ațintiră asupra avionului, sperînd, împotriva rațiunii, că gloanțele nu vor atinge nici aparatul, și nici pe pilot. Pentru cîteva secunde, neînchipuit de lungi, păru să fie așa, de vreme ce avionul își continua cu siguranță drumul către ei.

Apoi, încet, ca și cum era o parte dintr-un program acrobatic, aripa dreaptă începu să se ridice. Părea să fie încă sub un control perfect, dar deodată se răsuci cu nouăzeci de grade în jurul fuselajului, pînă ce vîrfurile aripilor stîngi ajunse perpendiculară pe sol. Apoi aceasta șterse pămîntul și fu zguduită puternic. Avionul se dădu peste cap, cu motorul urlînd, scăpat de sub control, și explodă, flăcări portocalii țîșnind din el, pînă-l cuprinseseră cu totul.

Ei îl priviră înghețați, într-o tăcere incredibilă, spartă apoi de zgomotul distinct al carabinei lui Miller, ce venea din direcția trecătorii.

20

Fugind, ajunseră aproape de clădire. Deodată, de undeva din stînga lor, printre copaci, răzbătu o bufnitură infundată a unei explozii. Zgomotul îl făcu pe Mack să se ridice ca și cum ar fi fost lovit taximetrul.

Locken îl împinse înainte și începură să fugă din nou. De-a curmezișul ușii clădirii, o bară de fier se odihnea peste un zăvor mare. Ferestrele erau închise ermetic. Locken trase în încuietoare fără ezitare și pași în interior, unde, în lumina slabă, îl lovi în față un val de aer igrasios și greu.

Parcurse încăperile cu pași mari, cercetînd minuțios. Jumătate din clădire fusese odată un hambar, unde generații de oameni trăiseră sub același acoperiș cu animalele lor, ca membri egali ai familiei. În dormitor, ochii lui Locken se opriră o clipă pe coarda subțire, ce atîrna din tavan, așa cum rămăsese cînd o tăiasă pentru a-l cobori pe Rachman. Telefon nu exista. Se răsuci cu iuteală spre ceilalți. Fără un cuvînt, el și Mack deschiseră obloanele ambelor ferestre. Una dădea spre cei cincizeci de yarzi de pajiște deschisă, către poteca ce ducea înapoi spre poiana unde lăsaseră Burtul. „O jumătate de milă bună“, se gîndi Locken. Ferma lui Evans se afla la încă o milă dincolo de ea. Cea de-a doua fereastră permitea să se vadă calea de acces spre locul unde avionul ardea încă cu violență. O milă pe partea cealaltă, îngustarea malurilor văii marca trecătoarea spre Cudwyp. Imediat sosi în fugă Miller, cu carabina în mînă.

— Era Hansen, explică el fără răsufare, introducînd alte cartușe în magazia carabinei. Nu l-am văzut decît cînd a tras în pilot.

Se uită la Locken și rinji:

— La naiba, l-ar fi putut lovi pe bătrîn cu o piatră la viteza cu care zbura.

— Ce s-a întîmplat cu Hansen?

— Am tras în el, dar am nimerit doar în tufișuri.

Locken asculta, nevrînd să creadă că Hansen făcuse acest lucru. De vreme ce el aștepta undeva la mijlocul distanței dintre fermă și poteca îngustă ce ieșea din vale, însemna că era în siguranță.

— Sîntem în capcană, nu-i așa, mister Locken? întrebă Femi.

— Acolo unde se află Hansen, terenul este ca o nicovală. Depinde de felul cum va întări ciocanul Bouche.

— Bouche? întrebă Miller.

— În timp ce veneam dinspre pajiște, am auzit o explozie. Bouche s-a dus la Burt.

Miller se făcu palid:

— Sînt acolo? gesticulă el cu carabina în direcția fermei lui Evans.

— De ce-ar fi asta o atît de mare surpriză?

— Dacă se află acolo, de ce nu vin înainte ca noi să ne pregătim?

— Nu știu. De aceea vreau să ghicesc ce pune la cale Bouche.

— Prefer să nu aștept, zise Nyoka. Stătea în picioare cu ochii lipsiți de galbenul obișnuit. Pieptul său, în ciuda fugii, respira normal.

— Ce sugerați?

— Să luăm inițiativa. Nu trebuie să așteptăm.

Locken îl studie o clipă. Părea că șocul provocat de vederea distrugerii ultimei șanse făcuse să-i dispară slăbiciunea.

— Nu noi alegem.

După ce făcu o pauză, Nyoka continuă:

— Poate că nu. Dacă va trebui însă să mor, nu vreau să aștept să se întâmple acest lucru stînd calm într-un grajd. Opțiunea, mister Locken, îmi revine mie.

— N-ai să mori, îl incurajă Femi, pe jumătate supărată. Locken zise:

— Putem apăra această casă oricît, dacă va trebui.

— Împotriva explozivilor? Risul zgomotos al lui Nyoka îi arătase cît de tare mințise. Bătrînul începu să facă pași cu fața imobilă, pe gînduri.

Locken zîmbi, dar fu obligat să-i admire curajul. Se întoarse spre Mack, care se postase singur la una din ferestre, cu pistolul rezemat de cornișă.

— Trezește-te, Mack. Ești pe punctul să preiei comanda fortului.

Pentru prima oară, Mack rămase fără glas. Îl privi pe Locken alb, apoi păru să înțeleagă.

— Ce ai de gînd să faci? întrebă Femi, cu o nuanță de îngrijorare în glas.

— Știu unde se află Hansen. Bouche e semnul de întrebare. Doresc să fac totul pentru a-l descoperi.

Nyoka se opri din mers cînd Locken i se adresă:

— Dacă vom găsi o portiță prin care să ne strecurăm, s-ar putea să mai aveți o șansă să ajungeți acasă. Bineînțeles, foarte mică.

— Nu-i suficientă pentru mine, mister Locken.

— Știu asta.

Își aminti mai tirziu ce ușor scăpase aceste cuvinte.

Nyoka rîse, aproape vesel:

— În ce mă privește, aș vrea un sfîrșit ceva mai puțin rușinos.

— Terminați! zise Femi.

Mack făcu un pas înainte:

— Vin cu tine, Michael. Să văd ce au făcut cu taximetru.

Locken dădu din cap, negativ:

— O să aflu eu, Mack. Am nevoie de tine aici. Ochii lor se întîlniră, dar ai lui Mack coborîră. Stai aproape de storno, îi porunci Locken.

Miller zîmbea din nou:

— Bună idee, mister Locken.

Acesta îi ordonă:

— Hai, Miller.

— Pentru ce?

— Am ceva de lucru pentru tine.

— De-acolo, de sus, o să meargă, aprecie Locken, îndîcînd o lespede cenușie de mărimea taximetrului, aproape ascunsă de silueta unui pin bătrîn.

„Din virful stîncii, gîndi Locken, Miller poate să acopere atît poteca ce duce spre poiană și ferma lui Evans, cît și cursul văii. Casa situată în spatele său este destul de aproape pentru a se retrage în caz de nevoie“.

Miller dădu nemulțumit din cap:

— De ce să nu stau înăuntru? Acolo cel puțin voi fi mai în siguranță.

— Ah, Miller, tot băiat de oraș ai rămas.

Acesta își împinse ochelarii pe nas:

— Pariez că Hansen se mișcă prin ținutul ăsta ca la el acasă.

— Între clădire și trecătoare este periculos. De ce ar risca?

— Casa ar fi mai protejată, asta-i tot. Vocea lui Miller avea obișnuita sa lamentație.

— În afară de faptul că Bouche poate să se apropie de ea cu cîteva kilograme de exploziv. De aceea, vei sta afară. Locken îi înmînă celălalt storno, spunîndu-i: Dacă te simți singur, cheamă-l pe Mack. O să te încurajeze.

— Nu mi-e frică, mister Locken. Să nu credeți asta.

— Nu cred nimic.

Îl lăsă la baza stîncii, cu carabina încleștată de miinile sale mici și delicate.

Locken știa că era imposibil de pătruns repede prin trîngul dens. Din două alternative rămase, poteca sau riul, o alese pe cea din urmă.

Din clipa în care pași în apa rece, mergînd cu genunchii îndoiți, săgeți ascuțite de frig îi amortîră picioarele. Decit

să riște zgomotul ce l-ar fi produs clipocind prin apă la fiecare pas, prefera să meargă tirșiindu-și picioarele pe fundul cu pietriș.

În eventualitatea că Bouche era înaintea sa, spera să-i parvină un avertisment cât de mic. Dacă existau și alții cu el, poate va auzi voci infundate sau va simți miros de țigări.

După douăzeci de minute de mers, nu sesiză nimic. Doar o dată percepu un zgomot distinct pe tonul invariabil al apei curgând. În fața sa, deasupra cascadei următoare, auzi un zgomot făcut parcă de o piatră ce cădea de la înălțime. Se opri, cu pistolul ridicat, numărând secunde până acestea se făcură minute. Nu văzu și nici nu auzi nimic omenesc. De aceea, porni mai departe.

Se opri doar cînd simți miros de cauciuc ars. La dreapta sa, aerul avea un aspect albastru, cețos. Lăsă firul apei prudent, îndreptîndu-se în zig-zag spre marginea poienii, unde se găsea taximetrul. Stricăciunile făcute erau mari. Părea că cineva îl zdrobise cu lovituri puternice de ciocan, ca și cum Bouche își concentrase minia asupra lui. Capota era răsucită în sus, radiatorul distrus, toată partea din față căscîndu-se spre el.

Se întoarse la pîriu și se tupilă ca să privească, peste podul de lemn, spre ferma lui Evans. Nedumerirea inițială făcuse loc unui ușor semnal de alarmă.

Studie mai bine de un minut fiecare din cele trei imobile. Întîi cel țanțos, din apropierea drumului. În diagonală, peste curtea fermei, grajdul de vite. Lingă el, aproape sub frunzișul copacilor, un finar vechi și mare, cu acoperiș oval. Nimic nu se schimbaseră cituși de puțin. Același automobil vechi, același rotocol de fum ce ieșea din cămin și mugetul vacilor din grajd. Nu se vedea însă nici o persoană. Monotonia aceasta îl puse pe gînduri.

„Prea multă liniște“, își zise încet, dar chiar în clipa în care rostea aceste cuvinte, ușa casei se deschise și din ea ieși un om. De la distanță de mai mult de o sută de yarzi, Locken zări un omuleț de vîrstă mijlocie, îmbrăcat în haine cenușii. Își împreună mîinile, trosnindu-și degetele, și începu s-o ia alene prin curtea fermei către grajdul de vite.

Locken se hotărî. Înconjură, tirîndu-se, curtea și se îndreptă, nevăzută de nimeni din casă, spre finar.

La circa douăzeci de picioare de intrare se opri. Interiorul finarului fiind neluminat, nu vedea nimic.

Controlă încărcătura pistolului, ieși din ascunzătoare și se îndreptă cu calm spre ușa deschisă, în cadrul căreia apărură imediat bărbatul.

Brusc, pistolul lui Locken fu îndreptat spre el. Îl somă :

— Stai pe loc !

— Ce vrei ?

Vocea bărbatului era încărcată de o nerăbdare care-l făcu pe Locken, ud pînă la genunchi, nebărbierit, cu pistolul în mînă, să se simtă mai mult decît ridicol. Omul se întoarse să-și scuture finul de pe cămașa sa decolorată, descheiată la guler. Din apropiere, acesta era mai robust decît păruse de la distanță. Avea gît gros, mîini scurte și late, păr rar și o față greu de reținut, dar curioasă ca înfățișare.

— Cine ești ?

— Evans. Cine te așteptai să fiu ?

Vocea sa avea o nuanță guturală, forțată, provocată de ceea ce ar fi trebuit să fie un mod tipic galez de împotrivire față de limba engleză.

— Sper c-o poți dovedi.

— N-am nevoie să dovedesc. Tu ești pe proprietatea mea.

Reacția sa, chiar sub amenințarea pistolului, îl făcu pe Locken să zîmbească :

— Bine, mister Evans. Te căutam.

— Dacă tot m-ai găsit, spune-mi ce vrei de la mine !

— Ce-ai văzut în ultimele ore ?

— Nimic care să merite a fi relatat. Eram înăuntru.

— Nici soția ta ?

— Este plecată la piață, dacă te interesează.

— Lasă comentariile. Ai un telefon ? Evans aprobă din cap. Aș vrea să chem poliția, îl informă Locken.

— N-ai decît, zise Evans repede, urmărind totuși pistolul. Este în bucătărie.

— După tine.

— Vrei să-mi ridic mîinile ?

— Nu, dacă ești cuminte.

Locken îl urmă cam la doi yarzi.

Bucătăria era caldă și plăcută, sursa principală fiind o sobă de fontă, în care ardeau lemne, așezată lingă alta electrică, emailată. Pe ea se afla un ceainic mare.

— Să fac un ceai ? întrebă Evans, încercînd un zîmbet prietenos. Telefonul e acolo, în spatele tău.

Locken se dădu înapoi cu fața spre el, ochii săi urmărindu-i cu curiozitate profilul blajin și oarecum plăcut în timp ce clătea ceainicul și se întorcea fără grabă spre sobă.

Locken mută pistolul în mîna dreaptă și ajunsese la telefon. Ridică receptorul din furcă și așteaptă tonul. Dar nu auzi nimic. Telefonul era mort.

Ceainicul era deja în aer, improșcînd apa clocotită, fiind proiectat ca o ghiulea spre el. Locken se feri, încercînd în același timp să mute pistolul din mîna dreaptă în cea stîngă. Ceainicul se lovi de perete, deasupra sa, stropindu-i spatele.

Bouche țîșni spre masă și o împinse spre Locken cu toată greutatea sa. Marginea ei îl izbi cu violență pe Locken de perete, făcîndu-l să geamă scurt. Se eliberă din strînsoare cu o mișcare bruscă și îndreptă pistolul spre pieptul lui Bouche. Un cablu strălucitor și încordat se vedea deja în pumnul încheștat al acestuia. Se feri cu iuteală și devie țeava pistolului printr-o lovitură dibace dată cu cablul. Locken simți o durere bruscă și violentă, auzi un țipăt pătrunzător pe care îl recunoscă ca fiind al său și văzu cum pistolul îi fu smuls din mîna. Încercă, bijbiind, o mișcare vicleană spre gîtul lui Bouche. Acesta trase de masă, lăsîndu-l pe Locken pentru o fracțiune de secundă fără rezistență și echilibru. Înainte de a-și reveni, Bouche se aruncă înainte. Locken profită de situație și lovi puternic. Se auzi un țipăt ascuțit.

Rezemat de perete, Locken îl pocni cu picioarele în plex pe Bouche și-l catapultă pe plita electrică, ce explodează.

Un miros de carne arsă ajunsese la nările lui Locken, care se uita la Bouche cum zăcea fără viață.

După ce stătu un timp să-și adune forțele, Locken se ridică, îl întoarse cu fața în sus pe Bouche și-și dădu seama că acesta avusese asupra sa o mașină infernală miniaturizată. Își luă pistolul și ieși în curtea fermei. Întîrzie mai multe minute în grajd, intră și în șopron, dar nu stătu decît puțin, știind că nu-și putea permite să zăbovească.

În timp ce Locken se întrebă cît timp ar mai avea la dispoziție, scrișnetul cauciucurilor unor automobile ce se opreau în curtea fermei îl făcu să se grăbească.

Se adăpostii urgent în spatele ușii de la intrarea șopronului și privi afară.

Un Jaguar negru, plin de noroi, oprise în spatele unui Humber. În cele două mașini, număra șapte oameni. Ușile se

deschiseră ca la comandă. Locken aștepta destul de mult pînă-l observă pe primul bărbat coborînd din Jaguar. În mîna stîngă ținea un pistol-mitralieră.

21

Gura lui Nyoka se contractă, lăsînd buzele în jos cînd Locken îi explică ce se întîmplase la ferma lui Evans.

— Au sosit foarte repede, mister Locken, comentă fără chef Nyoka.

— Cred că nu i-au chemat de prea departe. Bouche sau Hansen ar fi putut cere de la Londra întărituri încă de aseară. Totuși, cînd ne-au dat de urmă, nu dispuneau de ei. Probabil că au așteptat la Cudwyp.

— Ce facem acum, mister Locken? întrebă Nyoka pe un ton gata să respingă orice răspuns care nu s-ar fi potrivit cu ideile sale.

— În orice caz, nu ne putem permite să așteptăm ca să vedem cît timp le trebuie să ajungă pînă la noi.

— Atunci?

— O luăm pe jos spre Cudwyp.

Mack dădu cu nepăsare din umeri. Miller se aplecă peste carabină, jucîndu-se cu trăgaciul, fără a băga în seamă pe nimeni.

— Crezi că Hansen ne mai așteaptă? întrebă Femi, tremurînd vizibil.

— N-are nici un motiv să-și schimbe hotărîrea. E o milă și ceva de aici pînă la trecătoare și drumul e greu. Poate fi oriunde.

— În acest caz, cred că e momentul să tratăm cu mister Hansen, zise Nyoka, începînd să se dezbrace ostentativ.

— Nu fi stupid, zise Femi.

Tensiunea bruscă din cuvintele ei îi dădu lui Locken o soluție. Îl privi pe bătrîn cu înțelegere și spuse:

— Nu, Hansen este al meu.

— Probabil, dar el pe mine mă așteaptă. Doresc să nu mai fiu nici o clipă vînatul său hăituit, il contră Nyoka.

Locken spuse rapid:

— Nu, trebuie s-o luați prin vale. Malurile sînt suficient de înalte pentru a vă proteja. Valea duce spre trecătoare și de acolo pînă în oraș este mai puțin de o jumătate de milă.

— Crezi că acest fapt i-a scăpat lui Hansen din vedere?

— El va trebui să acopere pîriul și trecătoarea. Este postat într-un loc de unde să le vadă pe amîndouă. Eu voi fi deasupra dumneavoastră, căutînd acel loc.

— Ai spus că terenul este accidentat. Ce șanse vei avea să-l descoperi pe Hansen, înainte de a te vedea el? Una la zece? Una la douăzeci? Dacă te aranjează pe dumneata, ne va ucide pe toți.

— Nu avem altă soluție de a pleca de aici.

— Mai există o soluție, mister Locken. Noi doi, Miller îl privi și îi zise:

— Sinteți un om în vîrstă.

Aceasta îl făcu să zîmbească larg:

— În țara mea am dovedit înțelepciune și viclenie. Vă asigur că voi fi la înălțime și acum, le spuse Nyoka, ridicîndu-se, avînd în mînă un cuțit mare ce avea lama cam de patruzeci de centimetri.

— Unde l-ai găsit? întrebă Mack, sincer uimit.

— În bucătărie. Oțel de bună calitate.

— Nu destul de bun pentru a se măsura cu un glonț, zise Locken.

— Într-un asemenea ținut, e o armă mai bună decît crezi. Mă tem că Femi consideră redemptarea bărbăției mele cam barbară.

Fata se adresă către Locken:

— Ai de gînd să-l lași să acționeze?

Nyoka făcu un pas înainte:

— Mister Locken nu poate să mă oprească. Eu am fost hăituit. Nu sînt copil, Femi, și știu exact cît valorez. Se adresă apoi lui Locken: Oricare ar fi șansa împreună, singur o ai pe jumătate.

— Poate greșesc în privința lui Hansen. Este posibil să nu se afle acolo.

Miller voi să spună ceva, apoi se uită iar la carabină. Nyoka zise:

— Bine, dar mister Miller l-a văzut. Dealtfel, dumneata însuși ne-ai oferit un raționament logic și convingător că el ar trebui să fie între casă și trecătoare.

— Asta e doar logica mea, nu și a lui Hansen. Nu sînt sigur ce va face în continuare. De aceea, e mai bine să vă țineți aproape de Mack și Miller.

— Ei trebuie să-mi protejeze fata.

— Nu putem participa toți la vînatore, deoarece riscăm să ne întindă o cursă. E un profesionist antrenat, ce se simte aici ca la el acasă...

— Și eu mă simt la fel, zise Nyoka. Îți pierzi timpul de pomană, mister Locken.

— Poate că toți greșim. Probabil ar trebui să ne îndreptăm urgent spre Cudwyp. Oricum, dumneavoastră veți rămîne cu ceilalți.

Nyoka dădu negativ din cap.

Locken îi ceru din privire ajutor lui Mack, dar obținu doar un zîmbet crispat. Locken îl fixă un minut pe Nyoka, iar apoi îi ordonă lui Miller.

— Dă-i arma ta!

— Ce?!

— N-ai auzit bine, Jérôme, zise Mack cu autoritate.

Miller începu să mormăie, dar Locken se îndreptă spre valiză și scoase din ea arma de vînatore. I-o înmînă lui Nyoka, întrebîndu-l:

— Știți s-o folosiți?

— Sînt obișnuit cu astfel de obiecte, îl informă Nyoka, scoțînd cartușele din încărcător cu iuteală și introducîndu-le înapoi, mîinile sale uriașe acoperind complet arma. Își infundă un pumn de cartușe în buzunarul pantalonilor, ridică privirea și dădu satisfăcut din cap: Cred că ne vom descurca bine.

Cînd vegetația se indesi, Locken și Nyoka o luară înaintea celorlalți. De acolo, valea începu să se îngusteze, malurile sale avînd ferigi, hățisuri, șiruri dese de pini, mesteceni albi și molizi.

— Mai avem de făcut o milă prin acest hățis pînă la trecătoare. Va trebui să ne despărțim, zise Locken. Eu voi merge pe partea dreaptă a văii, iar voi pe stînga. Căutați un loc mai înalt, să vă adăpostiți dacă auziți că se trage.

Lîngă el, Nyoka dădea din cap aprobator. Fără cămașă și pantofi, părea că avea cu douăzeci de ani mai puțin. Ochii săi studiau cu intensitate tufișul din față, cu pumnul încheștat ferm pe cuțitul cel lung.

Întrebă:

— Unde sînt stîncile?

— Puțin mai încolo, înainte de trecătoare. În locul lui Hansen, eu acolo m-aș fi postat.

— Tocmai de aceea va aştepta probabil altundeva.

— Se poate.

Se despărţiră fără alte cuvinte. Locken se gândi prea tirziu să-i dea lui Nyoka unul din aparatele de emisie-recepţie. Se întoarse, dar negrul deja dispăruse în tufişuri.

Mai regretă că apelase la această tactică ce însemna de fapt sinucidere curată din cauza terenului, care-l avantaja total pe Hansen.

Zarurile fiind aruncate, se îndreptă totuşi spre partea riului şi înaintă, ştiind că şi Hansen avea vizibilitatea redusă.

Merse un timp doar în prezenţa propriei răsufări. Când ajunsese în locul în care presupusese că Hansen ar fi trebuit să-i aştepte, constată că a judecat greşit. El lipsea cu desăvîrşire.

După o jumătate de oră de mers, Locken se cătără în patru labe pe platoul stîncos şi cercetă rapid, cu pistolul în mînă, împrejurimile.

Sub el valea se îngusta, indicînd începutul trecătorii ce ducea spre Cudwyp. Dacă Hansen s-ar fi aflat în locul lui, ar fi putut să-i cureţe pe Miller, Femi şi Mack, ce se îndreptau spre trecătoare, de care îi mai despărteau doar cincizeci de yarzi.

Ridică privirea şi văzu tufişurile din vale mişcîndu-se. O clipă mai tirziu apărură silueta masivă a lui Moses Nyoka. Locken citi surpriza de pe faţa neagră, imobilă. Clătină din cap şi primi în schimb acelaşi semn de recunoaştere. Se deplasă cîteva sute de yarzi pînă la capătul platoului.

Avea înaintea trecătoare în toată lungimea ei şi aprecie că, intrucît tovarăşii săi intraseră în ea, existenţa unei capcane era exclusă. Pereţii de piatră aproape verticali, fără vegetaţie, făceau ca trecătoarea să pară ca şi tăiată în adîncurile pămîntului, o cicatrice cenuşie, care nu se vindecase niciodată. Din loc în loc, piriul săpase la baza malurilor abrupte, oferind pentru cei de jos posibilităţi de adăpostire în caz de pericol. Aceleaşi calităţi le aveau şi stîncile de pe cărare şi din albia riului.

Un singur om putea ţine uşor la respect trecătoarea pînă ce-i soseau ortacii înarmaţi. Odată ajuns în trecătoare, Hansen era în măsură să acopere ambele direcţii pînă la sosirea ajutoarelor şi să-l trimită pe Nyoka pe lumea cealaltă.

Un gând începu să incoltească în mintea lui Locken. Încă neîncrezător, merse de-a lungul platoului pînă ce văzu jos feribotul. Apoi se îndreptă repede spre locul unde îl văzuse

pe Nyoka. Era intrigat de ce Hansen nu acţionase pe platou şi nici nu apelase la o ambuscadă.

Se întrebă ce alte posibilităţi avea Hansen şi ajunsese la concluzia că acesta nu putea face nimic altceva decît să aştepte liniştit pînă ce un dobitoc ca Locken va trece pe lângă el, folosind un glonţ pentru lovitura de graţie, iar apoi să-i ia pe rînd, din spate, pe ceilalţi.

Uitîndu-se înapoi spre cărarea pe unde veneau tovarăşii săi, i se păru că-l vede pe Hansen.

Puse în funcţiune storno şi întrebă :

— Mack, mă auzi ?

— Slab.

— Găseşte adăpost şi stai unde eşti. Hansen vine, din spate, cu viteză spre voi.

22

Locken găsi stîncă necesară la cîteva picioare de locul unde traversase spre trecătoare. Coborise de pe platou aproape pe verticală, hăţişurile zgîrîindu-i faţa, genunchiul sting, rigid, împotrivindu-se eforturilor la care era supus. Sări iute în spatele ei. În acel loc valea se strîmta. Riul curgea la cîteva paşi în stînga lui Locken, tufişurile îndesîndu-se spre dreapta. Ochii lui urmăreau trecătoarea în direcţia din care trebuia să apară Hansen. Mai avea cîteva secunde.

Vedea bine cam pînă la douăzeci de yarzi. Aşteptă cu pistolul în mînă. Deodată apărură în bătaie Hansen. Venea spre el cu pas uşor, alergînd aplecat ca o felină. Carabina sa grea, puternică, i se legăna ca o pendulă în mina dreaptă. Când ajunsese suficient de aproape, Locken ochi spre duşman. Dacă ar fi tras, glonţul l-ar fi lovit uşor deasupra genunchiului sting.

Îi stătea pe buze să-l someze pe Hansen, cînd o figură întunecată alunecă brusc în marginea razei sale de vedere. Moses Nyoka năvăli din hăţişuri, la mai puţin de zece picioare, din dreapta lui Locken, oprindu-se uluit în nemişcare.

— Înapoi !

Locken strigă fără să se întoarcă, văzîndu-l pe Hansen manipulînd rapid uriaşa sa carabină. Trase fulgerător, fără a fi convins că va nimeri. Hansen făcu un salt teribil şi căzu înainte, trăgînd de la briu în timp ce se prăbuşea. Urletul cavernos al carabinei lui şi impactul glonţului greu veniră

ca un singur zgomot. Trunchiul unui copăcel se despică la două picioare de coapsa stingă a lui Locken, acoperindu-l cu așchii ascuțite.

Hansen căzu în spatele unui tufiș. Locken ochi și trase. Glonțul ricoșă departe, inofensiv. Sub tufă era o stincă solidă. Locken injură și privi în dreapta sa. Nyoka reacționase iute. Corpul său mătăhălos părea că se îngustează în el însuși pentru a se adăposti în spatele unui mestecân alb. Privea spre Locken și aștepta ordinele acestuia.

Locken îi făcu semn să stea liniștit. Nyoka clătină din cap și făcu un gest sinuos cu mîna sa uriașă, cu degetele răsfirate. Avea de gînd să-l înconjoare pe Hansen. Locken îl dezaprobă violent prin semne, dar Nyoka se întoarse, îndepărtîndu-se. Locken voi să urle, însă își schimbă hotărîrea, mizînd pe ceva.

Deodată, se auzi vocea lui Hansen :

— Tu ești, Locken ?

— Eu sînt, Rickard.

— Bine ochit, Locken. O cicatrice pentru care va trebui să-mi amintesc de tine.

— Mai am de făcut încă două. Sper să nu mori mai repede decît doresc eu.

Auzi un rîs aspru :

— Voi trăi mult, prietene.

— Ce-i prea mult nu-i sănătos.

— Poate vom lucra împreună cîndva. Ești un tip inteligent, Locken.

— Destul de inteligent ca să mă îndoiesc de asta, Rickard. Locken privi peste ascunzătoarea adversarului. Trecătoarea era pustie. Nu se vedea țipenie de om. Unde-ți sînt prietenii ? întrebă el.

— Află că sînt singur. Ar fi trebuit, totuși, să te fi salvat cînd ai avut șansa. N-ai fost prea inspirat.

— Nu puteam fără a-ți spune la revedere, Hansen. Aruncă-ți „tunul“ și vom discuta.

— După tine, prietene. Cred, sînt convins că vrei să mă omori.

Locken ascultă atent. Vocea lui Hansen se deplasase parcă cîteva picioare mai spre dreapta.

Cel mai sigur drum pentru Nyoka ar fi fost de-a lungul firului apei, folosind malul drept acoperire. Pentru asta Nyoka ar fi fost obligat să parcurgă din poziția sa inițială, trecînd

pe lingă Locken, cîteva yarzi pînă la apă, ceea ce i-ar fi luat ceva timp. De aceea, el alese un drum mai drept prin hățisuri. Locken știa că într-un anumit punct Nyoka trebuia să treacă aproape pe sub nasul lui Hansen și cum acesta continua să se deplaseze spre dreapta, era tot mai periculos.

Locken presupunea că Nyoka, înarmat cu pușca, va încerca să se apropie la cel puțin 15 sau 20 de picioare.

Un glonț trimis din carabina lui Hansen ar fi despicat malul în orice punct de la acea distanță. Nyoka trebuia să cunoască asta. Locken se gîndi să-l avertizeze, deși știa că încăpățînatul bătrîn ar fi acționat tot conform planului său. În plus, risca să piardă o șansă de a-l surprinde pe Hansen.

Ochii lui se îndreptară spre locul unde trebuia să fie Nyoka și văzu doar tufișuri dese, nemișcate.

— Stai liniștit, prietene. Sper că nu pui la cale ceva imprudent, auzi avertismentul lui Hansen.

— N-am să te ucid, Rickard, înainte de a afla cîteva lucruri de la tine.

— Vrei să știi, probabil, ceva despre noaptea aceea, da ?

Locken se încruntă, sesizînd răceala din vocea lui Hansen.

— Ai ghicit, Rickard. Nu-ți promit însă nimic în schimb.

— O să-mi dai ceea ce doresc, Locken. Vei vedea, deoa-rece îți voi demonstra că ai fost tras pe sfoară, prietene. Wrodny era deja mort din clipa în care a intrat în fermă.

Locken simți cum transpirația începu să-i curgă rece pe frunte.

— Bănuiesc că te-ai gîndit mult, Locken, cum te-am păcălit, continuă Hansen, scîpînd un geamăt de durere.

„Prin dreapta, probabil, Nyoka se apropie de el“, judecă Locken.

— Erai înăuntru, așteptînd. Nu exista altă cale.

— Trebuia să fi fost tîmplar sau instalator de apă pentru a mă dibui, Locken. În acea casă veche, cu multe ascuntru a mă dibui, Locken. În acea casă veche, cu multe ascuntru, aș fi putut aștepta în cel puțin o sută de locuri sigure, zișuri, aș fi putut aștepta în cel puțin o sută de locuri sigure, ca, de pildă, în spatele unui perete, la subsol, în spălătorul de rufe. Am intrat însă prin luminator, ca un pompier. Apoi am așteptat șase ore doar în prezența șobolanilor și a păianjenilor, fără să mă mișc cînd se zbenguiau pe mine. Doream să rezolv cît mai bine treaba.

— Îți place munca asta, Rickard.

— Cum ai încerca să prinzi un leopard, bineînțeles sarcină mult mai grea.

— Cine-l căuta ?

— Unul din propriile voastre servicii, Locken.

Acesta întrebă furios :

— De ce te-ai implicat în afacere ?

Risul lui Hansen fu nepăsător.

— Fără un motiv special.

— Te-au interesat numai banii ?

— Nu, zise Hansen chicotind. Îmi place jocul. Fă-l dificil și victoria va deveni mult mai prețioasă. Cu Wrodny a fost autodisciplina de a aștepta. Și faptul că erai cel mai bun. Cît îl privește pe Wrodny, știam doar că trebuia să moară în zori.

În lunile petrecute într-un pat de spital, cu ochii ațintiți în tavan, Locken reconstituise exact totul pînă la acest punct, mergînd încă un pas mai înainte. În dimineața dinaintea zborului său, Wrodny trebuia să aibă o întrevedere cu doi anchetatori de la M.I. 5 din Londra, parte a aranjamentului făcut pentru a-l preda apoi americanilor veniți în Anglia în acest scop. Locken ghicise că Wrodny fusese ucis pentru a-l împiedica să discute cu cei din M.I. 5. Ce le-ar fi putut spune nu întui niciodată. Poate nici Wrodny n-ar fi știut. Poate rostirea unui nume, relatarea unor evenimente... Lui Locken nu-i păsase.

— Cine te-a angajat, Rickard ?

— Cred că e întrebarea principală. Dacă presupui că eram acolo înainte de a veni tu, atunci îți dai seama.

— Nu știu să pătrund în mintea oamenilor, prietene. Vreau să aflu de la tine.

— Cap Collis. Te simți mai bine acum ?

Nu mai simțea absolut nimic. Nici ură, nici ușurare. Nimic. Nici chiar surpriză. Doar o îndoială care nu vroia să-l părăsească.

Acum Locken își dădu seama că Hansen se găsea în fermă cînd sosise Wrodny, cu puțin înainte de a instala sistemele lor sofisticate de avertizare. De aceea, trase o linie imaginară spre Cap Collis. Collis găsisse ferma și fusese unica persoană care știa destule despre importanța lui Wrodny pentru a-l pune la treabă pe Hansen. Nu descifra mobilul, știind că sarcina „Syops”-ului fusese întotdeauna protecția, pur și simplu. Asasinatele erau apanajul C.I.A.

— Collis nu avea nici un motiv.

— Ba da. Avea un motiv foarte serios, prietene. Dacă nu m-aș fi incurcat cu afacerea Wrodny, nu mi-aș fi bătut capul să aflu. Dar cînd Elise Roqué l-a menționat pe Collis, i-am pus mai multe întrebări.

Locken înaintă pe coate :

— Îl știa Elise pe Collis ? Adică pe nume ?

— Cred că mai mult decît atît. Știa că el, cîndva, dirija, dintr-un birou de avocatură, o rețea de agenți C.I.A. în Cuba.

— Cum a aflat Elise aceste lucruri ?

Hansen rise :

— Simplu. Era unul din agenții lui, preciză, reluîndu-și risul sarcastic.

— Crezi că-i de ris, prietene ?

— Desigur. Toată povestea e rizibilă.

— Deci, Collis ți-a ordonat să-l ucizi pe Wrodny, iar tu ai depășit norma cu unul. De ce am avut eu norocul să scap ?

— A fost neplăcut pentru amîndoi, te rog să mă crezi, Locken.

— Mi-ar place să-ți văd zîmbetul, Hansen.

— Oh, da... zise acesta și apoi tăcu brusc ca și cum altceva i-ar fi atras atenția. Locken auzi deschizîndu-se și închizîndu-se încărcătorul carabinei, în timp ce Hansen înlocuia cartușul tras. Regret foarte mult noaptea aceea, Locken.

— De ce, Hansen ?

— Pentru că nu mi-am făcut bine treaba, neucigîndu-te cînd am avut ocazia.

— Va trebui să te obișnuiești cu gîndul acesta.

Vocea lui Hansen se auzi rece :

— Te-aș fi ucis în noaptea aceea fără ezitare, repede și curat, cum i-am tratat pe Wrodny și colegul tău cel tînar. Așa ar trebui să moară omul, Locken.

Confesiunea lui Hansen curgea liber acum, Locken prelungind-o cît mai mult pentru a-l asigura pe Nyoka și pe el însuși. Chiar dacă Nyoka se afla prin apropiere, preferase să nu acționeze încă.

— De ce n-ai făcut-o ?

— Condițiile contractului, prietene.

Lui Locken îi trebui ceva timp să priceapă bine afirmația.

— Vrei să spui că Collis ți-a ordonat să mă împuști în acel mod ?

— În cele mai mici amănunte.

Vocea lui Hansen se îndepărta, ca și cum ar fi întors capul în timp ce vorbea.

— Treaba te va costa scump, zise Locken. Aruncă arma, Rickard! Înainte de a fi prea târziu.

— Nu cred, replică după o pauză Hansen. Unde-i Nyoka?

Locken simți cum i se strânge stomacul, știind deodată că totul se va sfârși rău. Se tîrî în genunchi, făcîndu-și singur curaj.

— Aud că te miști, Locken. Să nu umbli cu tertipuri cu mine.

— Fără tertipuri, Rickard.

— Tertipurile mă amuză, Locken..., dar în acest moment nu-mi plac. Să știi că degetul meu stă pe un trăgaci foarte sensibil, iar arma mea este îndreptată spre o creatură mare și neagră pe care am văzut-o urmărindu-mă prin tufișuri. Dacă m-aș amuza, carabina mea s-ar descărca, în mod sigur, iar amicul tău...

— Nu umbla cu cacialmale, Rickard.

— Cacialmale?!

Urletul asurzitor al carabinei lui Hansen sfișie violent tăcerea de sub copaci, un ecou sinistru rostogolindu-se de parte, pe vale.

— Moses!

Vocea lui Nyoka veni slabă de la treizeci de picioare dinspre dreapta ascunzătorii lui Hansen:

— Intact, mister Locken, dar un glonț a trecut foarte aproape.

— Atît de aproape pe cît am dorit, amicii mei.

— Am îmbătrînit cu adevărat. Am făcut o treabă proastă, se muștră Nyoka.

— Nu atît de rea, zise Hansen. Numai că nu suficient de bună. Mai am un glonț. Înțelegi, Locken?

— Înțeleg.

— Vreau pistolul. Aruncă-l spre mine.

Locken îl azvîrli fără ezitare.

— Și acum, mister Nyoka să se ridice foarte încet. Fără armă. Așa ca să-l văd mai bine.

— Mister Locken!?

Sunase ceasul. Locken aprobă din cap, știind că nu era nici o șansă.

Nyoka se ridică din iarbă. Stătea neajutorat, așteptînd cu miinile pe șolduri.

Hansen se aplecă brusc spre Locken, cu fața cenușie:

— Acum tu. În picioare, te rog.

Pușca grea îl urmărea pe Locken, ridicîndu-se.

— N-ai să-l împuști, nu-i așa, Rickard?

Hansen zîmbi, încrețindu-și fruntea:

— Ar fi o prostie, după ce am făcut atît de mult ca să-l țin în viață.

23

— Știi de mult că n-am să-l împușc, amice. Hansen îi vorbi dintr-o parte, cu pușca atîntită din nou spre Nyoka. Bătrînul făcuse, ezitînd, cîțiva pași înainte, consternarea sa durînd puțin mai mult decît bănuia.

Apoi înțelese. Hansen n-avusese timp să reîncarce. Carabina mai avea doar un glonț. În dosul privirii speriate de pe fața bătrînului se afla un calcul pe care Locken îl desluși. Pe spatele lui Nyoka, țintuit de bretele, Locken văzu minerul cuțitului său lung. De aceea spuse:

— Știu de circa zece secunde. Cînd primul tău glonț nu l-a ucis.

— Deci, cunoști cite ceva despre Rickard Hansen, nu?

— Cînd ne-am angajat în trecătoare și tu n-ai încercat să ne oprești, am început să mă întreb: de ce?

— Ca să treceti.

Locken făcu cu capul spre pușcă și-l văzu pe Nyoka înaintînd un pas spre Hansen, care-l privea.

— Ai cîștigat jocul, Rickard. Nu-i nevoie să-l împuști.

Hansen făcu puțin efort să zîmbească, ochii alunecîndu-i rapid în jur.

Locken vedea unde îl împușcase. O gaură de mărimea unui ban, ușor singerînd în partea musculoasă a coapsei stîngi. Nici o rană la ieșire.

Locken încerca mai departe să temporeze:

— Ți-ai asumat un mare risc la apartament, Rickard.

— De nevoie, prietene.

— Vrei să spui că ne-ai surprins aproape pe toți?

Tonul lui Nyoka era încă de nerecunoscut.

Capul lui Hansen se aplecă spre el:

— Cred că Locken știe mai bine. Ce să fi făcut? Misiunea presupunea participarea mea. Dacă ați fi început de la ușa apartamentului, ar fi trebuit să inventez un motiv de a

dispărea. Apoi se adresa lui Locken: Nu mi-ai dat, din fericire, ocazia. Eram satisfăcut văzându-te, dar insistența lui Bouche de a-i sprijini pe cei de-afară ne-a făcut jocul mai greu. Încercă să zîmbească, dar buzele îi deveniră palide.

— Pistolarii de pe alee, Rickard. Îndeosebi, cel care ieșise din spatele porții verzi.

Fruntea lui Hansen se ridică întrebătoare:

— Nu l-ai putut vedea?

— Nu, te-am văzut împușcându-l! Cînd am tras eu, el se ciocnea de taximetru, în loc să resimtă impactul glonțului meu. S-a întîmplat prea repede pentru a mă gândi atunci, iar în minutul următor tu erai pe scara de incendiu.

— Probabil că am tras aproape în același timp. Un glonț bine ochit izbește mai tare, nu?

— A fost un mare noroc.

Hansen luă în seamă cuvintele aproape cu plăcere.

— Bomba din taximetru era una din cele mai puternice, cred. Aceasta m-a îngrijorat cel mai mult.

— Bombă? zise Nyoka, făcînd imprudent încă un pas spre Hansen.

Acesta reacționă brusc, pregătindu-și carabina:

— Nu, nu, amice. Ar fi păcat să strici totul acum. Dacă te apropii, ești mort.

Fu un moment de tensiune, deoarece Nyoka se uita ca și cum ar fi acceptat provocarea.

La indemnul lui Hansen, Locken interveni:

— Moses, nu merită să riști.

Nyoka răsufală adînc, apoi făcu un pas înapoi. Hansen coborî arma:

— Chiar așa, domnilor. Îmi datorati aceste citeva întîmplări. Dacă Bouche ar fi fost cîștigător, n-ați mai fi plecat niciodată de pe aeroport. Era destul de pornit și de hotărît.

— Destul de decis pentru a face o greșeală stupidă, agățînd coarda bombei de toba taximetruului, sau cînd s-a hotărît să ascundă aparatul de ascultare sub scaunul din față.

Hansen rise liniștit:

— Bouche intenționa să-l plaseze sub capacul rezervorului de benzină. Sub scaun știam că va fi descoperit. Am crezut că-l veți distruge.

În vocea lui se simțea o ușoară ironie.

— Ai fi putut distruge singur drăcia aceea, interveni Nyoka.

— De ce? Sa-i mai dau un motiv de suspiciune? După afacerea din apartament, Bouche începuse să mă urmărească pas cu pas.

— Tu ne-ai avertizat cu claxonul taximetruului la han? întrebă Locken.

— Da. Era singura soluție la care puteam apela. A mers, nu?

— Ce urmăreai, de fapt?

— La han? Planul nu era prea clar, în afara de zahărul din benzină, pentru a vă întîrzia. De pildă, Elise a găsit întîmplător uniformă într-un dulap și i-a venit ideea să se îmbrace în femeie de serviciu. Apoi a intrat cu tupeu pe ușa din față. Eu am așteptat în întuneric, păzindu-l pe Nyoka.

— Ai trecut prin mari încercări ca să mă ții în viață, zise acesta.

Hansen replică prompt:

— Greșit, amice. Am făcut totul pentru a-i împiedica pe alții să te ucidă. Am jucat partida de unul singur. Îmi plac riscurile și sînt convins că a cîștiga înseamnă a-i face pe alții să cadă.

Nyoka îl privi pe Hansen cu siguranță, arogant chiar. Locken sesiză acest lucru.

Hansen nu-l băgă în seamă și continuă:

— Tu, Nyoka, fiind adversar, trebuia să te suprim.

— Prostii, zise brusc Nyoka. Moșicul de cumnatu-meu ar fi putut trimite oricînd în ultimii ani alți ucigași. Realmente nu reprezintă chiar atît de mult...

Hansen rînji și ridică nepăsător din umeri:

— Cineva l-a convins că ești. Moartea ta aici ar servi mai mult altora decît lui Aman.

— N-a fost ideea lui? întrebă Nyoka iritat.

Drept răspuns, Hansen ridică arma și se adresa lui Locken:

— Elise mi-a spus cine era în spatele planului de a-l ucide pe Nyoka și aceasta m-a făcut să lupt împotriva lor. Bouche a acționat doar minat de ura sa față de patrioții de orice fel, preferînd să nu fie albi.

— L-ai fi putut ucide cînd nu erați decît voi doi, zise Nyoka cu o furie rece.

— Greu de făcut. Șoferul mă supraveghea tot timpul cu atenție. N-am avut nici o ocazie.

— Deci, te-ai întors să ne vorbești despre asta, îl ironiză Locken.

Hansen se făcu că nu-l bagă în seamă și continua :
— Aș vrea să știi ceva despre împușcături...
Nu termină fraza. Locken văzu fața lui Hansen schimbându-se de uimire în momentul exploziei, care-l rani mortal.

24

Nyoka exclamă uluit :
— Doamne, Dumnezeu ! Ce s-a întâmplat ?
— Cineva a lăsat o bombă amorsată în trecătoare și Hansen a atins-o cînd a pășit spre mine.
— Dar cine ?
— Ori Mack, ori Miller, zise Locken, observînd că uluiala se transformase în meditație pe fața lui Nyoka.
Se întoarse pentru a-l privi pe Hansen. În ochii împăienjeniți de șoc ai acestuia, Locken citi panică.
— Locken... s-a lucrat curat, zise Hansen, dar rostind cuvintele cu greutate, în timp ce miinile sale căutau cu înfrigurare carabina.
Fața lui Nyoka se schimonosi :
— Lasă-l s-o ia. E deja un om mort...
Locken se aplecă spre Hansen și-l întrebă :
— De ce-ai tras în avion, Rickard ?
— Nu l-am doborât eu.

Gîndurile lui Locken se întoarseră înapoi, către zgomoarele pe care le auzise pe cînd se furișa spre ferma lui Evans, după ce avionul fusese distrus, și-și dădu seama că Hansen n-avusese timp să doboare avionul, să se întoarcă nevăzut în poiana unde lăsaseră turismul și să revină la hambar.

Un singur om putuse să doboare avionul și acesta se numea Miller. Pornind de la acest nume, desluși legăturile lui Collis cu C.I.A. și intenția lor de a-l vedea pe Nyoka asasinat în Anglia. Cap Collis exploatase dorința sa oarbă de a se răfui cu Hansen și, pe deasupra, i-l băgase pe git pe Miller.

Locken se uită la Nyoka, își dădu seama că acesta gîndea la fel, și-l văzu cum scoate cuțitul cel lung și își exprima îngrijorarea :

— Miller o are pe fata mea în mină, mister Locken.
Locken încercă să-l calmeze, dar Nyoka țîșni spre locul ce-l interesa. Acesta se aruncă asupra lui, dar bătrînul se

feri cu agilitate. Cînd Locken își reveni la poziția normală, îl văzu pe Nyoka alergînd în direcția trecătorii.

Intrucît la apelurile sale bătrînul nu se lăsă convins, îl avertiză prin storno pe Mack.

— Venim spre tine. Stai cu ochii pe Miller.

— Îmi pare rău, Michael, auzi Locken răspunsul. Jérôme face pe nebunul.

— Potolește-l, Mack !

— Voi face tot ce-mi stă în putință.

Trosnetul carabinei lui Miller ajunse la Locken din direcția trecătorii.

Imediat auzi vocea rugătoare a lui Hansen :

— Locken !

Locken își luă pistolul de pe pămînt și, după mai multe momente de ezitare, împinse carabina spre mina întinsă a lui Hansen. Văzu fruntea înaltă relaxîndu-se și un început de zîmbet.

Apoi o porni în goană.

Ochii îi erau deja fixați pe poteca din față, conștient doar de propria sa respirație cînd, din spate, auzi o împușcătură, ultima de fapt.

Îl găsi pe Mack la cîțiva pași dincolo de intrarea îngustă în trecătoare, unde tufișul des al văii se rărea și în cele din urmă dispărea cu totul. Zăcea mort cu fața în jos. În spate avea o rană gravă.

Locken nu stătu prea mult și-și continuă cursa prinzîndu-l din urmă pe Moses Nyoka.

Pașii bătrînului erau grațioși și ușori, mersul puternic, schimbîndu-se imperceptibil cînd se confrunța cu denivelările de teren. Cuțitul din mină se legăna în ritm cu mișcarea brațelor sale.

Locken îl rugă din nou, strigînd puternic, să se oprească, dar nu fu ascultat.

Încercă să-l ajungă în fugă, deși era conștient că nu-l vor ajuta puterile.

Constată că distanța dintre el și Nyoka se mărea, și-l văzu la cincizeci de yarzi pe Miller, așteptînd calm în mijlocul potecii, cu Femi în brațe. Pardesiul ei, tras de pe umeri, îi imobiliza miinile la spate, întinzîndu-i totodată bluza fină peste sîni.

Nyoka se uită înghețat. Locken văzu fața lui Miller luminată de un zîmbet. O strînse mai mult pe față spre el, cu ochii fixați asupra bătrînului.

Știind ce va urma, Locken îl atenționa pe Moses să fie prudent. Era însă inutil, deoarece acesta, văzînd cum Miller îi dezgolește bustul fetei și i-l pipăie cu poftă animalică, se năpusti înainte, urlînd ca o fiară rănită.

Miller o împinse pe față, care încerca să se interpună între carabina lui și tatăl său, apoi o lovi în cap cu arma, sărînd peste ea, în timp ce cădea. Așteptă, zîmbi sarcastic și îl privi pe Nyoka înaintînd rapid spre el.

Locken ridică pistolul, deși își dădea seama că statura gigantică a lui Nyoka îi bloca orice posibilitate de a-și atinge ținta.

Trase totuși peste Nyoka, în speranța deșartă de a-l nimeri pe Miller. Văzu glonțul lovînd stînga din stînga lui Miller. Repetă operația. Mai avea în pistol un cartuș și opt în încărcătorul din buzunarul de la piept.

Începu să alerge din nou. Miller luase deja poziție de tragere.

Cînd Nyoka ajunse la mai puțin de 20 de pași de Miller, acesta trase și Locken văzu cum corpul masiv al bătrînului se poticni, ezită, se aplecă din nou, opintindu-se înainte.

Locken trase din nou în direcția lui Miller, fără succes. Aflat în siguranță, acesta ridică țeava carabinei și-l ochi încă o dată pe Nyoka, încercînd lovitura de grație.

Locken văzu cum al doilea glonț al lui Miller îl răsuci pe Nyoka spre stînga, apoi se ciocni de stînga de alături ca un om beat, se întoarse, își adună puterile și o porni din nou înainte.

Miller se ridică și trase iar de două ori. Nyoka, lovit în plin, se balansă și căzu în față.

Miller își ridică privirea, căutîndu-l pe Locken. Zîmbetul i se întinse din nou pe față. Porni, aproape semet, spre locul unde căzuse Nyoka și trecu peste acesta, introducînd cartușe în carabină.

Din alergare, Locken introduse ultimul încărcător în pistol și trase de la înălțimea pieptului. Miller reuși să se ferească, adăpostindu-se prin plonjon.

Locken alergă spre el. Cînd aprecie că Miller va trage, se trînti la pămînt și ascultă vijitul sec al unui glonț ce-i trecu foarte aproape de urechea dreaptă.

Locken trase de două ori spre Miller, dar acesta se retrase repede. Singura sa șansă era să deschidă focul de fiecare dată cînd Miller ridică carabina, obligîndu-l astfel să tragă fără a putea ochi. Era o tactică bună pentru exact încă cinci cartușe. Făcu eforturi pentru a se concentra, însă atenția sa fu distrasă de Nyoka, care se sculă cu cuțitul în mină și se îndreptă spre Miller.

O întoarcere a capului lui Miller și Nyoka n-ar mai fi atins țelul ce-i dădu-se tîria să-și ridice corpul de la pămînt.

Locken se ridică în picioare și aruncă pistolul ca și cum nu mai avea nevoie de el. Miller trase o dată, cu multă grijă. Locken căzu, luptîndu-se cu valul de înconștiență care-l cuprîndea, știînd că gloanțele următoare ale lui Miller îi vor găuri corpul, iar la urmă de tot și capul. Rosti, totuși, cu mare greutate, „Pui de cățea“.

Avu impresia că-l vede pe Miller întorcîndu-se, iar pe Nyoka aruncîndu-se cu cuțitul în mină asupra lui. Urlînd sălbatic, Moses îl trimise pe Miller pe lumea cealaltă.

25

Un nod de durere îl chinuia. Locken deschise ochii, îi aținti asupra negurii cenușii de deasupra sa și căzu din nou pe spate.

Într-un tîrziu, încercă să se gîndească la evenimentele întimplute. Realiză că privea într-un tavan, iar corpul său umed și fierbinte era acoperit de o pătură aspră.

Recunoscuse pereții groși ai hambarului. Femi se aplecă asupra sa de pe un scaun aflat la cîteva pași depărtare.

Încercă să articuleze cîteva cuvinte și abia rosti, adresîndu-se fetei:

— Îmi pare rău.

Femi îl informă:

— L-am îngropat, Locken. Într-un loc fără umbră. Pe ceilalți i-am lăsat să-și mănînce corbii. Sufletul lui Miller va putrezi odată cu corpul său, sînt sigură. Regret că n-am mai avut timp pentru a-l îngropa și pe prietenul tău.

— Cît e ceasul?

— Înainte de amiază. Nu știu precis.

— Cine m-a adus aici?

— Eu. Erai cînd lucid, cînd inconstient. Dădu apoi din cap spre fișia din bluza sa legată în jurul genunchiului lui Locken și spuse: Proteza te-a apărut destul de bine de șocul glonțului, dar ai nevoie de doctor.

În locul bluzei, Femi adaptase eșarfa mov într-un fel de sutien ce-i venea bine. Locken dădu într-o parte pătura, se opinti și cobori din pat, scrișnind de durerea ascuțită care-i cutremură întreg corpul. Spuse totuși:

— Carabina lui Miller o iau eu.

Femi îi înmînă arma și-l informă:

— Am așteptat, dar n-a venit nimeni.

Locken deschise magazia carabinei, scoase tubul tras, se uită la locașul gol, și zise:

— Să sperăm că la fel se va întîmpla și în viitor.

Se ridică în picioare. Încăperea se învîrtea cu el.

Femi observă:

— Ai grijă. Ce-o să facem?

— Plecăm. Cît mai repede cu putință. Întinse mina spre ea. Am nevoie de ajutor.

Părăsiră hambarul. Femi ducea cu o mînă geanta de piele, ce mirosea acum a singe, cu cealaltă sprijinindu-l pe Locken. La marginea lizierei ea folosi cuțitul pentru a reteza o ramură ruptă și o transformă rapid într-un baston scurt și noduros. Nici unul nu vorbi pînă ce nu ajunseră în poiană, unde dădură peste taximetrul avariat. Femi se uită la el, ochii i se înroșiră, dar lacrimile nu veniră. Întrebă:

— De ce, Locken?

— De Miller zici?

Ea clătină negativ din cap:

— De ce toate acestea?

Locken încercă să găsească o explicație care să însemne ceva pentru fată.

— Pot presupune cîte ceva, dar nu pretind să înțelegi. Vorbea, încălecînd cuvintele, cu o voce stranie. Un om ori o organizație s-a convins că uciderea tatălui tău, aici și acum, era necesară pentru a redresa un echilibru sau poate doar pentru a obține un avantaj moral asupra vreunui om de paie, care ar fi fost ales anul acesta. Apoi, cei interesați au semnat o minută operativă cu titlul „Final de urgență” și s-au retras în lumea lor.

Fata stătea lingă el cu buzele strînse, tăcută. El se opri, ascultă, se gîndi cît de nefirească suna o voce omenească

lingă susurul blind al apei ce curgea în stînga lor. Porni și continuă să vorbească, ca și cum s-ar fi adresat lui însuși:

— Și în timp ce gentlemenii își sorb ginul și răcoritoarele, un Collis sau un Miller de la baza piramidei le execută ordinele. Afaceri, ca de obicei. Un asasinat impune o mulțime de combinații. Executanților nu le pasă cum se numește afacerea și de ce o fac. Pentru că lor le place „munca” respectivă și cu asta basta. De aceea oamenii de sus și cei de jos au nevoie unii de alții. O perfectă simbioză, Femi, dusă pînă la perfecțiune.

— Cine era în spate, Locken?

— Hansen credea că C.I.A. i-a vindut ideea lui Aman. Poate ea a făcut-o. Dacă tatăl tău ar fi fost asasinat aici, englezii ar fi avut neplăceri în multe țări africane, ceea ce le-ar fi convenit de minune americanilor.

— Collis știa că ei aveau de gînd să-l ucidă? întrebă Femi.

— Probabil că nu în detaliu. Printre asemenea spirite nu afli decît ce-i esențial și la acest punct Collis nu era pe fază. Pînă nu a aflat de la un gentleman de la M.I. 5, pe care-l cheamă Smith, că unul din cei trei ucigași va încerca să împiedice asasinatul. Din cauza unor motive personale, Smith a dorit ajutorul lui Cap pentru a-l proteja pe tatăl tău. Cînd s-a întîmplat asta, îmi inchipui că au avut loc niște convorbiri telefonice internaționale foarte neliniștite.

Ochii ei negri deveneau reci și priveau în depărtare.

— Crezi că știa că-i vorba de Hansen?

— Probabil că avea o bănuială. Cum știa cîte ceva despre Elise și putea afla despre Bouche, Hansen îl speria cel mai tare pe Cap, intrucît îl considera cel mai pretabil. În consecință, se hotări să-l pedepsească pe Hansen pentru că el nu-și îndeplinise obligațiile asumate într-un contract foarte important.

Locken tăcu brusc, se aplecă de apa riului și-și stropi fața pentru a alunga leșinul ce-l cuprinsese.

Femi îl supraveghe cu răbdare și-l întrebă:

— De ce voia acest Collis să te împuște?

Locken își șterse apa de pe față cu gulerul cămășii și apoi spuse:

— Inițial Collis l-a angajat pe Hansen pentru a-l ucide pe un anumit Wrodny, reprezentant oficial comercial, înainte ca acesta să poată transmite ce știa britanicilor. A fost un

ordin dat în grabă, dar unul important, iar Collis nu prea avea de ales. Cineva urma să fie ucis în caz că Wrodny nu murea. „Dacă vrei să-ți fac o omletă, ar zice Cap, sparge tu ouăle“.

— Dar de ce tu?

— S-a întâmplat să fiu tipul pus pe tavă. Poate Collis a aranjat în felul ăsta. În mod sigur, n-a regretat nimic. Prin manevra sa, mă potolea. Cu alte cuvinte, începeam să gîdesc la ceea ce făceam, la cei implicați. În materia noastră asta nu-i sănătos. Cred, totuși, că altul era motivul.

— Nu trebuie să-mi spui, Mike.

— Probabil că nu ți-aș fi spus, înainte de a-l asculta pe Hansen. El credea că Collis mă ura de moarte. Dorința sa de a fi schilodit în loc să fiu ucis era motivată de un soi de invidie copilărească. Atunci am înțeles. Cap nu avea nici un prieten în lume pe care să nu-l fi cumpărat într-un fel sau altul. Chiar și soția sa l-a părăsit în cele din urmă și odată m-a întrebat dacă mi-a scris, ca și cum bănuia că am avut ceva cu ea. Cap este un om antipatic și acest lucru îl deranjează foarte mult. Cred că el vedea în mine un om cu calități pe care el nu le poseda. După logica lui Collis, faptul de a mă scoate din acțiune, dar viu, pentru a reflecta la asta, ne-a pus pe același plan față de o serie de lucruri.

— Și atunci, de ce te-a trimis împreună cu Mack să-l protejați pe tata?

— Cred că a dansat de plăcere cînd i-a venit ideea. Locken se opri și o privi pe fată: Femi, el a trimis un tip ce nu putea fugi sau trage, care-l rivnea atît de mult pe Hansen încît îl interesa mai puțin viața tatălui tău. Mai pune la socoteală și un scoțian încăpăținat, cu prea multă mîndrie pentru a admite că era de fapt orb. Împreună formam un cuplu destul de subțire pentru a împiedica pe adevărații asasini să ajungă la tatăl tău. În acest tîrg existase, pe deasupra, mereu șansa teribilă ca Hansen și cu mine să ne vinăm unul pe altul. Collis nu putea pierde.

— Atunci, de ce... Miller?

Gura sa părea aproape potrivnică pronunțării acestui nume.

— Asigurarea. Pentru a precipita lucrurile. Dacă asasinii dădeau greș, ducea el misiunea la capăt.

Femi întrebă cu voce tremurată:

— De ce a ucis în apartamentul meu și la han pentru a ne apăra?

— Nu, Femi, o corectă el cu blindete. Pistolarii din apartament nu-l cunoșteau deloc pe Miller. Ei l-ar fi lichidat la fel de bucuroși ca și pe noi toți. El a tras în legitimă apărare.

— De aceea a tras în femeie?

— Elise? A ucis-o fiindcă nu era sigur. Hansen a spus ceva despre Elise care n-a avut importanță decît mai tîrziu, cînd ea pătrundea pe ușa principală de la han. Era un joc foarte tare și elegant.

— Așa cum era îmbrăcată, ar fi înșelat pe oricine.

— Tu nu te gîndeai la pericol?

— Ba da, dar și Miller supraveghea ușa din față cu arma în mînă și doar nu era un prost. A văzut-o pe Elise intrînd și și-a lăsat singur privirea înșelată în speranța că va juca cu succes piesa. Exceptînd faptul că n-a mers atît de ușor.

Locken o aprobă:

— Ai dreptate. Să verifici registrul, să găsești cheile, să mături cîteva camere. Inchipuieți cîte erau de făcut. Îți trebuia timp. Cînd am intrat în han, după lupta de la parcare, Miller, bine dispus, avea gînduri necurate. În timp ce urca scările în fugă, îi veni ideea că ea ar putea fi acolo pentru a ne avertiza sau chiar să se alătore echipei noastre. Decît să riște, mai bine a suprimat-o.

— El l-a împușcat și pe pilot? întrebă Femi, refuzînd parcă să creadă.

— Povestea lui că a văzut ceva strălucitor în soare a fost o minciună gogonată.

— Te rog, Mike, zise ea, prevenindu-i minia.

— Știa că nu-mi puteam permite să fiu cu Hansen ori cu vreunul dintre ei acolo. A împușcat pilotul, sunetul carabinei sale fiind acoperit de zgomotul motorului. Apoi a tras de cîteva ori într-un tufiș și a fugit să ne spună că l-a văzut pe Hansen.

— L-am crezut, zise ea calmă. Dar de ce a trimis Collis avionul pînă la urmă, dacă a vrut să-l vadă ucis pe tatal meu?

Locken îi replică fără ezitare:

— Pentru că eu l-am determinat la asta. Cînd am vorbit cu el la telefon, s-a gîndit că voi încerca ceva neprevăzut dacă nu primesc ceea ce doresc. Încercam ceva și probabil aterizam toți în închisoare. Dacă s-ar fi întîmplat asta, toate mașinațiile sale ar fi eșuat. N-avea de ales decît să-mi promită avionul.

— N-ar fi putut să nu se țină de cuvînt?

— Cap n-ar fi riscat așa ceva, deoarece știa că, supraviețuind, Mack și cu mine îl puneam la zid. El se protejase singur. Dacă dădea greș, Collis era nevinovat. Oricum, îl avea pe Miller.

Femi se uită înainte, cu sprincenele încruntate :

— Știam că ceva urma să se întâmple, cind noi trei așteptam, iar tu și cu tata îl vînați pe Hansen. La auzul împușcăturilor, Miller a devenit foarte nervos.

— Lăsase un pachet-surpriză și nu știa cine-l va călca. Făcuse acest lucru, sperînd ca eu sau tatăl tău să ne împiedicăm de el.

— Bomba aceea care era sub mașină ? întrebă dezgustată Femi.

— Probabil că a strecurat-o în valiza sa cu arme din taximetru. Nu-mi dau seama cînd a avut timp s-o instaleze în prezența ta și a lui Mack.

— Eu știu. Chiar înainte de a ajunge la trecătoare, Miller, a zis că trebuie să mergă un minut în tufiș. M-a întrebat dacă nu vreau să merg cu el.

— Continuă, Femi, zise Locken, imboldind-o să spună mai mult decît voia.

— Nimic altceva. Cînd ne-a ajuns, avea acel rinjet oribil din nou pe buze.

Locken se opri, o privi în față, apoi întrebă :

— Ce s-a întîmplat cu Mack ?

Ea dădu în silă din cap, ca și cum încerca să smulgă un răspuns din întîmplările pe care încerca să le uite.

— Am văzut totul, Locken, dar n-am înțeles nimic. Să-ți explic : Cînd ai făcut apel prin radio, după explozie, Miller a ridicat brusc spre noi arma și ne-a ordonat s-o luăm prin trecătoare.

— Știa că afară de tatăl tău și cu mine altcineva nu trăia și că totul depindea de el.

Femi continuă :

— Mack al tău însă l-a ignorat. A zîmbit și i-a întors spatele, ca și cum Miller nu era acolo. Apoi a început să-ți vorbească prin radio. Cînd s-a întîmplat asta, Miller a înnebunit. A tras... a tras foarte de aproape și foarte repede în spate... Îți văd fața. Cred că-i de-ajuns.

— E suficient.

Se opriră în locul unde urmele de mașini se întîlneau cu drumul de țară. Peste podul de lemn, vechiul automobil se vedea stînd singuratic în curtea fermei.

— Au plecat, zise egal Locken.

— Știi ?

— Hansen știa.

— De ce au plecat ?

— Probabil că au găsit corpul lui Bouche și și-au închipuit că n-o să mai fie plătiți. Poate Hansen i-a evacuat înainte de a veni spre noi. Nu cred că și-a dat seama că există o trecătoare ce duce dincolo de vale.

Trecînd peste podul de lemn, ea întrebă :

— De ce-a făcut asta Hansen ?

Locken zîmbi abia perceptibil :

— Pentru el însuși. Ceva legat de riscuri autoimpuse.

— Nu-l înțeleg.

— E foarte simplu. Împingea riscurile dincolo de orice limite, crezînd că dacă cîștigă e mai aproape de zei. Cel mai vechi joc de unul singur.

— Și Hansen era așa ?

— Unii consideră că singurul moment cînd trăiești cu adevărat este cel în care se află la limita vieții. Un astfel de om era Hansen. Problema se pune să întinzi cît mai mult coarda, pentru a te autotesta. În adîncul firii tale știi că este singura cale prin care te poți menține în acel minunat, înălțător simțămînt. În cazul lui Hansen, a săpa singur groapa pentru Elise și Bouche și poate în mintea sa pentru toți cei de la C.I.A. însemna acest risc sublim.

— Și totuși a pierdut.

— Cel puțin a aflat unde era limita. Hansen era propriul său stăpîn, Femi, cu propriul său cod de reguli. Ciudat este că l-am înțeles mai bine decît pe cei de teapa lui Miller, ce sînt proenituri mai noi.

Femi își plecă cu curiozitate capul :

— Poate pentru că tu și Hansen ați fost la fel.

Locken se gîndi la spusele fetei :

— Sper că nu, Femi.

Gura ei se strînsese :

— Dacă n-ar fi existat Miller...

— Nu începe, zise el cu asprime. Încearcă să înțelegi că Miller a existat în mod obiectiv.

— Unde a găsit Collis o astfel de creatură?

— Cred că Miller era opera lui Cap. Am lucrat cu Cap ani în șir, Femi, și n-am auzit niciodată vreun cuvânt drăguț despre nimeni. Până ce n-a vorbit de Miller. Cînd am discutat, Cap avea în voce ceva străin pentru mine.

— Collis ar trebui să plătească pentru astea.

Locken clătină din cap:

— Nu există o legătură vizibilă între el și moartea tatălui tău. S-a asigurat.

— Ce va face cînd va afla că și Miller a murit?

— Nu știu. Cred totuși că în interiorul său inima împuțită a lui Collis se va sparge și se va termina.

Cheile mașinii lui Evans atîrnau pe un tablou de lemn din spatele ușii garajului. O trimise pe Femi destul de departe de autoturism și îl controlă fără a avea la îndemînă aparatura necesară. Constată că acesta nu fusese afectat și nici alte surprize nu lăsaseră.

— Eu nu știu să conduc, prea bine, zise fata, dar voi încerca. Cu puțin curaj, cred că mă voi descurca.

Merseră spre est, spre Londra, încetinind uneori cînd starea de inconștiență cuprindea capul lui Locken, văzînd în galben totul din jur.

Se opriră o dată, destul de mult, pentru ca Locken să sune poliția de la un telefon public. Cînd vocea de la celălalt capăt al firului își pierdu răbdarea și-l rugă să repete ceea ce tocmai îi spusese, Locken închise.

La ora 13, B.B.C.-ul transmise întreaga istorie a infringerii revoltei pe care agenția Reuter o caracterizase deja ca tentativă de a-l răsturna pe Aman. Ascultau la radioul mașinii. Paisprezece din șefii răsculaților fuseseră judecați de dimineață, pe o plajă nisipoasă, în fața întregii populații din capitală, iar apoi împușcați de un pluton de execuție.

Locken închise radioul. Trecu mult timp pînă ce Femi spuse:

— Era terminat înainte de a muri. Fără rost...

— Tatăl tău știa că era prea devreme.

— De ce toată această poveste scirboasă și oribilă?

— Trăiești, Femi, vreau să spun că ai o viață înaintea ta. S-o folosești cum crezi mai bine.

Rămase tăcută, pînă ce-i indică să vireze spre vestul Londrei. Soarele de toamnă tîrzie arunca raze piezișe în spațiile lor. Femi îl întrebă:

— E bine aici?

Apoi opri. Locken simți greața încercînd să-l cuprindă. Femi zise:

— Știi, mă întorc în Buwanda.

— Simțeam eu vibrațiile.

— Cred că o știam de noaptea trecută. Privind fețele acelea din Cudwyp, am realizat că aici sînt și voi fi întotdeauna o străină. Țara n-are nevoie de mine, Locken, ci eu de ea. Nu știu ce o să mi se întimplă sau cît timp o să-mi ia, dar mă duc înapoi. Ne vom organiza. În sufletul meu sînt tot un animal politic dat naibii, știu asta.

— Poate educația, fetiço.

Ea zîmbi:

— Asta zicea mereu și tata.

— El a avut calea lui.

— Care a venit spre tine, nu-i așa, Locken?

— Da. Locken zîmbi, surprins de propria-i acceptare.

Femi oftă:

— Acum voi merge într-un loc liniștit să mă gîndesc, singură cu mine însămi douăzeci și patru de ore. Apoi voi lua un avion.

Locken se scotoci în buzunare, își infundă mina într-unul și scoase un ghemotoc mototolit de bancnote.

— Obosite, dar valabile. Suplimente ale contribuției armatei politice a Statelor Unite la noua petrecere, sau zi-le cum vrei.

— Sună potrivit, zău.

Nuanța de ironie subțire îl făcu pe Locken să se uite iarăși la conformația gurii sale. Găsi o poșetă în geanta verde de pe scaunul dintre ei și inghesui bancnotele în ea.

Femi deschise portiera și cobori, apoi se aplecă spre geam:

— La revedere, Locken.

— Ai uitat asta. Ridică geanta de pe canapea și, simțîndu-i greutatea, se uită în ea.

Cînd o privi, ea îi zîmbi:

— Fă ceva cu ea, vrei? Am ce-mi trebuie. Înțelegi, asta-i un alt fapt pe care l-am descoperit. Nu sînt chiar orășeanca sofisticată care mă credeam. Zîmbi din nou, sigură și dezinvoltă. E atîta Africa în mine, Locken.

Se întoarse repede și merse spre stația de taximetre, trăgându-și mai strâns pe ea pardesiul. Un vînt înghețat mătura aerul limpede, iar Locken își dădu seama că răcise.

27

„Ești un timpit sentimental“.

Locken se aplecă mai aproape de oglindă și își studie ochii. Că fața era a lui, nu putea nega. Dar ochii? Cercuri de cearcane cenușii îi înconjurau pupilele dilatate. Se trase de la oglindă și termină de înnodat cravata neagră de mătase. Făcu un pas înapoi și aruncă o privire la fracul vechi de trei ani, cumpărat cînd era cu opt pfunzi mai greu și purtat la fel „de mult“ ca și cravata. Nu-i venea bine. Sirma unui umeras lăsase o dungă ascuțită la jumătatea de jos a pantalonilor.

Ridică din umeri, scutură un fir de praf de pe frac și dădu pe gît whiskyul din paharul de pe chiuvetă.

Își mai turnă o porție bună în drum spre bucătărie, tirîndu-și piciorul după el, înțepenit și îngroșat la genunchi de bandaj și amortit de două doze de novocaină injectate cu atenție. În dormitor, luă mica valioară din dulap și o puse pe pat. Scoase din ea un metru de sîrmă nr. 10, cu clipsuri mici la fiecare capăt, un șperaclu, o rolă de bandă izolatoare, o duzină de cuie de cupru și o șurubelniță mică cu miner universal. Nu erau tocmai uneltele meseriei sale, dar esențiale cînd avea de-a face cu sisteme de alarmă.

Se gîndi să-și ia micul pistol, dar renunță. Îi era suficient cuțitul.

Se întoarse în bucătărie și îngrămădi sirma și restul lucrurilor în geanta verde a Femeii Nyoka, care acum arăta suspect de umflată, dar n-avea ce face. Goli paharul, îl puse în chiuvetă și se duse la oglindă pentru o ultimă privire de control.

„Bună seara, domnule ambasador, domnule vicepreședinte“. Zimbi feței din oglindă. „Îmi pare rău. Am luat-o pe ocolite“. Apoi zîmbetul dispăru: „Nici nu sînt un ticălos atît de elegant“.

Privi la ceas, constată că miinile sale nu tremură, ezită și merse la telefon. Formă un număr familiar și o ceru pe Liz.

— Mike? Vocea ta...

Își drese glasul:

— Am zis, te dorește, Liz.

— Ești beat.

— Și ce dacă?

— Nu vorbi prostii, dragă, sînt pe cale să plec.

— Gata, Liz. Mă retrag.

— Nu te cred. Auzea grija din vocea ei: Ești întreg?

— Vin, vin. Numai un singur lucru mai am de făcut.

— Nu, Mike.

— Trebuie, Liz. Apoi vin la tine. Fii gata sau am să-ți fac praf cabina de la teatrul vostru.

— Nu, dragă. Așteptă destul de mult pînă ce auzi vocea minunată și emoționată a Lizei zicînd: Pe mine. Fă-mă pe mine praf.

Alunecă într-un fiș ușor, ieși și îi trebuiră cinci minute pentru a coborî trei etaje.

Prinse repede un taximetru. Mai era o jumătate de oră pînă la închiderea teatrelor. Cu trei ore înainte parcaseră mașina lui Evans într-un parking și mersese de acolo pe jos. Petrecuse timpul gîndindu-se la acest moment, punîndu-și genunchiul în mișcare. Acasă se fortifică cu whisky, uitîndu-se la ceas în timp ce bea. Nu dorea să iasă prea devreme.

Îi indică taximetristului adresa, ignorînd privirea care-l cerceta cu atenție, de la față la fișul ieftin și geanta verde de canava. O mină împinse ceasul de taxare cu oarecare adversitate.

Locken abia observă. El revedea deja dispozitivul de securitate de la reședința ambasadorului instalat în funcțiune pentru recepția dată în onoarea vicepreședintelui Statelor Unite.

Mai întîi poliția metropolitană. Cel puțin o jumătate de duzină, cu rezerve în apropiere, în caz de nevoie. Toți în uniformă, plasați în puncte alese cu grijă, de-a lungul clădirii, pe cît posibil neobservabili.

Pericolele erau înăuntru, dar cel puțin știa dispozitivul: doi pușcași de marină la poarta din spate și încă doi la intrare, cu armele încărcate. Veterani căliți în lupte, ce-și făceau cu zel datoria.

Un ofițer de marină ce era de serviciu la telefon și un oarecare Weaver, plasat ca atașat cultural, ce servea ambasadei ca șef de protocol. Printre sarcinile sale de invidiat era și aceea de a întrerupe în mod discret conversațiile cu gru-

pulețele oamenilor de serviciu pentru a răspunde telefoanelor interioare. Apoi venea „Syops”-ul, angajat de ocazie, în interior, printre invitați, probabil întregul efectiv din Londra, plus Cap Collis.

Urmau alți opt din serviciul secret de securitate al vicepreședintelui, toți excelent antrenați. Oameni de sacrificiu, cu reacții rapide, profesioniști, căliți, ce pendulau permanent între frica nebună a unei neprevăzute stringeri de mină și situația consumată a unui glonț pe care-l acceptau toți de bunăvoie pentru a-și proteja personajul. Nu și-ar fi dorit niciodată să bea cu vreunul din ei, dar îi respecta.

Locken plăti taxiul, cobori din el cu grijă și se îndreptă spre grădina zoologică. Era închisă.

Cînd taxiul dispăru din vedere, se întoarse și traversă părculețul ce mărginea strada. Se uită la ceas.

Exact treizeci și șapte de minute mai târziu, după cum arăta orologiul naval de pe biroul de mahon al ambasadorului, era singur în interiorul bibliotecii de la parter. Cu fișul în buzunar, putea fi luat drept unul din invitații ce s-a rătăcit. Pînă în clipa în care cineva s-ar fi uitat în geanta de canava.

Biblioteca era o capodoperă. Avea pereții zugrăviți în bej, cu dungă aurie, parchet de stejar și ferestre cu draperii din brocart. Locken merse spre ușa dublă, aflată în partea opusă a ferestrelor, o deschise mai puțin de un deget și ascultă. Dincolo de ușă, un hol larg ducea spre partea din față a vilei, iar apoi făcea un unghi drept spre aripa de vest și spre recepție. Auzea orchestra ce intona un rock modern. Ambasadorului îi plăcea să se creadă despre el că este în pas cu timpul.

Inchise ușa și se îndreptă direct spre birou.

Apăsă pe butonul roșu al lămpii fluorescente de pe birou. Ridică receptorul, apăsă pe butonul al patrulea și formă numărul de sub primul buton.

Auzi un „alo” crispat, foarte cunoscut.

Spuse parola de acces, care ar fi însemnat că apelul venea oficial din partea securității, și-și trase răsufarea.

— Consemnul nu mai este valabil, sir.

— Ascultă, sînt în bibliotecă. Trebuie să vorbesc cu șeful meu în particular, fără martori. Imi scapă parola, asta-i tot. Nu fac pe nebunul, am doar o ușoară stare de amețeală.

— Este „Marathon”. Ia restul de la șeful tău. Ești mulțumit?

— Clar. Dă-mi-l pe Collis. Mersi.

Locken auzi pe marinar chemîndu-l pe Weaver.

— Hei, așteaptă... Spune-i doar că mister Miller așteaptă în bibliotecă.

— Asta-i tot?

— Da.

Locken puse receptorul în furcă. Merse spre ușa dublă și ascultă.

Un moment mai târziu auzi scîrțitul pantofilor lui Cap Collis pe marmura din hol, ce venea bine dispus în direcția bibliotecii. Fluiera o melodie potrivită pentru ritmul pașilor săi saltăreți.

Locken se îndepărtă de ușă, îndreptîndu-se repede spre fereastra înaltă care dădea spre grădină. Se aplecă spre sîrma de fixare de care se folosisese pentru a bloca sistemul de alarmă și desprinsese ușor una din clame.

O ușoară apăsare cu degetul mare și cu arătătorul și putea să prezică cu absolută certitudine următoarele treizeci de secunde.

Cap Collis va deschide ușa bibliotecii aproape exact în momentul în care o pereche de lumini de avertizare vor străluci roșu intermitent spre cei doi agenți ai serviciului secret ce urmăreau tabloul sistemului de alarmă din oficiile clădirii. În mai puțin de trei secunde o duzină de jachete negre vor da alarma cu un număr exact de țignale, făcînd inimile să tresară la maximum. Cap Collis nu va fi intrat mai mult de șase pași în bibliotecă cînd se va dezlănțui tot iadul în jurul vicepreședintelui. În mai puțin de treizeci de secunde cel puțin patru agenți din serviciul secret vor sosi cu armele scoase, gata să tragă spre punctul unde circuitul sistemului de alarmă fusese întrerupt. Negăsind vreun motiv să fie violenți, vor cere în termeni nesiguri o explicație pentru ceea ce vedeau. Ce răspuns urmau să primească? era întrebarea. În acel moment gîndurile lui Cap Collis trebuiau să fie în cea mai perfectă ordine.

Locken întrerupse circuitul și se opri numai pentru a mai arunca o privire spre birou.

Chiar pe direcția sa, cu trăsăturile de copil, puternic luminate de lampa de pe birou, capul teribil al lui Miller, purtat în geanta Femeii, îi rînjea, cu buzele albite, răsfrînte pe dinții mărunți, într-un rictus minios.

„Sper că el te va recunoaște și fără ochelari, Jérôme”.

Locken părăsi biblioteca și traversă grădina cu trandafiri pe ruta precisă pe care venise. În stradă opri un taximetru. Urcă și așteptă un timp, absent. Șoferul coborî fereastra dintre ei.

Locken se uită la fața nefamiliară, întrebându-se vag dacă s-a gândit vreodată la semnificația gesturilor simbolice. Ii spuse șoferului adresa teatrului în care lucra Liz, după care se lăsă pe spate și închise ochii.

Redactor: mr. GHEORGHE VARGA
Tehnoredactor: RADU STOIAN
Corector: plut. DĂNUT CARSTOIU

Comanda nr. 51557.
C. nr. 315/1981.

Dat la cules: 13.06.1981
Bun de tipar: 18.12.1981

Lucrarea conține 148 pagini.